

gerçek

bi

hayat

hikayesi vol.1

Gino

Gerçek Bi Hayat Hikâyesi

vol 1

Gino

Bu hikâye; hayatında daha sağlam adımlar atmak isteyenlere gelsin.

Başlangıç tadında veda

20'li yaşlarımda eşek kadar adam olmuşum 10'lu yaşlarımdaki "ben"e göre , ama hala aşık olunca ortaokullu ergenlerden farklı davranamıyordum.

Nasıl tanışsam ?

Ne desem ?

Ne yapsam ?

"Siz de mi partiden sıkıldınız leydim ?"

Yok yok yok , "çok klasik"ten bile öte bir şey artık bu.

Hay Allah..

Acaba felsefe mi yapsam ; "Kalabalıklar içinde yalnız kalmak ya da ıssız bir yolda..."

Üfff kes kes kes ya , ne diyorum ben böyle allasen , ben kim , felsefe kim amina koyayım !

Bide ben stres olunca bunu mimiklerime çok yansıtıyorum galiba. Belki bi çok kişi yansıtıyordur , hiç dikkat etmedim açıkçası ama benimki biraz farklı gibi. Uzaktan gören deli sanmıyorsa beni , ya kendisi deli olduğundandır ya da boş gözlerle baktığındandır.Nitekim şu ara holden beri bana "wtf?!" bakışı atan kızların stresimi daha da arttırdığı aşık, ama utangaçlık hormonlarım , stres hormonlarımdan oldum olası baskın olduğu için, tıpkı Süpermen gibi kaşla göz arası kılık değiştirdim ve stresimin yerine yapmacık artistliğimi giyinerek, ara holde konuşlanan kızların o alaycı bakışını bertaraf ettim. Ama bu yapmacık artistliği başka başka şeylerle de pekiştirmem lazımdı kendimi iyi hissetmem için. Bi kere çok ortadaydım ve gerçekten "sap gibi durmak" tabirinin canlı örneğiyim. Elimde ne bi içki var ne bi sigara. Halbuki partidesin yani.

Ama olabilir , sigara ve içkiye karşı bi insan olabilirsin (keşke öyle olsan tabi). E ama yanında da kimse yok , nerde arkadaşların ?

E ama o da olabilir. Belki esrarengiz adam rolünü benimsiyorsun (yuh! Senin için düzenlenen bu veda partisinde bile mi ulan!)

Tabi , bu sonucusu olmadı. Nerde ki bizim elemanlar ?

Lan ? bi dakika bi dakika. Kız gitmiş ! E daha bi kaç saniye önce önümdeydi , nereye gitti bu abi kaşla göz arasında ya ?

Başladım evin içinde , o kalabalıkta fellik fellik adını bile bilmediğim o kızı aramaya.

"La sen neyi arıyorsun böyle panik atak geçirir gibi vitaminsiz it!"

Ryan'la mazimiz çok eskiye dayanmaz ama , mazimizin eskiye dayandığı diğer arkadaşlarımdan hepsinin önünde bir yere sahiptir. Çünkü bu adam ; sanki sadece benim dostum olsun diye yaratılmış. Yoksa basketbolculuğu bilmemesi falan hikaye.

"Yok bişey piç , sen yemeğini ye !"

Pek yemek yemez bizim Ryan. Yani en azından ben pek görmedim. Evlenmeden karşı böyle

şeylere falan diye düşündüm bi ara. Ama ara sıra yediğini görünce o tezimi de çürüttüm. “Kızlara karşı çekingen” dedim en son , bitirdim beynimdeki bu gereksiz tartışmayı.

Evin içinde her yere baktım , bi arka bahçe kaldı.

Ah o bahçeye çıkmaz olaydım. Ya da evde bu kızı fellik fellik ararken gözümü bi yere çarpaydım da geçici körlük yaşayaydım da görmeyeydim o sahneyi ahhh.

Hayır aga ne olacak benim bu sonum ? Hiç ama hiç sevmediğim bi özelliğim var. Mesela bi kızı hakikaten çok beğenirsem (ki bu her “güzelim” diyen kıza olmaz) saniyenin 10’da 1’i hızında bütün hayalleri mi desem planları mı desem , neyse işte , onu kuruyorum;

- İlk akşam yemeğimizi şu restoranda yeriz
- Muhakkak şu filmi beraber izleriz
- Şu şu şu tarz kıyafetleri giymemesini rica ederim
- Sabah kahvaltı sofrasını ben kurarım , o kaldırır
- Yazın memlekete gider anamın elini öptürürüm

Hop hop hop hop bi dur be beynim amına koyayım yaa , bi dur yaaa. Ne lanet bi hayal kurma mekanizman var senin ama yaa ! Al işte bak , başkasıyla dudak dudağa şu an kız. Noldu ? Olan bana oldu amına koyayım. Daha adını bile bilmediğim, 1 kelime sohbet bile etmediğim kızı kıskandım ve vücudum mutsuzluk hormonu salgılamaya başladı. Neden ? Çünkü aklımın odalarına buyur ettim hemen kızı , anama “ana “ dedirttim o odalarda.

Lan bi dakika. O kız.. kimle.. öpüşüyor ?

Ab-baaaaaaauuuwww !! Lan bu bizim Apaçi Matt değil mi lan ?!

Hemen koştum arkalarına sessizce ve tüm gücümle bu Matt’in ensesine patlattım şaplağı.

“Ecdadını..”

“Ulan hala küfür etmenin adabını öğrenememişsin külotuna tükürdüğüm !”

“Lan ????”

Matt’in kısa süreli şaşkınlığından sonra Alper’le Ada’nın son sarılma sahnesindeki gibi sarıldık birbirimize.Hatta eski türk filmi tadında , sarılırken ayaklarını yerden kestim bunun ve kendi eksenim etrafında döndüm hızlıca. Başımız döndü yere yuvarlandık , Matt’in klasik tepkisi gecikmedi ;

“Yapacağın işi sikeyim dangalak herif !”

Matt Hoover ; ben üniversitedeyken , yurttaki oda arkadaşımın (Seth Pocious) liseden arkadaşydı. Amerika’daki ilk günlerimde Iowa’dan Milwaukee’ye gelen bu 2 genç adam sayesinde ayakta kalabilmişim desem yeridir. Onlarda kendi memleketlerinden uzakta olduklarından (benim kadar olmasa da) aramızda sıkı bi bağ oluşmuştu. Ve bu dostluğumuz bütün kolej yaşantımız boyunca devam etmişti. Ama her kaçınılmaz son gibi , okul bitti ve biz ayrı yerlere dağıldık. “Biz hiç kopmayacağız lan”lar unutuldu gitti tabi, hep gittiği gibi.

Zaten "arkadaş" dediğin şey ; "mal" gibidir "son kullanma tarihi" olan , çoğunlukla beraber katıldığınız aktivitenin (okul, iş yeri , takım vs) bittiği tarih , onun son kullanma tarihidir. Ha hiç mi kalmaz aralarında aktiviteniz bitsede görüştüğünüz adam ? Elbet kalır , onun adı "dost" diye anılır. Onun yoktur son kullanma tarihi , o dayanıklı "mal"dır. (bkz. Peçete , eldiven vs)

Uzunca oturup sohbet ettik Matt'le ; okuldan sonra ne yaptık ne ettik ne içtik ne yedik. Laf lafı açtı , konu "Senin benim veda partimde ne işin var amına koyayım?"a geldi.

"Burası kız arkadaşımın evi." demesin mi ?!

Ve bendenizden yine bir "Ab-baaaauuuuwww"

Nasıl ya? E burası benim canım , ciğerim , dostum Ryan'ın da evi.

Beynimde uçuşan "oh shit"ler birer koyun olsa, ve ben onları kazayla saysam, götümdeki pirelerin haddi hesabı olmayacaktı. Ki şu anda bu "oh shit"lerimi desteklercesine bize doğru gelmekteydi Ryan ve o kız kol kola. Ve bendeniz yine stres oldum ve haliyle yine mimiklerim tuhaflaştı zannımca. Ara holdeki kızlar -şimdide çardağın ordalar- yine "wtf!?" bakışı atmaktaydılar çünkü. Ve ben ilk defa o aptal surat ifademi değiştiremiyordum. Sanırım utangaçlığım bile başa çıkamayacaktı bu durumla.

"Matt , bak bu abim Ryan. Abi , bu da erkek arkadaşım Matt"

"Memnun oldum Ryan."

"Kardeşimi üzmediğin her an bende memnun olurum bay Matt"

Tanışma merasimi süredururken ben, acıktığı için kendisine "pist" diyenden korkmayan, yemek vermesi için ağzı açık bi şekilde kendisine "pist" diyene aval aval bakan bi kedi gibiydim. O anda onlar başka başka şeylerde konuştular o bi kaç saniyelik süre içinde ama inanın hatırlamıyorum. Ve derken top bana geldi Ryan'ın asistiyle ;

"Ha bu arada , bu kim biliyor musun? Adına parti düzenlenen çocuk işte , keh keh"

"Aaaaa öyle mi? Merhaba, ben Lauren."

"Merhaba... Ben.. Bedevi..."

" ? "

"Bahtsız Bedevi."

Arjantinli Türk

Yolculukları pek sevmem. Midem bulandığından ya da o tarz ıvır zıvır sebeplerden değil. Bana zaman kaybı gibi gelir. Dünyaya hiçbir şey katamadan geçen vakit , ya da kendine. Uyumayı da sevmem mesela , o da öyledir benim için. Gerçi hayatımın en büyük çelişkisidir o. Çünkü insanoğlunun en büyük amacının uyumak olduğunu da düşünürüm çoğu zaman. Niye böyle düşünüyorum? Çünkü o “5 dakika daha ertelemeli” uykuların tadını, hayatın hiç bi kademesinde, hiçbir şeyden alamadım. Şimdi mesela “Aslında yolculukları da severim” demekten korkuyorum “Sende ne kararsız bi bebesin” diyeceksiniz diye ama bunun benim kararsız olmamla alakası yok. Bu yaşıma kadar öyle bi algılama mekanizması geliştirmişim ki , her türlü münazarada, her türlü zıt iki fikride savunup kendimi haklı çıkarabilirim. Lügatimizde yer alan “doğru” ya da “yanlış” kelimelerinin fazlalık olduğu aşikar zannımcıca.

“Kime göre ve neye göre ?” diye sorarla çünkü adama , bir şey için “doğru” ya da “yanlış” dediğinde. E fazlalık işte o sebeple. Nazilere göre Yahudi öldürmek doğrudur , insan vicdanına göre yanlış. “Şu bardağın yarısı dolu” demek de bi seçim , “Yarısı boş la bunun” demek de. Neymiş efendim , “şunlar şunlar doğru”ymuş, “şunlar şunlar yanlış”mış. Sikerler böyle işi. Kim koyuyor amına koyayım o kuralları? Kim kısıtlıyor lan bizim yaşamımızdaki kararlarımızı? Sistemmiş, dünya düzeniymiş. Tamam , açık konuşayım ; ben o sistemin amına koyayım(bkz.şimdiki zaman), amına koydum(bkz.geçmiş zaman), amına koyacağım(bkz.gelecek zaman).

A-a..

Ne kadar “yanlış” bir şey söyledim.. Hani benim cezam ? Her şey o kadar “doğru” ki şu gözünü sevdiğimin dünyasında, benim “yanlış”ım nasıl cezasız kalır?

Kalmaz tabi. Dolaylı yollardan yerim ben soyut sopamı , hali hazırda her gün farklı farklı konularda yediğim soyut sopalar gibi.

Sanırım ben ve benim gibiler için gonk çaldı.. Erkan Yolaç “Hop-paaa” diye zıpladı. Oyun çoktan bitti ama biz teselli hediyemizi açıyoruz hala şu hayatta..

“İnmeye niyetin yok galiba abisi?”

Otobüs kaptanının bu soru cümlesiyle geldim kendime, iç dünyamdaki bu gereksiz horozlanmayı bi kenara bıraktım ve yeni yuvama ayak bastım. Otobüsten inince toprağı öpeyim dedim, ağzım yüzüm çamur oldu, bana da güzel bi “Hoş geldin” tabi.

Daha önce gelmiş miydim buralara? 1-2 kere evet. Seth ve Matt’in zorlamasıyla, ama 2-3 sene önceydi. O sebeple iner inmez Seth’i aradım. Geldi aldı beni. Matt’le yaptığımız gibi bir de onla yaptık “okuldan sonra ne yaptın ne ettin ne yedin ne içtin?” merasimini.

Bide bununla ekstra olarak “Iowa’da ne işin var amına koyayım?” merasimi düzenledik hayali bando takımı eşliğinde. Aslında hiç sevmem plansız , akışın dışında bi durumda görüşülen eski arkadaşla bu tarz muhabbetlere girmeyi. Çünkü hayatımı bu kadar merak ediyor olsaydı, zaten zoraki buluşmamıza gerek kalmadan da arardı. Ha “sen aradın mı sanki amına koyayım?” diyecek olursanız , “Ben sormadım ki karşı tarafa merasimde bana sorulan soruları.” derim ve

Fatih Terimvari bi şekilde “what can i do sometimes?” bakışımı atar susarım. “Arkadaşlık” kavramına inancım ne ara bu denli zedelendi tam olarak hatırlayamasam da bi kaç tahminim var elbet. Tahminlerimden biri “boş muhabbetin”, otobüs yolculuğu ve uyumakla eş değer olarak görünmesi benim gözümde. Yani sonuçta şu bi gerçek ki arkadaşlarımızla ettiğimiz sohbetlerin yüzde kaçı dolu allaseniz ? Ha o sebeple aslında olayın “arkadaşlık” boyutunu irdelemekten ziyade, “Bu adam neden boş geçen vakte bu kadar takmış?” onu irdelemek lazım. “Onu da bi zahmet hikayeyi okurken kavrayın.” desem, siz bunu atarlı bi cümle zannedersiniz di mi? Ahhh şu lanet olası yazı dili. Ne mimik belli ediyor ne de duygu. Hem suçlu, hem de ruhsuz hadsizce. Beni de kendine benzetecek günün birinde.

Gün boyu dolaştık Iowa/Des Moines’te Seth’le. Akşam olduğunda da beni yeni evime, yeni takımımın tesislerine bıraktı. Deliksiz bi uykunun ardından, sabah ilk antrenmanım için salonun yolunu tuttum. Soyunma odasına girdiğimde pek misafirperver bakışlarla karşılaşmadım açıkçası. Geldiğime memnun olmayanlar var gibi hissediyordum. Neyse, her yeni başlangıçta , yeni engeller ve pürüzler de eşantiyon olarak verilir zaten, bilinen bişey bu. Giyindikten sonra elime topu almadan önce koçun odasına uğradım. Ufak bi hoşbeşten sonra benim için bi antrenman programı hazırladık. Şut antrenmanından , fizik kondisyon idmanına kadar her şeyi karaladık. Dediği gibi hemen maçlara çıkmayacaktım, daha doğrusu sözleşmesiz bi şekilde katılacaktım antrenmanlara ve gösterdiğim gelişmeye göre şekillenecekti durumum. Hayata karşı pek bi kredim yoktu ve her şeyi seve seve(!) kabul ediyordum. Ediyordum ki yeniden kredi çekebileyim şu hayattan vakti geldiğinde. Malum ; en son çektiğim kredi baya yüklü miktardaydı ve sanırım altında ezilip kalmıştım.

“Sen şu yazdığımız programları uygulamaya başla ama önce özel bi soru soracağım evlat.”

“Buyur..”

“Sen Türk olduğuna eminsin di mi? Arjantin’le falan bi alakan yok yani kesin ?”

“Valla bırakın soy ağacımızda Arjantinliyi, arkadaş çevremde bile yok.”

“Peki Ginobili’yi beğenir misin?”

“Tabi ki beğenirim. Kimsede olmayan, kendine has bi oyun tarzı var.”

Hafifçe gülümsedi önce ve devam etti ;

“Bence artık pekte kendine has olduğu söylenemez.”

Evet. İşte o meşhur “Gino” lakabım , Koç Nick tarafından o gün konmuş oldu.

Pembe yalanlar, kara haberler

Aynı günün akşamı tesislerdeki odamda dinlenirken Ryan aradı.

“Lan Şaban kılıklı. Nasıl geçti ilk antrenmanın?”

“Basketbol konusunda mükemmel ama sosyalleşme açısından pek iç açıcı değil.”

“Lan yine kavga mavga çıkarıp sopa mı yedin amına koyayım ?!”

“Yok yok, henüz değil. La sen onu bunu bırakta sanırım Koç Nick’in gözüne girdim haa ilk günden.”

“Kötü basketbolcu yoktur, az ateş suyu vardır hesabı dayamış adam ateş suyunu böğrüne böğrüne amk”

“Bide *Gino* olduk burada amk.”

Konuşma boyunca 10 farklı konu açmayı başarmıştım ama hiçbirini bir türlü Lauren’e bağlayamıyordum. Açıkçası korkuyordum, ama kendisi demişti bana “Lauren sana Iowa’da yabancılik çektirmez.” diye. Lafın gelişi miydi yoksa o? Kafası mı güzeldi ya da o ara? Büyük ihtimal laf olsun torba dolsun bişeydi o. Ama sikerler, içime atıp şişeceğime, dışa vurayım ennn kötü sadece gözüm şişer.

“Yahu senin şu kardeşin de hiç lafının eri değilmiş haaa, insan bi evsahipliği yapar burada di mi? keh keh keh”

“Lan mal! Kız daha bugün çıktı yola , daha oraya gelmedi bile. Hem siz Matt’le arkadaşmışsınız, kız kardeşimi ne yapacaksın göt!”

Al işte, aldın mı cevabını Gino Bey.

İki kem küm ettim ve hem konuyu hem de telefonu kapattım. Aslında hiç sevmem olmayacak duaya “Amin” demeyi ama sanırım hayatımda ilk defa “yaratma imkanım olsa, aynen böyle yaratırdım” diyeceğim bir kıza rastlamıştım ve “kader utansın” diyip geçmeye hiç ama hiç niyetim yoktu. Zaten öyle ki, bu durum beni yapmayacağım şeyleri yapmaya itiyordu. Gecenin bi körü paldır küldür çıktım tesislerden, doğru Seth’in yanına.

E adam beni kapıda görünce şaşırıldı tabi, sağanak yağın yağmur sebebiyle sırlıslık olmuş bi şekilde karşılarındaydım adamın.

“Ha..ha..ha..hayırdır la?”

“Lan olum ben seninle bişey konuşmak istiyorum la.”

Aldı beni içeri.

Gecenin bi vakti , habersiz , sırlıslık bi vaziyette ve “bişey konuşacağım” diye kapısına gittiğiniz adam, üniversitedeki en yakın arkadaşınız bile olsa, sizi elbet evine alır ama evin içindeki o gergin ortamı engelleyemezsiniz. Sanki 2 yabancı gibiydik. Samimiyetsizce bi bira verdi bana, samimiyetsizce üstüme yeni kıyafetler verdi benim ıslak olanlar kuruyana kadar ve yine

samimiyetsizce gözümün içine baktı “Buyur dinliyorum.” der gibi. E bende öyle umursamaz adamın teki değilim, her şeyden önce duygusalım zaten. Oluşan bu gergin atmosfer beni üzdü ve geri itti. Seth’le günün birinde kopma ihtimalimizi çok azda olsa düşünürdüm elbet ama.. ama işte.. yok gerisi. Seth benim için manevi değeri çok yüksek olan bi insan aslında. 2005’te Amerika’ya ilk geldiğimde, ailemden ilk kez ayrı kaldığımda çok tedirgindim. Ürkektim. Düşünüyorum da eğer Seth değilse herhangi başka biri olsaydı oda arkadaşım , sanırım bi kaç aya dönerdim vatanıma, yapamazdım buralarda. Seth gerçekten sıkıntınızı anlayan ve o sıkıntınızı size fark ettirmeden gidermek için her türlü fedakarlığı yapan bi adamdı.

Ama şimdi.. ?

Bak mesela şu an aklıma bir diğer tahminim geldi. “Ortam değişikliğiyle beraber değişen insan.” Kafamda yarattığım arkadaş profilinde bu da yok, ama arkadaşlarım bu profilin dışında seyrediyorsa bu benim suçum mu? Siliyorum defterden hemen , ne yapayım, böyleyim işte ben. “Ne oldu Gino?”

Pek tabi bana “Gino” diye hitap etmiyordu. Ama bundan sonraki kısımlarda olacağı gibi , ismimin yerine bu takma adı yazacağım.

“Bişey yok.” dedim el parmaklarımı iç içe geçirmiş , gözümü sola devirmiş, dirseklerimi dizlerime dayamış ve kamburumu çıkarmış bi vaziyette. İlk başta hemen üstelemedi Seth, birasından bi kaç yudum daha aldı. Anlamıştı mı desem bendeki mevzunun derin olduğunu ne desem, ama ondaki bu sessizlik ondandı sanırım. Gelecek o derin ve büyük mevzuya hazırlıyordu göğsünü , şık bir yumuşatma için.

“Seth, ben aşık oldum.”

Seth ki Matt’in bebeklikten beri arkadaşı. Onlar kardeşten de öteydi kendi aralarında , benide katmışlardı o kardeşlik ortamına. Ama pek tabiki görünmez bi bağ vardı hep onların arasında.

Acaba ona bu aşık olduğum kişinin kim olduğunu açıklarsam kızar mıydı bana? Yoksa direk söyler miydi Matt’e? Belki de bana paslardı lan , yardımcı olurdu kızın Matt’ten ayrılmasına. Ama yok yaa, onu tanıdığım kadarıyla baya bi hırpalardı beni manevi anlamda.

Normalde olsa, böyle bi haberden sonra “Vaaaay kimmiş bakalım bu bahtsız kız?” derdi geyiğe vurarak ama yer ve zamanın tuhaflığının farkındaydı ve konunun altından enteresan bişeyler çıkacağı aşikardı. O sebeplede hemen atlamadı, her cümlesinden önce birasından 3-4 yudum alıyordu o konuşmada ve derin sessizlikler atıştırıyorduk kalmayan çerez niyetine.

“Kime ?”

Tek kaşını kaldırdı ve normalde 0.8 saniye uzunluğundaki bu soruyu, 0.3 saniyede sordu. Bu beni yine itti. Cesaretimi kırdı. Çünkü içimden bi ses, onun; benim açıklamaya çalıştığım o şeyi çoktan anladığını söylüyordu. Ve bu iç sesimle , onun bu tepkisi birleşince.. kırıldı işte cesaretim.

“Neyse boşver be Seth’im.”

“Gino?”

“?”

“Tahmin ettiğim kişiye mi?”

Eyvahlar olsun. Eyvahlar olsun.

“Kimi tahmin ediyorsun ki dümbük? “

“Dorothy’i mi yine?”

Dorothy...

4 senelik üniversite maceramın tamamını kapsayan, zaman zaman hayatımı zindan eden, zaman zaman güllü çiçekli bahçelere çeviren, yüz bin kere kavga ettiğim, elli bin kere ayrıldığım ve kırk dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz kere barıştığım, gurbet ellerdeki ilk ve o ana kadarkide son göz ağrım olan eski sevgilim.

“Do. Do. Dorothy mi ?”

O an düşündümde, Seth’in kafamdaki bu kişiyi Lauren değilde Dorothy sanması iyi olmuştu.

Çünkü ben çoktan pişman olmuşum böyle bi konuyu Seth’e açıklamaya karar verdiğime ve Seth’i tanıyorsam, ağzımdaki baklayı çıkarana kadar salmayacaktı beni evinden. Bende bu sebeple itiraz etmedim Seth’in bu tahminine. Ama yine uğradım Seth Beyin gazabına. Ağzıma sıçtı resmen ağzıma.

Vay efendim “Sen hala akıllanmadın mı?”lar.

Vay efendim “Bu kız senin 4 senelik üniversite hayatını zehir etmedi mi?”ler.

Vay efendim “Sen bu kızla beraber olduğunda hayattan kopuyorsun.”lar

Vay efendim “Yine nerden çıktı amına koyayım!”lar.

Kurşun yağdırır gibi yağdırdı kızgın cümlelerini vücudumun muhtelif bölgelerine. Kafamı öne eğdim ve mahcup bi edayla dinledim bu haykırışları. Evde top oynarken, annesinin en değerli vazosunu kıran çocuğun, azarlama töreninin bitmesini beklerkenki hali gibi bi haldeydim. Seth’in susmaya niyeti yoktu ve çalan telefonum imdadıma yetişti.

“Aloooooovv ?”

“Gino..”

Arayan ablamdı. Ve onu kendimi bildim bile tanıdığımndan ötürü, ses tonundan anlardım bazı şeyleri. Tıpkı bana “Gino” diyişindeki o içli tınıyı ve sonrasında gelecek olan cümlelerin ağıtlarını anladığım gibi. Nitekim yanılmadım.

Telefonu kapattıktan sonra hiç konuşmadan ayrıldım Seth’in evinden. Tesislere gittim, internetten uçak bileti ayarladım en erken vakte, küçük bi valiz hazırladım, Koç Nick’e telefonda durumu anlattım ve kendimi Türkiye seferini yapacak uçağa attım.

Ani kararları pek sevmem ama bu kez durum çok farklı. Ablamın telefonda bana söylediği o 4 kelimeli cümle, hayatım boyunca işittiğim milyarlarca cümle içinden kalbimi gerçek manada sızlatan tek cümle ;

“Anneme kanser teşhisi konuldu.”

Kadın Kahramanlar

Siz; bir erkek çocuğunun "annesiz" kalması ne demektir hiç bilir misiniz ?

Hiç bilir misiniz o çocuğun konuşmaya başladığı ilk günden bu yana en çok kullandığı kelime olan "*anne*" sözcüğünü, bi dönemden sonra daha az kullanmak zorunda kalmasının acısını ?

ya da bilir misiniz ki, yine o aynı çocuğun canı her yandığında yardımına koşan kişiyi, yani annesini kaybettikten sonraki zamanlarda canı yandığındaki korkusunu ?

Ben bilirim..

Soğuk kış gecelerinin sabahında, uyanıp da mutfığa doğru gittiğinde, mutfaktan çıt ses gelmemesinin ne demek olduğunu, ben bilirim..

Bilirim ben salonda oturup tv izlerken, örgü şişlerinin çıkardığı sesin artık duyulmamasının ne demek olduğunu..

Hüzünlü şarkılarda artık sadece sevgiliyi düşünmemenin de ne demek olduğunu bilirim..

Bilirim işte, evden çıkıp okula veya işe giderken camdan birisinin artık el sallamıyor olmasının ne demek olduğunu.

Ya da bilirim , yere düşüp dizim kanadığında artık yanına koşacağım birisinin olmayışını..

En çokta mutfaktan ev yemeği kokusunun artık gelmemesini bilirim..

Düdüklü tencerenin düdüğünün sesinin, ya da mikserin çıkardığı gürültünün artık susmuş olmasını..

Eve geç kaldığımda, birinin beni uyumadan beklediği günlerin artık geçip gittiğini de bilirim..

Bir de anneler gününün bünyemde yarattığı acı ve ızdırabı bilirim..

Herkesin annesine koşup sarıldığı günde, soğuk mermer taşıyı okşamakla yetinmenin nasıl bi his olduğunu bilirim..

Bilirim bunların hepsini ben işte..

Gece olup herkes uyuduğunda, yalnız kalırım ben.

Ağlarım saatlerce dertlerime ve kederlerime.

Korku salgılar yüreğim.

Paylaşmam kimseyle, uyumaktadır çünkü tüm sevdiklerim.

İşte yine annem yetişir o zamanlarda bile.

Bu sefer bedenen değildir yanımda belki, ama büyük çerçevedeki resmiyle gülümser gözlerime.

Hemen alırım duvardan resmini.

Gözlerimdeki pınarlar kuruyana kadar ağlarım bi yandan,
bi yandan da "*annemle*" paylaşırım içimdeki derdi, kederi.

Hiç bıkmadan dinler beni.

Tıpkı eskiden olduğu gibi.

"Ben hep senin yanıdayım oğlum. Kalbim, ruhum hep seninle olacak, sakın bunu aklından çıkarma.." demişti bana, beni üniversiteye gönderirken.

Ve bugün bedeni bu dünyada olmasa bile, beni oralardan bir yerlerden koruyordu hala.

Hala yanımdaydı onun ruhu.

Yoksa başka nasıl açıklanabilir ki onun resmine içimi döktükten sonraki bulduğum küçük bir çocuk mutluluğu ?

Ah be anne..

Ruhun hala benimle,

ama çok erken gitti be bedeninin anne.

Öpmelere doyamamıştım ki daha ben o elmacık kemikli yanaklarını.

Koklamalara doyamamıştım ki ben daha o gül kokan mis tenini.

Isırmalara doyamamıştım ki daha o etli butlu sevimli kollarını.

Doyamamıştım ki be annem seninle geçirdiğim o güzel günlere.

Ama bil annem.

Şunu çok iyi bil.

Nefesimdesin.

Aldığım her nefeste sen varsın.

Attığım her adımda sen,

kafamı yastığa koyup her rüyaya daldığımda yine sen varsın.

Evet annem.

Artık büyüdü o küçük oğlun.

Kocaman adam oldu.

Ve o kocaman adam, dönüp arkasına, geçmişine baktığında o kadar çok iz görüyor ki senden kalan.

O kadar çok anı görüyor ki seninle birlikte yaşanan.

İşte bu sebeple annem "*senin sayende..*" diye başlayan veya içinde bulunan çok cümle var

aklımda..

Sanırım en güzeli de ; *“Küçük oğluşun senin sayende zorluklara karşı dimdik ayakta annem..”*

Ha bide çok merak ederim be annem ;

kim demiş ki *"kahramanlar hep erkek olur"* diye ?

Bakma sen onlara, halt etmiş onu diyenler.

Herkesin “kahraman” dediği, pelerinli adamlar olsa da,

Benim kahramanım sensin annem..

Sor bana pişman mıyım?

Aslında bakacak olursak bundan çok değil, bi kaç ay önce hayatımdaki felaket gonku çalmış, ve dertler dört nala koşmaya başlamıştı başımda esen kavak yellere aldırış etmeksizin.

2005 senesinde, yani 17 yaşında liseyi bitirdikten sonra (ilkokulda *süper zekaymışım*, bu sebeple 1'den direk 2'ye atlatmışlar) üniversite eğitimim için gelmişim Amerika Birleşik Devletleri'ne. Spor bursuyla okumuştum. Tabir-i caiz ise; rüya gibi zamanlardı üniversite yıllarım. Fakat okul sonrası 3-4 cümle önce bahsettiğim o "*gonk*" çaldı kulaklarımda.

Önce tanıdık(!) birilerinin vasıtasıyla Avrupa'da bir klüp takımıyla "deneme antrenmanlarına" çıkmak için anlaştım. Fakat son 4 senedir Amerikan kültürü içerisinde bulunan bendeniz, gittiği o Avrupa ülkesinde bi takım kültür çatışmaları yaşadı ve daha ikinci deneme antrenmanına bile çıkmadan, katıldığı bir partide feci(!) sopa yedi. Öyle ki yediğim sopanın şiddetinden, taa lise zamanlarından kalma `ayak bileği sakatlığı` problemim 5 yıl sonra yeniden "merhaba" dedi ve apar topar Amerika'ya dönüp tedaviler, doktorlar, hastaneler, bi takım süreçler, ıvırlar, zıvırlar, vs..

Tam moralmen ve fiziken kendime gelirken hop, bi haber; "*Baban vefat etti.*"

Tarif edemeyeceğim bi boşluk, bir acı, bir çaresizlik, bir umutsuzluk, bir özlem..

Ama günler geçer ve hem kaybettiklerin için maalesef, hem de yanındakiler için iyi ki hayat devam eder.

Eski koçlarımla girişimleri sayesinde Amerika'nın İkinci Dereceden Profesyonel bir liginde (*Minor Professional League*) mücadele eden bir takımın deneme idmanlarına çıkıp, kendimi kabul ettiririm ve de sözleşme imzalarım. "*İşte bu sefer her şey yoluna giriyor..*" dediğim anların sayısı çoğalır, çünkü gerçekten `güzel` basketbol oynamaktayım. Hatta öyle ki, taa lise 1, lise 2 zamanlarımda kendi kendime söz verdiğim o şey ; "*2010 senesindeki Dünya Basketbol Şampiyonasında tribünde değil, sahada olacağım*" gerçekleşmek için bana göz kırpmıştır ve Türkiye Basketbol Federasyonu tarafından bir komite beni izlemek ve canlı gözle değerlendirebilmek için bi maçıma gelir. Fakat o esnada hayatımda güzel giden (gittiğini sandığım) bir başka mevzu daha vardır; manita olayları. Steph denilen bir kıza, o aralar içine düştüğüm boşluklardan olsa gerek, kısa sürede bir hayli bağlanmışım ve yer yer basketbolumu aksatacak veya zedeleyecek kadar zaman ayırmaya, mesai harcamaya başlamışım. Türkiye'den izleme komitesinin geldiği maçın arifesinde Steph ile beraber aşırı alkol tüketimi ve maç günü de maça konsantre olmak yerine beynimin içinde Steph aşağı, Steph yukarı fikirlerle haşır neşir olmak. Bir asansör misali.

Sonuç ?

Federasyon yetkilileri tarafından pek tabi olumsuz bir rapor.

Bilirsiniz, hayatta bişeyler sürekli ters gittiğinde veya dertler ardı ardında geldiğinde, elinizde olanlara/kalanlara aşırı bir ilgi halinde olur ya da takıntı derecesinde bağlanırsınız.

Steph de bu sebepten ötürü benim hepten odak noktam olmaktaydı. Ah bi de bilseniz ne kadar

değmeyecek bi kız olduğunu, ne kadar çaresiz ve acınacak haldeymişim meğer.

Ama işte göz, o buhran anlarında net görmez ekranı. Ben sanıyorum ki o dönemlerde *“Steph benim her şeyim.”* Bi yandan hızla basketbolum gerilerken, bi yandan da Steph’e olan takıntım dört nala ilerlemekteydi. Ben dört nala bir at misali ilerlerken bu aşkın pistinde, meğer geyik olmuşum en boynuzlusundan sinsice. Takım arkadaşım Chris ve Steph.

Lanet olsun, daha fazla buralarda kalamam (bak bak ergene bak, lan sen işine/basketboluna baksana halbuki yaa) dedim ve yine eski koçlarımla girişimleri sayesinde başka bir şehirde, yine aynı ligin bir başka takımında deneme idmanlarına çıkmak için anlaştım.

Sonrası da malum işte. O takımdaki bir diğer takım arkadaşım Ryan’ın, benim adıma düzenlediği veda partisi.

Yani benim veda’m.

Hani şu başlangıç tadında olan.

E pek tabi takdir edersiniz ki aslında bunların daha öncesi de var, daha sonrası da. Ve bu yaşadıklarım; talihsizlikten ziyade, `yanlış kararlarımın` hayatıma olan negatif etkileridir. Şimdi düşünüyorum da mesela çok var yanlış kararım.

Ortaokuldayken dersleri dikkatle dinlesem, belki de akademik hayatı sevebilirdim.

Lisedeyken bi kaç kızcağızın ahını almıştım, onları üzmemeyebilirdim.

Hayatımın her evresinde doğru insanları tespit edip, yalnızca onlarla arkadaşlık edebilirdim.

Sıkıntılarımı içime atmak yerine, anlatıp rahatlayabilirdim.

Para harcamak yerine biriktirebilirdim.

İnsanlara `en özelimi` anlatıp, onların eline koz vermeyebilirdim.

Lan sigaraya başlamayabilirdim !

Fakat olmadı. Çünkü yanlış kararlarım oldu hayatımın her evresinde. Yanlış anlamayın, pişmanlıktan eser yok hala bünyede. Ama yine de insan soruyor bazen kendiyi yalnız kaldığında kendine ; *“Nerede olurdum lan acaba?”* diye.

E üzülüyor mu ? Eşekler gibi üzülüyor hemde. Tanrı’dan *“Zamanı geri alayım mı?”* diye bir teklif gelse, atlayacak hemen *“Al al al al al.”* diye.

Fakat gerçek şu ki; zaman geri alınsa bile, aynı hataları yine yapar insan. Çünkü sonuçta geri alınan olmaz yalnızca zaman, zamanla birlikte düşünce mekanizman da geriler, kararların yeniden olur sana viran. Ve akabinde aynı hatalar, aynı yanlışlar, aynı saçmalıklar...

Seçtiğim doğrularım, inanın azdır yanlışlarımdan. Zaten olağan karşılanan da budur. Çünkü doğru bir, yanlış bindir.

Yanlışlar saman, doğrular iğnedir

Ama samanlıkta hep şu lanet iğneyi bulanların mı öyküsü ilgi çekicidir?

Samanlıkta boğulanların hikayesi sahi değersiz midir?

Ya da boşver hepsini..

Şimdi sen sor bi bana.

Hani ben samanların içinde yatıp kalkmaktayım,

iğne bilsam bile ipi deliğine sokamamaktayım,

Ulan zaten ipim olduğunda bile hemen kuşadıma dolamaktayım

Haydi şimdi bi sorsana bana Allah aşkına ben pişman mıyım?

Dostluklar yalnızlıktan başlar

Iowa/Des Moines'te günlerim antrenmandan tesislere, tesislerden antrenmanlara gelip gitmekle geçiyordu ilk başlarda. Takımdaki diğer çocuklarla yıldızımız pek barışmamıştı nedense. Sanki bana "Bunun ne işi var la burada?" bakışı atıyorlardı her antrenmanda. Ben de her boş kaldığımda Seth'in ve Matt'in kafasını şişirip, zorla buluşma ayarlıyordum. Lanet olsun ki hiç bi buluşmaya Matt sevgilisini getirmiyordu. Sanmayın ki ben çok şerefsiz bi insanım. Hayır. İnanın o dönem amacım `onları ayırıp, kızı kendime yamamak` değildi. Sadece ve sadece onu görmek istiyordum. Diyeceksiniz ki "Hepsi bu mu?" , Allah şahidim olsun ki hepsi bu. Hayatım boyunca bir çok ortama girip, bir çok kız tanıdım (sevgili edindim demiyorum bak , tanıdıklarımın hepsini katıyorum işin içine) ama Lauren gibi vücudumda bu denli mutluluk hormonu salgılamamı sağlayan bi kıza daha rastlamadım. Ve yine sanmayın ki çok şıpsevdi bi insanım. Yine hayır. İlk görüşte vurulmayı da tattım zamanında, bu seferki onlardan değil. Biliyoruz daa.

İzin günümde sabah uyandığımda ağzımın içi amatör bi şefin elinden çıkmış bi risotto gibiydi, tatsız ve tuzsuz. İnsan uyuduğu odanın içinde sigara içmemeli, içiyorsa bile uyumadan önce pencereyi ardına kadar açık bırakmalı, eğer bırakamıyorsa ve bunu sebebi uçan böceklerden korkmasıysa... içme oğlum odanda sigara sen de işte.

Sabahları ritüellerim vardır. Uyanır uyanmaz dişlerimi 2 kere fırçalarım. Ardından su ısıtıcısının "on" düğmesine basıp bardağıma kahvemi ve şekerimi koyarım. Su ısınırken odamda ki balkona çıkar ve mutfaktan aldığım 2-3 kesme şekeri 20 metre ötedeki o çöp bidonuna sokmaya çalışırım (girmedeği günlerde sokakta daha bi dikkatli yürürüm, kesin bi bokluk olur çünkü) Su ısıtıcısına her seferinde gereğinden fazla su koyduğumu fark ederim, ki bu suyun kaynama süresini can sıkıcı bi biçimde uzattıkça uzatır ve her seferinde ısıtıcıdan "tık" sesi gelmesini beklemeden suyu bardağıma boşaltırım. Ne yazık ki kahvenin yanında iyi gideceğini düşünüp bi sigara yakarım. Kahvemden bi yudum alıp üstümü giyinmek için dolabımı kurcalarım, çantamı hazırlarım, defterimdeki `*Bugün Yapılacaklar*` listesini gözden geçiririm, ağzımda sigara varken tuvalet kapısının hemen üstündeki kalorifer borusuna asılıp 6(!) adet barfiks çekerim ve tüm bu esnada kahvemi komidinin üstünde unutup odadan çıkarım.

Normalde izin günümde öğlene kadar kıcımda pireler uçuşur, ancak bi önceki gün Koç Nick'in direktifleri doğrultusunda izin günümde şut idmanı yapmak için antrenman sahasına çağırılmışım. Salona gidipte soyunma odasına girdiğimde, 2 takım arkadaşımın da üzerlerini giyindiğini gördüm. Beni görünce her zamanki gibi kafalarını çevirip kendi aralarında konuşmaya devam ettiler. Verdiğim selam yine havada kalmıştı. Tam bi dolap seçtim çantamı koyacağım ki, içlerinden biri geldi (Stefhon) "Bu dolap benim!" dedi Bayhan bakışları atarak. "Peki" dedim ve geçtim başka dolaba. Hop, öteki (Curtis) geldi; "Burası da benim!"

"İyi tamam eyvallah."

Problem hakikaten istemiyorum, zaten yalnızım bu şehirde, bi de çeteci tipli bebelerle uğraşmak aşırı gereksiz bi aktivite olur. Hem zaten fazla kredim de yok, uslu durmalıyım burada, son şansım belki de bu takım. Ama her yeni geçtiğim dolap için "Orası Martin'in" , "Orası Earl'ün" , "Orası kaynımgilin" vs vs.

Derin bi nefes aldım ve “Pekala” deyip odanın ortasında giyinmeye başladım, dolap olmadan giyinemiyor muyuz misali.

Ama benim bu `umursamaz` tavrım onları hepten ayar etmişti sanırım ve kendi aralarında `şakalaşma` ayağına tekmeleşmeye başladılar. Odanın içinde birbirlerini kovalayıp tekme atıyorlardı gülüşerek. Bile bile bana doğru yaklaştılar ve tam Curtis, Stefhon’a tekmesini savururken, Stefhon çekildi ve o uçan tekme benim tam böğrüme geldi. Sendeleyip kafam `tock` diye duvara vurunca, Karadeniz damarım attı ve yeminimi bozup ikisine birden saldırdım. Saldırmaz olaydım. Adamlar benden daha ceval çıktı. Beni tuttukları gibi yere yapıştırdılar ve Curtis yakalarımından tutup “Seni burada istemiyoruz, en kısa zamanda buradan kovulacaksın !” dedi.

Cevap veremedim.

Bi kaç tekme daha atıp odadan çıktılar.

Ya bide böyle bir şey var. İlk tanıştığım insanların neden %80’den fazlası bana uyuz oluyor? İnanın uyuz bi tipim de yok. Uyuz tip nasıl olur üç aşağı beş yukarı biliyorum. E ukala dümbeleği bi insan da değilim. Birazcık egom var ama katiyen bunu etrafıma yansıtan veya insanları hor gören tiplerden de değilim. E basketbolcu hangi adamın egosu yok bi de? Kötü niyet desen, ailemde ve yetiştiğim ortamda herkes Münir Özkul gibiydi, kötülük nedir evdeki sözlüklerimde bile yazmadı. Ne bileyim? İlk etkileşimde başarılı değilim sanırım.

İdman sonrası sırtımda çantam, tesislere dönerken, solumda 30 metre ötede bi bağırsık çağrışı duydum. Baktım ki bi kaç saat önce beni tekmeleyen Curtis, tanımadığım 3 tane adamla kavga ediyor. Hemen olay mahalline koştum ve uçan tekmeyle kalabalığa dalıp strike misali lobut gibi devirdim elemanları. Ardından Curtis’in yakasından tutup tabanları yağlamaya başladık(m). Uzun süren kovalamanın ardından izimizi kaybettirdiğimizde Curtis bana döndü ve çeneme hafif bi yumruk patlatıp “Ne karışıyorsun la kavgama?!” tarzı laflar gevelemeye başladı. Önce uzunca bi süzdüm bunu psikopat bakışlarımla ve ani bi hamleyle boynunu kollarımın arasına sıkıştırıp kafasını parmaklarımın dışıyla seri bi şekilde kaşımaya başladım ;

“Bana bak yanında bu sefer güvenilebileceğin 2. bi arkadaşın da yok, senin burada ağzını burnunu kırarım, kimsenin de ruhu duymaz.”

Ardından bu benim kiskacımdan kurtuldu ve tam bana bi yumruk atmaya hazırlanırken duraksadı, zenci hip hopçılar gibi “yow yow” tarzı hareketler yaparak geri geri yürüdü ve uzaklaştı oradan. O günü takip eden günlerde Curtis’in de tesislerde kaldığını gördüm, ama hiç laflamıyorduk. Ta ki bi antrenman maçında bununla aynı takımda oynayıp, maç içinde iyi anlaşığımız güne kadar.

Sporcular bilir. Takım oyunu sporcuları özellikle. Uğraştığınız/yaptığınız sporda ne kadar iyiyse, maç sonu sohbetlerinde veya maç değerlendirmelerinde o kadar fazla söz sahibi olursunuz. Ben ne adamlar gördüm, sosyal yaşantısında tek kelime laf edemeyen ama iyi basketbolu sayesinde, maç sonu sohbetlerde Murat Murathanoğlu kesilen. İşte yine iyi oynadığım bi antrenman maçının ardından, soyunma odasında Curtis’in “Şşşt Arjantinli, tesislere mi gidiyorsun la?” soru cümlesini işittim. Bu; Iowa’da, benimle iletişime geçilmek için kurulan ilk cümle olarak tarihe geçmişti. Ve o gün ise; ileride çok sıkı bir dostluk bağı kuracak

olan iki adamın, birlikte vakit geçireceği ilk gündü.

“Ben hazırım Arjantinli, hadi çıkalım.” dedi ve başladık yol boyu yürümeye. Küçümsemeyin o anki heyecanımı oğlum, yeni gittiğiniz bi yerde, uzun süre arkadaş edinemedikten sonra, bu gibi bi olay sizi heyecanlandırmaz mıydı? He işte beni de heyecanlandırdı ve daha dakika 1 gol 1, her bi sırrımı verdim adama. Takip eden günlerde de öyle. Adama kısa süre içersinde bütün hayatımı, ayrıntılarıyla özet geçmişim. Ama ben nerden bileyim bu adamın hayatı dalga taşak yaşadığını ve çok boş boğaz bi eleman olduğunu.

“Bak Curtis, çok fazla “Brütüs” diye hitap etmeye başladın bana, tamam ilk başta güldük ettik ama uzayınca boka sarıyor.”

“E ama olum sende yakın arkadaşının sevgilisine.. Abooo”

“Curtis pişman etme anlattığımıza daa!”

Curtis’ten önce, tanıştığım `Curtis tarzındaki` elemanlara hep uyuz olmuşum, arkadaşlık da etmemişim onlarla. Ama bu ibne de farklı bişeyler vardı. Hani böyle çok sevdiğiniz bir filmde veya dizide bi karakter vardır ve dersiniz ki “Keşke bu adam gibi bi arkadaşım olsa” Halbuki etrafınızda o tarz bi adam vardır ve filmdeki o adamın, arkadaşınız olduğunda meğer o kadar da sempatik olmadığını, aksine itici olduğunu fark edersiniz. Curtis; hakikaten sevdiğim komedi filmlerindeki o `gamsız` karakterler gibiydi ve hiçte itici değildi. Hayatını Chicago Gangsters’in *Gangster Boogie* şarkısının melodileri tadında yaşardı. Gündüzleri et yer, geceleri kahvaltı ederdi. Yemeğin tadına bakmadan tuz döker, tatlının yanında kahve içerdi. Konuşurken ağzını yamultur, kalın sesi sebebiyle ciğerlerinin cızırtısı duyulurdu. Mutluyken gülen, üzüntülüken görünmezlik pelerinini giyen adamlardan. Küçücük çocuklarla parkta futbol oynar, Hami Mandıralı gibi şut çeker, Materazzi gibi çift dalardı onlara.(Yuh! Sorunlu bebe yaa) Öyle bi tipi vardı ki, eşofmanlarını çıkartıp, takım elbise giydirderseniz, rahatlıkla `Senatör adayı`, asker kıyafetleri giydirderseniz `Genel Kurmay Başkanı`, kafasına kasket geçirderseniz `kapıcılar kralı` ve ya beyazlara bürüseniz `taze gelin` diye yutturabilirdiniz onu. En önemlisi de sıfır alınganlık yetisine sahipti. Ki ben öyle adamların canını yer, üstüne su içerim.

Bu adamın tek bi kötü özelliği var, o da aşırı vurdumduymaz halleri işte. Tamam, her şey dozunda güzeldir, belki vurdumduymazlık çok olunca da iyidir. Ama aşırısı insanı bezdirir. Öyle ki Curtis’in şerefine, bu huyuyla ilgili şarkılar bile yazılmıştır. (bkz:*Hayatı Tespih Yapmışım Sallıyormuşum*) Fakat tüm bunların sonunda gördüğüm veya bildiğim bir şey var ki, o da Curtis’in tam bi şebek oğlu şebek olduğudur. Hayır babasıyla da tanıştım sonradan, ordan biliyorum.Yine de bu onun, hayatımda `dost` sıfatı kazanan , bir elin parmak sayısı kadar bile olmayan kişiler arasına girdiği gerçeğinin üstünü örtemiyor.

“Şebek oğlu şebek babandır ulan!”

“Vay efendim sen benim dedeme nasıl ...”

Biraz Ingrid, biraz Kelly, biraz da Gene

“A-a ? Selam. Senin ne işin var burada?”

Sanki onu gördüğüme çok şaşırılmış gibi mimikler içersine girdim. “Aaaa merhaba Lauren.”

“Merhaba’da, napiyorsun sen burada?”

“Yaaa bizim Curtis’in eski okuluymuş da burası, işleri mi ne varmış burada, beni de yanında sürükledi.” Yalana bak amına koyayım.

O esnada Curtis’te geldi yanımıza, planımızın bi parçası olarak ;

“Heh bak tanıştırayım sizi, bu Lauren; yakın bi arkadaşımın kardeşi , bu da Curtis işte.”

Hani kızı `Matt’in sevgilisi` sıfatıyla değil de, `Ryan’ın kardeşi` sıfatıyla tanıtıyorum ki, bilinç altına mesaj yollayayım diye. Ne mal bi adamım, uğraştığım şeylere bak.

“Lauren, ders arasındaysan bi kahve içelim mi?”

Gittik kafeteryaya, onlar kahvelerini aldı, bense kahveleri hep yarım bıraktığım için ana içeceğim olan portakal suyumu. Lauren çok içten bi kızdı ancak ben haddinden fazla utangaç takılıyordum. Öyle ki Curtis bacağımı dürtüp, kulağıma fısıldadı sonunda “Ulan azcık sen de bişeyler konuşsana be” diye. Zaten panik olan bendeniz, bu sefer `bişeyler konuşmalıyım` telaşıyla hepten saçmaladım;

“Bu portakal suyunun yanında sohbet etmek çok güzel gidiyor yaaa” dedim ve eblekçe güldüm bi de üstüne. 2 saniyeliğine kafanızda canlandırın o sahneyi. 3 kişi bi masada, biri hiç konuşmuyor uzun süre, en sonunda konuşunca da alakasız bi laf ediyor ve buna gülüyor. Hadsiz. En beteri de o diğer 2 kişinin birbirlerine bir iki saniyeliğine attığı “hö?” bakışına şahit olmak. Zaten o bakışa da şahit olduktan sonra “Mehehe ben bi lavaboya gideyim, nerdeydi lavabo?” cümlesi farz olur.

Lavaboya giderken ıssız bi koridordan geçiyordum ve kendime olan öfkemden, yanından geçtiğim damacanaya kafa attım. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra döndüm yanlarına;

“Eeee anlat bakalım Gino, var mı kız arkadaşın falan?”

Şimdi bu soru hoşlandığını kız tarafından sorulup “Lan ne desem lan?” diye düşünmeyen biri var mı? Nasıl var lan. İnsan bi tereddüt etmez mi bi kaç saliseliğine? Bilmiyorum, ben ediyorum işte. Dedim ya zaten size en başta “aşık olunca ortaokullu ergenlerden farklı olamıyorum” diye.

“Var.”

“Oooo kimmiş bu şanssız kız bakalım?”

“Hö?”

Ve akabinde Curtis’in gök gürültüsü gibi olan kahkahası. Al işte, zaten bizim Curtis’e dalga taşak olsun. Ben hayatımın en sert kroşesini, aman cümlesini yemişim, ama beyefendinin umrunda mı!

“Şansız derken?” Gözlerim Lauren’in ellerine takıldı, terlemişti sanki. Bu soğuk havada?

“Ay yok canım, yani `çok rakibi olur`, o açıdan şanssız manssız vs”

“Hee hee yersem.” Kız benle konuşurken bildiğin terliyordu lan. Hatta bak şimdi de ellerini ovuşturuyor.

Hani bazı şeyler kafanıza sonradan dank eder ya. Lauren’in yanından ayrılıp tesislere dönünce aklıma dank etti benim de. Ulan bu kızın beni ilk, bilemedin ikinci görmesi, ne diye bana iltifat etti ki bu?

“Al işte. Lan osuruktan nem kapmakta üstüne yok amına koyayım yaa.”

“Sen kimsin la?”

“La bi dur 2 dakika, kendi kendimle konuşuyorum.”

Biliyorum, normalde böyle düşüncelere kadın kısmı düşer “Ay yoksa benden hoşlanıyor mu ayol vs” Ama vallahi ben böyle bi adam değilim lan normalde. Hay Allah, beni de yanlış tanıyorsunuz tüh tüh tüh.

Günler günleri kovaladı, bende Lauren’i. Buldum sudan sebepler, gittim yine kampüsüne, ya da öğrendim evinin yerini, geçtim önünden vakitsizce. Geceleri şiir yazar oldu ellerim, gündüzleri daha bi özlemle bekledim.

Her gün..

İstisnasız her gün onu görmek istiyordum ve dediğim gibi bi şekilde görüyordum. Ha görüp de ilan-ı aşk mı ediyordum? Sanmam. Güzel bişeyler çıkıyordu zannedersenem arada bir ağızımdan ama tam hatırlamıyorum bile çoğu zaman ne konuştuğumu.

Çok tuhaf ama bi gece odamda otururken a4 kağıdı çıkarıp `Ne konuları hakkında konuşabilirim?` listesi bile yapmışlığım var.

Ey Yunus Emre, gördün mü bak şimdi, aşk beni neyledi ?

Ha bi de sanmayın ki bu `her gün onu görmeler`, 5-10 dakikadan uzun süren buluşmalar falan. Ne oturup bi yemek yemişliğimiz var, ne de o ilk günkü gibi karşılıklı kahve/portakal suyu içmişliğimiz.

Ama işte..

Amaların sonunda susmak güzeldir. Daha iyi anlatırsın derdini o anlarda susarak.

Mesela bu son söylediğimi de o a4 kağıda yazdığım konuşulacak konular listesini yaparken bulmuştum, hani bu tarz cümleler kızı etkiler falan filan.

Bildiğin, içime `çakma Don Juan` kaçmış gibiydim. Bazı geceler kendimle de yüzleşirdim; “Steph’ten sonra bir daha aşk şarabı içmemeye yeminli değil miydim?”

Ama işte kazın ayağı öyle değil maalesef. Normal şeyler yaşayan normal bi insan olsaydım içmezdim elbet o şarabı böyle körü körüne. Ama bahsi geçen bu çocuk, yani bendeniz, hem 20’li yaşlarının başlarında, hem ardı ardına travmalar yaşamakta, hem de yuvasından çok ama çok uzakta. E haliyle derin bir boşlukta ve bu boşluğu çocukluk aşkı olan basketbol tek başına

dolduramamakta.

Hayatta çok değer verdiğiniz birileri varsa, ve o kişiler de size aynı değeri veriyorsa çok şanslısınız. Eğer benim gibi o kişileri `ansızın` kara toprağa verdiyseniz de, bazı insanlarda onlardan bir parça görmenin ne anlama geldiğini en az benim kadar anlarsınız. Sorsalar söyleyemezsiniz ama nasıl parçalar gördüğünüzü, sadece görürsünüz işte soyut manada. Hissedersiniz diyelim ya da. Lauren bana bakarken ki enerjisinden kaynaklı, annemin bana bakışını hissediyordum desem kaçınız beni anlar? Benle konuşurken, beni dinlerken, bana gülerken... Bakın demiyorum ki "Annemi andırıyor". Hayır. Daha farklı. Hissediyorum işte. Hem öyle ki; Lauren'in benim karşıma `tesadüfen` çıktığına da inanmıyorum. Evet..

Offf sorma be adam "Niçin çıktı peki?" diye, yok işte somut bi cevabım, anlasana.

Hiç nostaljik Hollywood filmleri izler misiniz? Mesela sevdiği adamı savaşa gönderen ve onu sabırla bekleyen `saf güzellikteki` aktrisler vardır hani. Bildiğin duru güzelliktir ondaki. İşte Lauren'de öyle bi duruluğa sahipti. Belki biraz Ingrid Bergman, belki biraz Grace Kelly, belki de biraz Gene Tierney gibiydi. Frankie Valli'nin *Can't Take My Eyes Off You* şarkısına benziyordu bi de. Yusuf Şimşek'in çalımları, Cevat Kurtuluş'un mimikleri gibiydi. Bob Ross'un tuvalindeki "*Belki de şurada küçük, sevimli bir çiçek bahçesi vardır*" cümlesinin ta kendisiydi. Belki de tanrının, ben daha ölmeden tattırdığı bi cennetti ve bu sebeple de ölünce cehenneme girecek olma sebebimdi.

Hepsinden öte, Lauren benim için bir `şans`tı.

Karşısına çıkan fırsatları değerlendiremeyen, ya da kıymetini bilmeyen bir adamdım ben ve bunu da hep şanssızlığıma bağlardım derin bi muamma içersinde.

Kim bilir, belki bu sefer şansım dönerdi.

Bilemiyorum.

Bildiğim tek şey, Lauren benim şansımdı.

En önemlisi de; son şansımdı.

Ve ben, o aralar bunun henüz farkında değildim.

Çocukluk aşkı

Evet.

Ben bi basketbol oyuncusuy(d)um.

Yaklaşık olarak 13-14 sene lisanslı olarak oynadım bu oyunu.

Karadeniz'deki küçük bi şehrin buz gibi soğuk salonlarında da, Amerika'nın mabet gibi arenalarında da.

Bu spora nasıl başladığımın öyküsü de enteresandır.

Daha okuma/yazma bile bilmediğim dönemlerde, babama zorla basketbol dergileri aldırıp, saatlerce içindeki resimlere bakardım. Hatırlıyorum, konuştururdum o resimleri hayal dünyamda. Mesela smaca kalkan bir basketçiyle, ona blok basmaya çalışan bir diğer basketçinin olduğu fotoğrafa bakıp, onların o andaki olası diyaloglarını seslendirip, bundan aşırı keyif aldığımı ve her yeni bulduğum diyalogda kahkahalara boğulduğumu hatırlıyorum.. Aklıma ilk bu gelir, ama tek örnek bu değildir.

İlkokula ilk başladığım dönemlerde ise Türk basketbolunda bir Efes Pilsen fırtınası esmekteydi. Avrupa Klüpler Kupası finalinde boy göstermesinin sevinci ve yine aynı finalde kaybetmesinin üzüntüsünün üstünden 3 yıl geçtikten sonra Bogdan Tanjevic'in Stefanel'i karşısında alınan Koraç Kupası zaferi, Namık Polatlar (nam-ı diğer Petar Naumoski), Fenerbahçe'deki İbrahim Kutluay-Henry Turner-Dallas Comegys üçlüsünün verdiği seyir zevki, Harun Erdenayların, Orhun Enelerin Ülkerspor forması altında Efes Pilsen'e kafa tutmaları, hele hele hele NBA'de, tam da o dönemlerime rast gelen, Chicago Bulls'un 8 sene içersinde 6 şampiyonluk kazanırkenki performansı, Jordan'ın gözümde ilahlaşması, diğer yandan Barkleyler, Paytonlar, Richmondlar, Olajuwonlar, Stocktonlar ve daha sayamadığım onca şey, 92 senesinde NBA'in `reklam sloganı` olarak çıkan *"I Love This Game"* lafını iyiden iyiye içselleştirmeme sebep olmuştu.

Hem artık okuma/yazma da öğrenmiştim. Dergilerde ve gazetelerde yazan makaleler/haberler/röportajlar daha bi anlamlıydı bu sayede. Benim onları konuşturmama gerek kalmadan da konuşuyorlardı resimde gördüğüm basketbolcular.

Fakat bunca basketbol hayranlığının yanında bi şey eksikti, basketbol oynamıyordum.

Yani aslında oynayamıyordum desem daha doğru olur. Bu `oynamıyordum` lafı, hem "beceremiyordum" manasında, hem de `koşullar` manasındaydı bu arada. İki birden yani. Büyük bi şehirde değildim bi kere, basket oynanılacak alan yoktu her köşe başında. Öyle kurslar kurslar da çok yoğun değildi, ülke insanı basketbolu benimsememişti ki o dönemlerde henüz bugünkü kadar. E ailem de çok düşmemiş üstüne bu olayın, yani basketbolu öğreneyim diye kursa falan yollamamış, tabi beceremem oynamasını. Ama seviyordum işte, hem de delicesine yahu.

97 senesi..

Yanılmıyorsam bir Perşembe günü..

İlkokul 4. sınıftayım, öğle tenefüsündeyiz (evet kolej bebesiydim, bizde `sabahçı-öğlenci` yoktu maalesef)

Sebebini yıllardır düşünmeme rağmen hatırlayamadığım bir kavgaya tutuştum sınıf arkadaşlarımla. Sebebini hatırlamıyorum ama kavgadan kareler geliyor gözümün önüne.

Bahçedeyiz, demir parmaklıkların orada, biri koluyla boynumu kıstırmış, öbürü bacaklarıma yavru kedi öfkesinde tekmeler atıyor, bir diğeri saçımı çekiyor, en sonuncusu da göbeğimi ısıyor(oha sen napıyosun amınakoyiim) Bildiğiniz `bebe kavgası` yani. Birileri bizi ayırıyor, ayırırlarken ben ağlamaklı gözlerle saçımı çekene tokat atıyorum, sonra o da ağlayarak tuvalete koşuyor, ben yakamı paçamı düzelterek sınıfa gidiyorum vs vs vs

Nerden bilebilirdim ki bu kavganın nelere kadir olacağını.

Öğleden sonraki ilk ders beden eğitimiydi. Normalde biz her beden eğitimi dersinde, sınıfça futbol oynardık. Ama ben içlerinden 4 tanesiyle kavgalıydım ve onlar bahçede futbol oynarken, ben salonda basket oynamaya başlamıştım, beden eğitimi öğretmenimin beni izlediğini bilmeden.

Yıllar sonra bi yerde konusu açılmıştı ve sormuştum o öğretmene ve "Bilek hareketlerini çok beğenmiştim" demişti sadece. Ardından da "İlk başta baya direktmiştin ama takıma girmemek için hatırlıyor musun?" diyip gülmüştü bi de hafifçe.

Korkmuştum çünkü. Tamam çok seviyordum basketbolu ama bence iyi oynayamıyordum. Öğretmenim de bana orda `potansiyel`in ne demek olduğunu açıklamakla uğraşmayıp, sadece "Gireceksin takıma, o kad-dar!" demekle yetinmesi ise belki de benim için daha hayırlı olmuştur. Gerçi dedim yıllar sonra kendisine ; "E hocam açıklasaydın, anlardık herhalde" diye ama kendisi hala çok sert ve otoriter olduğundan "Sıs len!" diyip kafama vurmakla yetindi bu sefer de.

Basketbol ile olan gönül bağım somutlaşmıştı bu sayede. Artık lisanslı olarak bu sporu yapıyor, antrenmanlara çıkıyor, oyunun inceliklerini ve temelini öğreniyor, kendi ismini taşıyan bir forma giyiyor ve basketbolun sadece `topu karşı deliğe atma ve kendi deliğini koruma` oyunu olmadığını bilincine varıyordum. Odamdaki duvarları basketbol dergilerinden kestiğim resimlerle veya içlerinden çıkan posterlerle kaplıyor, hayatımda ilk defa hayal kurmaya başlıyordum. Babamın bana doğum günümde aldığı basketbol topuyla yatıyor ve sabahları yine onunla kalkıyordum.

Bu arada bu son söylediğim mübalağa değil ha. Son derece ciddiym bu konuda. İlk basketbol koçum bi antrenmanda demişti ki ; *"Elinizden basketbol topunu hiç düşürmeyin. Sinemaya giderken, arkadaşlarınızla gezerken, misafirliğe giderken, düğünlerde oynarken, sevgilinizle buluşurken, uyurken.. Hep elinizde olsun bu top. Çünkü topla bu denli haşır neşir olmanız, sizin maç içerisinde topa olan hakimiyetinizi arttırır ve diğerlerinin uygularken zorlandığı hareketleri, sizin peynir ekmek yer gibi, tekrar tekrar çaba sarf etmeden uygulayabilmenizi sağlar. Ayrıca topla 7/24 beraber olursanız, artık o da sizin ailenizin bir parçası gibi olur ve stresli maçlarda aileden birinin saha içerisinde yanınızda olması sizin için psikolojik bir avantajdır. Büyük bir avantaj hemde."*

Kaderimi ve karakterimi de şekillendiriyordu basketbol.

Bugün, yaşadığım onca olumsuzluklar ve talihsizlikler karşısında bile hala panik olmadan *"Everything's gonna be alright"* kafasında takılabiliyorsam,

Tırmandığım merdivenlerin zirvesi ufukta gözükmemesine ve bacaklarımda da derman kalmamış olmasına rağmen, inatla tırmanmaya devam ediyorsam,

`Impossible is nothing` lafı benim için reklam sloganından daha öte bi anlam ifade ediyorsa, ve de hayallerimi bi kağıda yazmanın, onları gerçekleştirmekteki ön koşul olduğunun farkındaysam, tek sebebi;

1997 senesinde, şehirdeki kendi jenerasyonum arasında, eli basketbol topu tutan herkesten daha kötü basketbol oynarken, inanılmaz bir aşkla, bir tutkuyla, bir özveriyle ve bir disiplinle bu spora bağlanıp, bir çok badire atlatıp, üzerimdeki alaycı bakışları hayranlık bakışlarına döndürüp ve *"yine de başaramazsın"* laflarına kulak asmayıp yaşadığım şehirdeki son senemdeki (2005) son turnuvada *"En Değerli Oyuncu"* seçilmem, yıllardır *"yenilmeyen"* o takımı final maçında parkelere gömmem ve *"kötü basketbolumu"* iyiye çevirmem sayesinde Amerika'da rüya gibi bir üniversite yaşantısı ve de basketbol kariyeri yaşamamdır.

Eh, koskoca 8 seneyi 1 paragrafta anlatmak da zor tabi. O süreçte atlattığım badirelerin veya hayal kırıklıklarının her biri ayrı birer roman olur, ama...

Amalardan sonra susmak iyiydi di mi ?

Ha bak sizi derin bi muammaya da sokabilirim şimdi. Sonuçta şu an hayatımda mutsuzum (umutsuz olmamakla birlikte) ve kelebek etkisine inandığım için de *"4. sınıftaki o beden eğitimi hocamın anasını avradını.."* diye dümdüz de gidebilirim. Çünkü ayıptır söylemesi önceden de belirttiğim gibi süper zekaymışım ben ama basketbol ile tanıştım tanışalı dersler hep arka planda kaldı akademik yaşantımda. Gerçi bak bu da Türkiye'nin eğitim sistemindeki en büyük açıktır zannımca. İstisnaların kaideyi bozmadığını varsayıp konuşacak olursak, Türkiye'de ne okumuş sporcu var ne de spor yapan okumuş. Beni Türkiye'deki hiç bi koçum uyarmadı *"Derslerinde kötü not alırsan, antrenmanlara katılamazsın"* diye. Uyarılarda bu sözlerinin arkasında duramadı maç kaybetmeyi göze alamadığından. Olan kime oldu?

Kantarın topuzunu tutturamayan bi milletiz biz. Ya komple sporcu yapmaya çalışıyoruz çocuklarımızı ya da komple okullarına konsantre olmalarını istiyoruz. Ama eğitimim içlerinden biri değil, bunların hepsinin bir araya gelmesi.

Bir de şu var; hatırlayın bi ortaokul-lise dönemlerinizi. Hangi dersler bizi *"of"*latır *"puf"*latır, *"kaçsak mı yaa bu dersten"* dedirtir, sınavlarında deli gibi terletirdi ?

`Matematik-Fen Dersleri-Tarih-Edebiyat-vs.`

Peki hangi dersler bize *"boş ders"* gibi gelirdi? Hani karnemizde o derslerin yanında *"5"* yazması ailemiz için bi anlam ifade etmezdi?

`Beden Eğitimi-Müzik-Resim-vs.`

Şimdi bakalım o halde;

Türk Doktorlar Dünya çapında başarılar imza atıyor, `ilk` denilen ameliyatlar gerçekleştiriyorlar.

İnşaat sektörümüz hızla büyüyor, mühendis ve mimarlarımız her geçen gün eserlerini geliştirerek sektöre katkı sağlıyor.

Edebiyatçılarımız ve Tarihçilerimiz arasında, tüm dünyanın saygısını kazanmış bir çok isim ve Türk gençliğine ilham kaynağı olmuş bir çok eser sahibi bulunmakta.

Vs.

Peki şimdi de soruyorum hemen bunların ardından;

Dünya çapında kaç ressamımız var?

Dünya çapında kaç müzisyenimiz var?

Yahu Allah aşkına sporla yatıp sporla kalkılan şu ülkemizde, dünya çapında kaç sporcumuz var ?

Sonra “vay efendim Türkiye Olimpiyat Oyunlarında neden altın madalya alamı..bla bla bla.”

“vay efendim 75 milyonluk Türkiye’den , Almanya’dan çıkan Türk topçu kadar topçu çıkaramıy..bla bla bla”

“vay efendim altyapı düzeylerinde başarılı bi ülkeyiz ama A takım seviyesinde..bla bla bla..”

Aman neyse ya, bazen atıyor böyle şalterler işte bende. Malum, “Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın” sözünü benimsemiş insanları, yani bu bahsettiğim sistemin yanlışlarından nasibini almamışların canını sıkmamak gerek.

Paşazadelerin.

“Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın”mış, peeeh. O ne korkakça bi söz öyle ya, neyse.

İşte basketbolun hayatımdaki değeri ve hayatıma kattığı değerlerin özeti bunlar.

Küçük bir çocuk düşünün, yaşatlarının ilk aşklarının isimleri Selin, Gizem, Ayşe, Fatma olan, ama kendisinin kalbi sadece basketbol ile dolup taşan.

Ve yine aynı çocuğu düşünün , ilerdeki haline bu aşkı miras bırakan.

Birde o ilerdeki adamı düşünün, çocukluğunun mirasına sahip çıkamayan.

Bilmiyorum çocukluğum, inan bilemiyorum.

Belki başlarındayızdır biten bir rüyanın,

Belki de sonlarında, hiç yazılmamış olan bir kaderin.

Lütfen şu ışıkları yakabilir mi biri?

“Beni çağırmissiniz koç?”

“Hah, girsene Gino, geç otur şöyle.”

Antrenman sonrası soyunma odasında giyinirken çocuklardan biri dedi “Koç Nick seni çağırıyor yanına.” diye. Kalbime bi sancı saplanmıştı o an. Yoksa son fırsatımı da mı tepmişim? Buradan da mı kovulacaktım?

“Eveeeeeet Gino Bey...” bi yandan da psikopatça gülüyor. Hayırdır inşallah.

“Koç, eveti uzattığına göre mevzu derin. Dolapta portakal suyun var mı?” gerçi taze sıkılmış değilse içmezdim ama, o an ihtiyacım vardı buna.

“Ginocum, şimdi seninle bazı şeyleri netleştirmenin vakti geldi.”

“...” sadece yutkundum.

“Şimdi bak canım sana karşı dürüst olacağım, burası çok ciddi ve zorlu bi lig.”

Kurduğu her cümleden sonra gözümün içine bakıyordu bi kaç saniye, ben de utanıp gözümü kaçıırıyordum bardağıma,duvarlara falan.

“Basketbolun anavatanındayız. Burada güçlü olmayan hiçbir sporcu ayakta kalmaz.”

Nereye getirmeye çalışıyor lafı?

“Dolayısıyla da gönül hatır işleriyle yürütemezsin bazı şeyleri, öyle değil mi evlat?”

Bunu sorduktan sonra oturduğu sandalyesinden beri omzuma uzanıp pıspışladı beni. Ben içimden “maşallah adamda ne kol varmış” diye düşünürken, o devam etti konuşmasına.

“Ben seni çok sevdim Gino ve emin ol son dönemlerde başına gelenler yüzünden de çok üzüldüm..”

“Kovuldum mu koç?”

Bunu biraz gergince sordum sanırım. Adam yumuşak hava oluşturmak için elinden geleni yapıyordu ama benim gözümün önünden gelmeyecek güzel günlerim ile geçmişteki güzel günlerim geçmekteydi ve gözümünden bir damla yaş süzüldü usulca yanağımdan çeneme. Bunu gören Koç Nick gözlüğünü çıkarttı ve yüzünü ovuşturup sandalyesinde daha dik oturdu ve daha dirayetli bir konuşma yapmak için kendini hazırladı.

“Bak Gino, Koç Crean beni ilk aradığında, senin hakkında bir çok şeyden bahsetmişti. Sana eski koçlarının neden bu kadar değer verdiğini seninle tanıştıktan sonra daha da iyi anladım zaten. Burasının senin son şansın olduğunu söylediler bana... Bak, inan ben taş kalpli bir adam değilim ama...”

“Tamam koç anladım. Sen de daha fazla kasma kendini, benim için üzülme boşver.” Diyip kalkmaya yeltendim. İndirdi beni omuzlarımdan bastırıp yeniden sandalyeme.

“Bak çocuk, sen gördüğüm en yetenekli Avrupalı NCAA oyuncularından birisiydin, yeteneğinle

İlgili kimsenin bi endişesi veya bi şüphesi yok. Ancak senin sorunun mental yapında.”

“Mental mi yapımda sorun mu var mı ?”

“Hı ?”

“Hı ?”

“La bi sus da dinle. Bak şimdi iyi bir basketbol oyuncusunun 5 temel özelliği, belli bir standardın üstünde olmalı. Ne bu 5 özellik biliyor musun?”

“Teknik-Taktik-Yetenek-Mental-Fizik”

“Heh, aferin. Tekniğin fena değil Gino, altyapı eğitimin de biraz sıkıntı var sanırım ama Amerika’ya geldiğinden beri geliştirdin bunu. Oyun içi taktiksel kurguları okuma ve uygulama kabiliyetin de iyi, yeteneğin konusunda zaten demin söyledim, e fiziğin de tamam. Ama mental açıdan profesyonelliği kaldıramıyorsun be çocuk.”

“Yaaa ne alakası var koç?” desem de koç haklıydı. Yani hak vermiştim aslında, ama işte son çırpınışlar bendeki.

“Sizin genetiğinizde var bu özellik Ginocum. Türkiye, altyapı seviyesinde Avrupa’nın tozunu dumanına katarken, aynı çocuklar A takım seviyesine geldiğinde fıs diye sönüyor hep. Genetik işte bunlar hep.”

“...” bir damla daha süzülür gözden.

“Ama sana ve koç Crean’e katılmadığım bir nokta var ki, o da burasının senin son şansın falan olmadığı. Henüz çok gençsin Gino ve sıfır noktasında da değilsin. CV’in sağlam. Emin ol bu mental eksikliğini giderirsen, yani artık büyürsen(!), Avrupa’da kariyerine devam edebilirsin.”

Koç bu sözlerinin ardından hala bişeyler anlatmaya devam ediyordu ama ben artık duymuyordum. Beni bu konuma getirenleri, bu konuşmayı duymak zorunda bırakanları ve kariyerimin gerilemesine sebep olanları düşünüyordum büyük bi öfkeyle. Esas kızmam gereken kişinin kendim olduğunu göremeyecek kadar öfkeli ve çocuktum tabi. Şimdi şimdi anlıyorum koç Nick’in “yani artık büyürsen” derken neyi kastettiğini.

Düşüncelerim koç Nick’in bana yönelttiği soruyla kesildi;

“Haksız mıyım Gino?”

“Ha? Şey.. ben... ben... sizi dinlemiyordum koç... üzgünüm... ne demiştiniz?”

Derin bi iç çekti ve masasındaki bazı evrakları düzenleyip ayağa kalktı. Yanıma geldi, omzuma elini koydu ve;

“Bu konuşmayı yapma kararını daha önce almıştım aslında delikanlı. Ama sana biraz daha şans verip ertelemiştim her seferinde bu tatsız konuşmayı. O sebeple sanma ki `dün oldu bugün kovdu`, hayır. Emin ol ben de, önceki koçların da sana hep müsamaha gösterdik, uzun süre hem de evlat. Sakın bana kızma, eski koçlarına da, veya herhangi başka birine de. Kendine de kızma ama. Kafanda çözemediğin sorunlarının olduğu kilometrelerce öteden anlaşılmakta, git onları çöz. Çöz ki önüne bakabil artık. Çünkü bu oyunun sana, senin de bu oyuna ihtiyacın var.”

Çıktım salondan ve gündüz mündüz dinlemeden attım kendimi bir pub'a ve başladım viskilenmeye. E dedim size, gonk çalmıştı, aksilikler ve talihsizlikler üst üste gelmek zorundaydı. Hep böyle olmuştur bu ve hep böyle olacaktır da. Adam kalbim kırılmasın diye çok açık konuşmadı ama resmen "Ben senin gibi manyakla uğraşamam, s.ktir git" dedi la bana. Üstüne de ekledi "Senden bi bok olmaz zaten" diye ama kıvırdı işte onu "İlerde Avrupa'da bile oynarsın belki falan filan" diyerek. Gerçi haklıydı da bi yandan. Profesyonel manada bu işi yapabilmek için o saydığı 5 özellik belli bir standartta olmalı. Mesela Michael Jordan dünyanın en iyi basketbolcusu diyoruz ya (en azından ben diyorum lan) , belki de Jordan'dan çok daha fazla sükse yaratabilecek bir basketbolcu adayı vardı zamanında Tayland'ın küçük bi kasabasında(!), ama onun da o beşlemeden `fizik` özelliği eksik olduğundan (gerçi Tayland falan diyince işin içine 6. bi özellik `şans` da giriyor ama neyse) adını sanını duyamadık. Yani adam belki Jordan'dan çok daha yetenekliydi, mental yapısı çok daha kuvvetliydi, düzgün bi altyapı eğitimiyle teknik ve taktiği Jordan'dan çok daha iyi kavrayabilecek bi yetiye sahipti belki ama, fizik yok. Bende de mental açıdan bi eksiklik varmış koç beylerin söylediğine göre işte. Konsantre değilmişim tam olarak basketbola. Yahu el insaf ben kısacık süre içersinde ardı ardına bunca yıkım yaşamışken, doğal değil mi konsantremin bozulması?

İnsanoğlu çok acımasız beyler/bayanlar. Kimse sizin dertlerinize 3 günden fazla üzülüyor ve onlarla 2 günden fazla ilgilenmiyor. Adamı zorla kötü olmaya itiyorlar, zorla çileden çıkarmaya, yapmayacağı şeyleri yapmaya zorluyorlar. Ve de elimden tutacaklarına, beni daha da derinlerine doğru itiyorlar.

Yalnızlığımın ve de karanlığın..

Bildim bileli kendimi, korkardım hep karanlıktan.

Ne uyurken ışığı kapattırırdım anneme ne de huzurla yürüyebilirdim akşamları o karanlık ve ıssız yoldan.

Geceleri çişim geldiğinde babamı nöbetçi tutardım tuvaletin kapısında. Dizlerimde yaralar var hep, apartmanın ışığı aniden söndüğünde depar atarak merdiven çıkmaya çalıştığım dan.

Neyse ki yüzleşmemiştim hiç o karanlıkla. Hep kaçmayı başarmıştım ondan.

Hep ertelemiştim korkularımı, 5 yıl sonraki "Gino" nun üzerine.

"5 yıl sonra yüzleşirim, şimdi oyunlarla çiçeklerle meşgul olmalıyım" derdim.

Umurumda değildi yıllar önce o "5 yıl sonraki Gino" , Çok gözümde büyütmişim 5 yıl sonraki o adamı her seferinde.

Cüneyt Arkın kadar cesur, Da Vinci kadar zeki, 10 kaplan gücünde bi şeydi o benim için nasıl olsa.

Ve evet.

Bu cümleleri ben yazıyorum ,

5 yıl sonraki Gino..

Olduğu kadar cesur, zeki ve güçlü olan Gino. Ne bi fazla, ne bi eksik. Ve tahmin ettiğiniz gibi

karanlıktayım aylardır, en zifirisinden hem de. Cüneyt Arkin kadar cesur olmakta gerekmiyormuş ayrıca. Hem zaten korkunçluğu değil korktuğum. Çömelince ısırılmıyormuş karanlık, öğrendim bunu zamanla. Esas korktuğum, çömelmekten ağrıyan dizlerimin akıbeti.. Ne kadar daha dayanır, inanın bilmiyorum.

Cebimde bi kibrit kutusu kalmış geçmişten. 40 çöp kibrit var içinde. Her gün birini yakıp aydınlığa çıkışı arıyorum bitmeyen bir hevesle.

Ve her gün azalmakta kibritlerim. Kaç tane kaldı inanın bilmemekteyim. Bu karanlıkta el yordamıyla sayarken , bazılarını düşürüp kaybetmekten çekinmekteyim.

Birde sesler var yanımda benle. Yarı destek, yarıdan fazla köstek eyleminde. Yani bu şizofren ortama tam yakışır vaziyette. Desteğinden memnun, kösteğinden uykusuzum. Bu sebeple de artık yorgunum..

Ya kurtulmalıyım içine düştüğüm bu çocukluk korkumdan,
ya da ölmeliyim bana güç vermeyen artık bu acımdan..

Kaybetme kendini, kendi rengini

“Napiyorsun dostum? Bu valiz de neyin nesi?”

“Hoş geldin Curtis, diyeceğin mühim bişey yoksa işim var, sonra konuşalım.”

“Oğlum taşınıyor musun? Niye eşyalarını topluyorsun lan?”

Tesislerde ki odamdaydım. Valizlerimi hazırlıyordum. O esnada geldi Curtis odaya. Bi önceki gece kendi başıma içerken radikal bi karar almıştım. Aslında pek yaptığım bir şey değildir bu ama 40 yılda bir olur ve o da çok ama çok bunaldığım anlarda olur. Ve ben dün gerçekten nefes alamayacak kadar kötüydüm, tekrar düzenli nefes alabilmek için radikal bir şeylere ihtiyaç hissetmişim.

“Gidiyorum ben Curtis.” Bi yandan hala eşyalarımı toplamaya devam ediyordum.

“Nereye peki amcık?”

“Türkiye’ye dönüyorum. Bunaldım bana burada kimsenin kol kanat germemesinden. Tek başıma dertlerimi omuzlayamayacak kadar küçük ve korkak bi bebeyim ben. Olmuyor işte. Bırakıyorum basketbolu falan da. Giderim ablamın yanında bi işe girerim, benden bi bok olacağı yok yoksa.”

Curtis ellerini iki yana açık bi halde bakakaldı bi süre. Diyemedi bir şey.

“Seninle tanıştığımıza da memnun oldum dostum. Bi gün Türkiye’ye yolun düşerse..” dediğim anda koluma yumruğu indirdi Curtis ve bileğimden tutup çekiştirdi beni odadan dışarı doğru “Sen gelsene bi benle” diyerek.

“La ne var amına koyayım, bi bırak şu kolumu Curtis!”

Götürdü beni duşların oraya ve zorla soktu duşun altına, üzerimde kıyafet olmasına aldırmış etmeden. Suyu da açtı. Baya bi tekmeleştik. Yumruk da attım. Ama o da aynı şekilde karşılık verip zorla tuttu beni orda. Şakalaştığımız söylenemezdi. Ben bi yandan buna yumruklar atıyor, bi yandan sıırıslıklam oluyor ve bi yandan da bağıırıyordum “Bırak beni.” diye.

Ve en sonunda, takatim kalmadığında, yere çömeldim ve hüngür hüngür ağlamaya başladım o buz gibi suyun altında. Curtis bi süre başımda dikilip bana baktıktan sonra bağırımaya başladı;

“Dertlerin seni boğmaya başladığında nefes alamayıp her şeyden vazgeçmek korkaklara veya çocuklara yakışır. Ki bunu kabul ediyorsun, çok güzel. Ama cesur ve kocaman adamların böyle bi bahanenin ardına saklanarak kamufle olmaya çalışması korkaklıktan veya çocukluktan çok daha zavallı bi durumdur! Sen biliyor musun mesela benim sıkıntılarımı lan ?!”

Curtis’i tanıdığım günden beri ilk defa böyle bir yüzünü görmekteydim.

“Sana soruyorum beyaz götlü piç! Burada gelmişsin bana karşına çıkan engellere dayanamadığını ve pes edeceğini söylüyorsun ya hani, sen bunları kime söylediğinin farkında mısın ulan!?”

Ağlamam kesilmişti, sadece yere bakıyordum ve Curtis'ten korkuyordum. O ise bağırp çağırmaya devam ediyordu;

"26 yaşındayım lan ben! Senin gibi 20'lerimin başında değilim! Benim de hayatım basketboldu, NBA hayalleriyle yaşamaktı, bu oyun sayesinde elde edeceklerimi düşünüp düşünüp geceleri uyuyamamaktı. Ancak yıllardır debelenmeme rağmen hala hedeflediğim o noktaya varamadım. Hem de sanma ki basketbol dışındaki hayatımda da sorun yaşamıyorum! Evlenip boşandım ulan ben! Çocuğum var benim, benimle birlikte büyümeyen! Sen bilir misin çocuğunun senden ayrı büyümesinin ne demek olduğunu ha!?"

Oha oha oha..

Curtis'in çocuğu mu varmış lan ????

"Ki hepsini geç, en başta dediğim gibi, 26 yaşındayım lan ben! Senden 5 yaş büyüğüm! Ben bile vazgeçmemişken, sen kimsin de bana "Vazgeçiyorum" diyebiliyorsun ulan ?!"

Göz ucuyla baktım Curtis'e o anda, elleri belinde, öfkeli öfkeli nefes alarak başımda dikiliyordu zebani gibi. Hemen kafamı öne eğdim yine ve bişey demeden baktım sabit bi noktaya yerdeki. Curtis'te koluma hafifle sert arası bi tekme attı ve çıktı gitti oradan.

Giderken de seslendi "Yemeği dışarıda yiyeceğiz. Yarım saate hazır ol!"

O akşam yemekte uzunca konuştuk.

Her şeyden...

Geçmiş, şu an, gelecek, iyi, kötü, güzel, çirkin..

Her şeyden işte.

Öyle bir yaşta ve öyle bir psikolojideydim ki, fikirlerim olmasa da, planlarım sürekli değişiyordu. Bir gün önce kesin karar kıldıklarım, bir sonraki gün çok mantıksız gelebiliyordu.

Psikologlara ve mesleklerine saygım var ama ben almayayım. Neymiş efendim `Çocukluğuma inecekmiş`!! Ben senin özeline iniyor muyum piç!?

`İnsan kendi kendisinin doktorudur` lafını çok saçma bulmaktayım ama olay ruh sağlığıysa, ben kendi kendimin psikologu olmayı yeğlerim ve yeğledim hep.

Bazen de Curtis gibi arkadaşlarıma izin verdim işte bana psikologluk yapmalarını.

Curtis'le konuştuğumuzda şu sonuca vardık; `ben gönül işleriyle basketbol işlerini ayırtıramayan bir insanım ve mevzu bahis hoşlandığım bi kız olduğunda, basketbolumu hep aksatıyorum.` Daha doğrusu `aksattım` ve şimdi her gittiği klüpten kovulan bir adam oldum.

Yani son çözümlerede şuna karar verdik; *ne ekersen onu biçersin..*

En basit haliyle `neden sonuç ilişkisi`

Şimdi biraz bu lafın `arka odalarına` bakmak gerek, kendimize kanıtlamak için doğruluğunu.

Öncelikle yassı olmayan bi lafla gireceğim söze ;

"Eğer bu lafa inanıyorsak, %90 inanıyoruz demektir `kutsal kitaba`"

Şimdi bi bakalım etrafımıza, kaç kişi memnun hayatından? Ya da kaç kişi gerçekten hak ettiği yerde? Pazarda meyve sebze satan emmiyle, onunla aynı yaşta olan Bill Gates'in farkı ne? Veya kendini bildi bileli sabah 6'da kalkan adamla, yine kendini bildi bileli öğlene doğru 10'da kalkan adamın şu andaki `hayat rütbeleri` ne?

Nedir cumartesi evde ders çalışan çocukla, aynı gün caddelerde karı kız kovalayan diğer bir çocuğun son hali?

Ya da amacına ulaştı mı, yıllardır `fazla mesaiye` kalan hanım teyzemiz sonunda?

Cevabını aradığın bi soru üstünde düşünürken karşılaştırılan karakterlerin bakılmaz inciğine cinciğine, bilin bunu hepsinden önce..

Bill Gates'in farkı değildi sadece zekası yada mantığı. Kaç tane `emmi` var aslında, daha yüksek potansiyelde zekası olan ya da mantığı. Hayat şartlarına, koşullara falan bağlama konuyu hemen be vicdansız, Bill Gates örnek olsun sana üst kesimden, sen istediğin başka bir örneği seçersin yine o kesimin rastgele yerlerinden..

Biri pazarcı olmuş, diğeri milyarder. Çünkü biri kendini geliştirirken, öteki kahvede okey atmış keyfe keder. Tam bulduk sanıyoruz en başta söylediğimiz önermenin delilini, tam diyoruz "işte ne ekersen onu biçiyorsun" diye ama, karşımıza başka bir örnek çıkıyor, bozuyor bütün büyüü ahengi.

"Neden?" diyor bu örnek, "Neden peki hafta sonları ders çalışan çocuk, büyümesine rağmen hala mutsuz da, o ders çalışırken sokakta avarelik yapan mutludur hala?"

İşte başlıyor zaten muamma da tam olarak burada. Ve bu muammanın başladığı yerde de, yine her zaman ki gibi o yetişiyor yardıma ; `dini inançlar`

"O, mükafatını ahirette alacak çünkü" deniliyor son nokta koyarcasına. İsyân bastırılıyor, yaşamaya devam ediyor ders çalışan ama mutsuz olan çocuk. Başka da bi çaresi yok ki zaten bu çocuğun dine inanmak dışında. Yine gülüyor, inanıyor her şeyin karşılığını alacağına.

Mesela dünyanın ennnnn büyük saçmalığıdır, bazı `büyük` insanların `başarı hikayelerini` okuyup, hepsindeki ortak paydaları kendi hayatında uyguladığında `başarılı olabileceğini` sanmak.

Git bak kitapçılardaki `Kişisel Gelişim` reyonlarına, binlerce kitap var konusu `başarı hikayesi` olan. O hikayelerin hepsinde der ki; "*asla pes etmedim*"

Ya da der ki; "*önce inandım*"

veyahut da "*önce öz disiplinimi oturttum*" falan filan der.

Biz de sanarız ki "*Vay be, ulan bütün başarılı insanlar hakikaten hep aynı basit şeyleri söylüyor, demek ki hakikaten bunları bi uygulasam hayatımda, ben de kesin başarılı olurum.*"

Benim canım kardeşim, NAH başarılı olursun.

Neymiş efendim "*x kişisi, dünyanın en büyük icadını 1000 küsür zorlu deneyin sonunda bulabilmiş miş miş.*"

Eeee amina koyayım , ne bu yani? "*Pes etmeyen kesin başarır*" lafını mı çıkardın yani sen şimdi buradan? Dünya üzerinde kaç milyon, belki de milyar tane insan yaşadı, kendi emek verdiği konuda, o it heriften daha uzun süre pes etmeyen, ama yinede bi bok başaramayan. Onları bilmezsin, çünkü onların hayat hikayeleri basılmaz(!) orda burda. Ama azcık mantıklı düşünebilseydin bilirdin, her pes etmeyenin, her disiplinli olanın, her inançlı olanın kesin başarılı olmadığını.

Sakın beni yanlış anlama, ben "NAH başarılı olursun" derken, `pes etmemek ve ya disiplinli olmak bi başarı garantisi değildir.` demek istedim.

Benim olayıma dönecek olursak; üniversite zamanlarımda `Dorothy mevzuları`,

Üniversite sonrası dönemlerin ilk başındaki `Steph mevzuları`,

Ve bu aralarda da `Lauren mevzuları`

Uzaktan bakıldığında basketboluma bu denli negatif etki etmeleri biraz tuhaf gibi gözükse de, yakından bakan, hatta bizzat yaşayan biri olarak ben ettiklerimin de farkındayım, biçtiklerimin ve biçeceklerimin de.

Ve ben inatla akıllanmıyordum, inatla uslanmıyordum, inatla büyümüyordum.

Ama böyleleri için ne derler bilirsiniz; "*Nush ile uslanmayı etmeli tekdir, tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir.*"

Ziya Paşa'ya kulak vermişti Curtis ve ben o gün odamda valizlerimi toplarken, yapması gerekeni ya da yapması gerektiğini düşündüğü o şeyi yapmıştı. İsyana kapılıp da terk-i diyar etme düşünceme okkalı bir tokat çarpmıştı. Bir abi, bir dost misali...

Ama aynı Ziya, Paşa benim isyanımı da kanıtlar vaziyette "*Bî-baht olanın başına bir katresi düşmez, Bârân yerine dürr-u güher yağsa semâdan*" da dememiş midir?

Demiştir elbet.

Ama 21 yıl boyunca, Bî-bahtlığını hırsı ve kararlılığı sayesinde alaşağı eden ben, neden inandırmıştır kendini son bi kaç aydır yolunda gitmeyenlerin sebebinin bahtsızlık olduğuna?

Ne ekersen onu biçersin Gino efendi...

İçerisinde `bahtsızlık` denen faktör belki vardır, belki de yoktur.

Ama var olduğu kesin olan 2 şey; savaşmak veya vazgeçmektir...

İkisi de kesin olarak vardır Gino...

Ve sen, ya savaşırsın şimdi çıplak ellerinle karanlığa karşı korkmadan,

ya da vazgeçersin çocukluğundan beri kurduğun hayallerini umursamadan..

Koşulların gerçekten zorlu.

Eğer savaşırırsan, büyük ihtimalle kaybedersin.

Ama vazgeçersen, kesin kaybedersin...

Her yeni başlayan macera, heyecan dolu muz sokar bana

Kulağımda kulaklık, kulaklıkta da çoğunlukla Gorillaz'dan *Feel Good Inc.* veya Robbie Williams'tan *Supreme*. Sırtımda çantam ve aklımda deli sorularla dolaştım bütün eski koçlarımı. Bi kaç gün belki de bi kaç hafta. Genellikle Abraham Lincoln'ün hikayesi tarzında hikayeler anlattılar bana. Yanına gidince eski samimiyetinden eser bulamadıklarım ve mecazi manada koşarak yanlarından uzaklaştıklarım da oldu, baba-oğul tarzında sohbet ettiklerim de. İçlerinde en ayrı ve özel yere Koç Williams sahipti benim için. Zaten en uzun da onunla konuştuk. Evet basketboldan kopamazdım, ama mental boşluğumu ya da eksikliğimi (her ne boks artık) düzeltebilmem öyle kısa vadeli bir süreç değildi. Ve ne yazık ki profesyonel basketbol o kadar da sabırlı ve şefkatli değildi.

Önümde 3 seçenek vardı.

İlki "Kariyerimin kalitesi umrumda değil, koftiden de olsa bi klüpte kendime yer bulup oynarım ben bu oyunu" diyip sadece alacağım paraya bakabilirdim. Sonuçta bu işten ekmek yiyen bütün sporcuların mental yönü kuvvetli mi ki? Hayır elbette. Sadece olması gerekenden bi alt basamak statü ve takımda o kadar.

İkinci seçeneğim ise, *Blue Mountain State* dizisinin 3. sezonu 3. bölümünde, futbol takımı kaptanı *Thad Castle*'ın takımdan kovulduktan sonra yaptığı gibi kendimi `maneviyatı keşfetmeye` adamalı, onun gibi "*Yaşadığım tüm talihsizlikler, olumsuz tavrımdan ötürüymüş*" demeli ve onun gibi mental boşluğumu gidermeye çalışmalıyım. -namaste-

Son seçeneğim ise; `diğer` şıkkı. Hani şu anketlerde en sondaki seçenek.

Uzun süre düşündüm. Bu süre zarfında, Koç Nick "*Bizimle antrenmanlara çıkmaya devam edebilirsin*" dediği için antrenmanlarıma da devam ettim. Lauren'le arada sırada görüşmeye, Curtis'le akşamları gezip tozmaya, bir diğer dostum Ryan'la telefonda da olsa konuşmaya ve onlardan fikirler almaya hep devam ettim. Ve uzun süren bu `karar verme maratonumun` ardından, 3 seçenekten birini seçtim;

Üçüncüsü, yani `Diğer` seçeneği.

"Koç Nick? Selam, girebilir miyim?"

"Ah, elbette Gino. Gel bakalım."

"Nasılsınız koç?"

"Teşekkürler. Zaten iyiydim ama seni böyle neşeli görünce emin ol çok daha iyi oldum."

"Koç ben bi karar verdim, sizinle de paylaşmak ve fikrinizi almak istiyorum."

"Anlat bakalım."

"Koç ben gidiyorum."

"Nereye?"

"Türkiye'ye."

“Neden?”

“Koç, ablam orda bi şirkette üst düzey yönetici. KISSADAN hisse şirkette torpille işe gireceğim. Maaşı falan başlangıç için çok iyi hem, hem de kısa sürede yükselme ve daha fazla kazanma şansım var.”

Ben konuşmaya devam ettikçe koç Nick'in yüzü daha da bi tuhaf hal almaktaydı.

“Hem orda dededen kalma boş bi ev de var. Kira mira derdim de olmayacak. Ve daha bir sürü imkan koç. Gidiyorum ben.” Gülüyorum bir de tabi bunları anlatırken.

“Nerden çıktı lan bunlar?” koçun ani ve öfkeli çıkışı yüzümdeki tebessümü aldı götürdü, afalladım bi an.

“Koç ben çok düşündüm ve...”

“Senin düşünce yapını sikeyim ben, siktir git lan odamdan! Elini yüzünü yıka öyle gel yanıma!”

“Ama...”

“Siktir git lan!”

Elimi yüzümü yıkayıp geldim. Daha doğrusu yıkamadım ama koça “yıkadım” dedim. Yaktı bi sigara, ardından pakedini bana uzattı. Hayatta en çok korktuğum şeylerden biri, koçlarımdan herhangi birinin beni sigara içerken yakalamasıdır. O sebeple onun yanında da içemezdim sigara.

“Yok koç. İçmiyorum ben.”

“Anlat...”

Dedikten sonra bi sessizlik oldu. Ben korkakça onun gözlerime bakıyordum ama o bana bakmadan hızlı ve öfkeli hareketlerle masasının üzerindeki ıvr zıvrı düzelterek anlatmamı bekliyordu. En sonunda gözleri gözlerime temas edince korktum ve başladım dökülmeye;

“Hocam ben kendimde o gücü bulamıyorum. Her zorluğun aşılması, farklı bi güç gerektirir. Ben bi çok konuda zorluk aşarım ve aştım da zamanında. Soyut manada güçlü olduğum çok yönüm var ancak bu seferkini aşacak gücüm yok. Ne kendimi kandırarak zaman kaybetmeliyim, ne de siz ve sizin gibi değerli koçlarımı kandırarak gözünüzde iyice itibar. Lisede ki mezuniyet yıllığımızda, sınıftaki herkes için `onu anlatan bi şarkı` belirleyip yazmıştık. Benim ismimin karşısında Serdar Ortaç'tan *Ben Adam Olmam* yazıyor koç!”

“O kim lan!?”

“Kimse kim şimdi konu bu değil! Benim en büyük psikolojik problemim ne biliyor musunuz koç? Sıkıntımı belli edememek. Ama bu öyle basit bişey değil bakın, çok ileri boyutlarda yaşıyorum ben bunu. O sebeple de siz ve diğerleri bi türlü inanmıyorsunuz çok ama çok kötü bi durumda olduğuma, toparlayamayacağıma inanmıyorsunuz çünkü ben size belli etmiyorum. Ya düşünsenize, ben annemin vefat ettiği haberini aldığımda bi arkadaşım aramıştı cepten, öylesine konuşmak için aramış ve ben o 10 dakikalık konuşmada bile diyemedim o çocuğa “*kardeş ben annemi kaybettim*” diye. Düşünebiliyor musunuz yaa!? Hastalık bende ki hastalık. Ben geceleri tesislerdeki odamda her şeyi kırıp döküyorum, gece boyu ağlıyorum dertlerim

yüzünden ama sabah olup odamdan çıkarken yüzüme `mutluluk maskemi` takarak çıkıyorum ve haliyle sizler sanıyorsunuz ki “E iyi işte bak çocuk” NAH iyiyim amına koyayım lan! NAHHHHH! Gidiyorum ben Türkiye’ye! Kendime sıfırdan bi hayat kurmazsam eğer, bi gece beni odamda ölü bulacaksınız haberiniz yok amına koyayım lan!”

Bu lafları ederken anlayacağınız üzere bağırma ve sinirden kızarmaya başlamıştım. Koç Nick ise beni soğukkanlı bi tavır ve ağzında sigarasıyla gözleri kısık bi şekilde dinledi. Son kurduğum cümlenin ardından derin bi sessizlik oldu. Ben öfkeyle dizlerimi titretip, çatık bir kaşla karşımdaki duvara odaklandım, koç Nick ikinci sigarasını ilkinin tüten ateşiyle yaktı. Ardından ayağa kalktı, ağır adımlarla kapıya doğru gitti ve sakince kapattı kapısını. Odanın içinde volta atmaya başladı ve tam karşımdan geçerken durup bana bakmaya başladı. Ben hala dizlerimi öfkeli öfkeli titreterek karşıya bakıyordum ama en sonunda dayanamayıp buna baktım. Ve göz göze geldiğimiz o an Koç Nick karnımın tam orta yerine ayağının tabanıyla `Güüümmmm` diye bi geçirdi, oturduğum sandalyeyle birlikte yere yuvarlanıp yerde nefes alabilmek için debelenmeye başladım. Ama alamıyordum, bildiğin `ölüyorum` gibi hissettim kendimi, ne biçim yere vurduysa. Sanırım Ziya Paşa’nın sözünü tamamlamıştı Koç Nick. Önce Curtis azarlamıştı beni bu vazgeçişimden ötürü ve azarlamayla uslanmayan Gino’nun hakkı kötekti. Koç Nick ise köteğin olduğu her yerdeydi. -ellerinizden öperim hocam-

“Gino kalk yerden, sana bi teklifim var.”

Kendisine faul yapıldıktan sonra yerde deli gibi kıvranan, akabinde kendisine faul yapana kırmızı kart gösterildiğinde hemen ayağa kalkan futbolcular gibi fırladım ayağa.

“Senin içindeki basketbol aşkını nasıl yeninden canlanır bi fikrim var.”

“?”

“Zaten hep vardı fikirlerim ve sana söylemeden uyguluyordum. Mesela takımda olmamana rağmen antrenmanlara katılmana izin vermem gibi veya seni alıp lise basketbolu maçlarına götürmem gibi. Ama çocuk sen de nasıl bezdiysen hayatından, bi türlü bağlanamadın eskisi gibi aşkla şu basketboluna.”

“Yeni fikrin ne koç?”

“Antrenörlük sertifikası al. Küçük çapta bi takım yönet bi yandan, ortaokul takımı falan mesela. Bi yandan da kendi bireysel antrenmanlarına devam edersin geri kalmamak için. Hem o küçük çocukların basketbol aşkı ilham olur sana, kendi çocukluğunu, hayallerini hatırlarsın, hem de artık bir `eğitmen` olacağın için daha mantıklı ve olgun bir hayat yaşarsın.”

Bazı şeyleri ilk duyduğunuzda hemen beğenmezsiniz. Genellikle şarkılarda olur mesela bu. Bana çok olmuştur. Televizyonda veya radyoda bi şarkıya denk gelirim yeni piyasaya çıkmış olan, bi kaç saniye dinledikten sonra hemen kanal değiştiririm “Bu ne be?” diyip. Aradan biraz zaman geçince aslında mükemmel bi şarkı olduğunu keşfederim ve her kanalda onu aramaya başlarım. Koç Nick’in bu fikride bana çok mantıklı gelmemişti. Hatta konuşmalarının yarısına geldiğinde başka başka şeyler düşünmeye başlamıştım aklımdan, o denli umursamamıştım yani. Ama daha sonradan sakın kafayla, tek başımayken düşündüğümde, bu fikrin hiç de mantıksız bir fikir olmadığını anlamıştım. Profesyonel bir ligde oynayan bir takıma imza atamıyordum (en azından

istediğim standartlarda bir takıma) , ama profesyonel takım yöneten bir çok koç tanıyordum ve onların hala sevgisine sahiptim. En önemlisi de o koçların verdiği bir fikirdi bu. Yani sonuçta ben kendimi geliştirirkenki amacım `onlar ve onlar gibi koçların` gözüne girebilmek. Yani aslında bu kötü bir fikir değildi. Hem hayat çok sürprizlerle de doludur, bilirsiniz. Belli mi olur, belki de bende bir oyuncudan çok, `antrenör mayası` vardır ve esas hayalini kurduğum başarı/ün/para ordadır. Erken yaşta antrenörlük sertifikası almanın bi zararı yok, aksine daha iyi. Basketbolun hep bu yönündeki işleyişi biliyordum ve diğer yönündeki işleyişi veya dönen dolapları bilmek hiç de fena olmazdı.

“Alo?”

“Ryan başkan. Yoldayım heaaa.”

“Ne yolu? Anlamadım?”

“Senle bugün bi kutlama yapıyoruz dostum, araba kiraladım ve geliyorum.”

“Oooo gel dostum gel de, neyi kutluyoruz yahu? Allasen söyle meraktan çatlarım bak.”

“Sen bize iyi bi club’da falan rezervasyon yaptır.”

“Yahu tamam ayarlarız onu da, söylesene olum şunu yaaa!”

“Hadi öptüm seni amigooooooooo!”

“Ya.. Dur.. Kapam...”

Indiana’ya gidip Ryan’la kutlamak istemiştim bu yeni aldığım kararı veya farklı bir deyişle radikal kararımı. Zaten o da biliyordu bu derin boşluktan kurtulmam için radikal bişeyler yapmam gerektiğinin gerekliliğini, haliyle çok sevindi benim adıma. Ve bu faslı kapattıktan sonra “Gel şimdi sana benim bi sürprizim var.” diyip kaldırdı beni oturduğumuz cafeden.

“Nereye gidiyoruz kız?”

“Bugün senle küçük bi avcılık oyunu oynayacağız Ginocum.”

“Hö? Ne avı, ne avcısı Ryan biraderim?”

Panik ibrem 200'lere vurdu. Ben hiç düşünemedim bu adama `kutlamak` diyince, karı-kız ayarlama işlerine girişeceğini. Çünkü benim aklımda zerre öyle bir düşünce yoktu o an. Ki olsa bile bunu Ryan’la birlikte yapamam. Adam müstakbel kayınbiraderim oğlum yaaa ! Lauren’i tanıdığım günden beri Ryan’dan çekinir oldum zaten, bi de şimdi adam “avlanmak” “mavlanmak” diyor yahu.

Gittik bi gece klübüne, içerdeki kızlar hakikaten taş bebek gibiydi. Vicdansız Ryan, yapılacak iş mi şimdi bu bana!

“Gino! Çaktırmadan saat 3 yönüne bak. Çabuk!”

“Şey.. Ryan?”

“Aha onlarda buraya bakıyorlar oğluuum!”

“Ryan ??”

“Seç birini. Sağdaki mi soldaki mi?”

“Ryan olmaz.”

“???”

“Olmaz kardeşim. Lütfen zorlama.”

“Uuuuu göz kırptı ya laaaaan..”

“Banane bilader.”

“Aha Allah çarpsın buraya geliyorlar lan.”

“Valla mı kız?”

“Hayır. Ama az biraz heyecanlandın gibi sanki?”

“Cık.”

“Yapmayacak mıyız ulan çapkınlık?”

Bu diyalog yaşanana kadar baya bi alkol tüketmiştik ve ben o alkolün gazıyla bi anda `itiraf moduna` doğru meyletmiştim. Kendimi zor tutmaktaydım Lauren meselesini itiraf etmemek için;

“Lan benim hoşlandığım bi kız var oğlum, çapkınlık yapamam ben burda.”

“Vaaaay, şimdi anlaşıldı beyefendinin bu nazlı halleriiii. Tamam o zaman planlarda ufak bi değişiklik yapıyoruz, sen anlatıyorsun, ben dinliyorum. Bu gece senin dertlerine çare bulmayan Ryan değildir ulen!”

Aha bu da beni böyle laflara gaza getirsin bi de. Heh. Tam olsun. Zaten meyilliyim. Ama vereceği tepki ya büyük olursa, abisi lan kızın! Kolay mı sanıyorsunuz!?

Mekanın daha sessiz bi ortamına geçip laflamaya başladık ama ben Ryan'ın yoğun ısrarlarına rağmen, ona gerçeği anlatamıyordum. E haliyle ısrarlara rağmen anlatmayınca ben, Ryan kıllanmaya başlamıştı ufaktan;

“Sikeceğim ama şimdi senin ağzını! Söylememenin sebebi ne oğlum!”

“Büyüsü kaçır, büyüsü...”

“Lan yaaa! Tanrı senden başka Türk arkadaş vermesin bana, abuk sabuk adetlerin, batıl inançların var amına koyayım yaaa.”

“Sus sus. Kızla aramda bişey olursa ilk sana anlatacağım söz. ”

“Kız nerde peki?”

“Iowa'da.”

“Öğrenci mi?”

“Evet. Ama tamam, daha soru yok. Büyüsü kaçıyor.”

“Tey allahım, başlayacağım şimdi büyüne... ”

derken oturduğumuz masaya birisi`dannn` diye bi elini vurdu. Ve o kişi Ryan'ın hali hazırdaki, benimse eski takım arkadaşım olan, aynı zamanda da eski kız arkadaşımın yeni erkek arkadaşı olan Chris idi.

Hatırladığınız üzere Steph beni Chris'le aldatmıştı ve ben o olayın ardından terk etmeye karar vermiştim Indiana'yı. Tabi aldatıldığımı gördüğüm (yani onları bastığım) gün bir de Chris'ten dayak yemiştim ve bunun intikamını şehri terk etmeden bi kaç gün önce Steph'i *`Son Defa Buluşmasına`* ikna edip, bazı seslerimizi telefonda beri Chris'e dinleterek almıştım. Tabi o midesizler hala beraberlerse bu benim problemim değil. Ancak sanırım o an da başka büyük bi problemim vardı;

karşımda öfkeden gözleri kan çanağına bürünmüş bir Chris ve onun hemen arkasında her biri ayrı bi ızbandut olan 7-8 kişilik çetesi.

Ömrüm, Yalnızlığı anla ve Sen

Dayak yemek...

Aslında benimle pek bağdaştırılamayacak bir eylemdi bu, Türkiye zamanlarımdayken. Özellikle lisedeyken `okulun ağır abileri` grubundan değildim ama, o ağır abilerin bile saygı duyduğu `efendi ve heybetliler` gibi bi gruptaydım. İşte tam tarif edemedim ama okulun ağır abilerinin bile sözünü dinlediği ağırbaşlı bi insandım. Yani mesela okulda kavga varsa ve ben o olay yerine intikal ettiysem kavga dururdu çoğu zaman, ağır abilerden farkı o yani. Ağır abi intikal ettiğinde bi tarafa destek olur ve destek olmadığı tarafın haşatı çıkardı.

Ama işler okyanus ötesi maceramda pek öyle gitmedi. Anonim olan o söz devreye girdi herhalde; "Her horoz kendi çöplüğünde öter."

2005'te Amerika'ya geldiğimden beri neredeyse dayağını yemediğim adam kalmadı. Ha dayağımı yemeyen de kalmadı ama şimdi konu bu değil. Mesela lise zamanlarımda bazen şu gibi düşünceler gelirdi aklıma; "Lan olurda şu okulda birinden okkalı bi dayak yersem, herhalde hayata küserim, rezil olurum". İşte burda bile aslında anlayabilirsiniz egoist yönümü biraz. Halbuki dayak yemek çok iyi bi şeydir lan. Vallahi bak. Aklınızı başınıza getirir bi kere en önemlisi.

Chris'ler bizi mekanın dışarısına çıkardı, تنها bi yere çekti ve ardından sağlam bi şekilde dövdüler. Ama sadece beni. Ryan'ı 2 kişi sağlamca tutuyordu ki karışmasın mevzuya. Bayağı bayağı ağzım burnum falan kanadı.

Ardından Chris beni diz üstü çöktürüp saçımdan tutup ona bakmamı sağladı;

"Aklın sıra benden intikam mı aldın ulan sen!"

Eh... Şimdi burda olayı ben anlatıyorum diye erkekliğime bok sürmeden anlatmanın lüzumu yok. Ben size kendimi ne `Superman` gibi tanıttım, ne de `Batman` gibi. Ve o anda deli gibi korkuyordum;

"Chris ne olur özür dilerim. Özür dilerim. Ne olur bırak beni." ağzımdan başka cümle de çıkamıyordu zaten, yediğim dayaktan ötürü düzgün cümle kurabildiğime bile şükreliyordum. Ama Chris'in gözlerindeki o bir an olsun sakinleşmeyen öfke ve merhamete gelmeyen yumrukları beni hepten korkutmuştu. Derken Chris'in cebinden çıkardığı o kesici aleti gördüm. Karanlıkta seçemiyordum çakı mıydı bıçak mıydı her neyse artık. Artık nutkum tutulmuştu, bağırp çağırıyordum bile korkudan. Hayatım boyunca çok kavga ettim ve `merhamete gelecek adamın vücut dilini` biliyordum. Ama Chris'te hiç de öyle bir vücut dili gözlemleyememekteydim. Tam son duamı etmeye hazırlanıyordum ki Ryan, kendisini tutanların ellerinden kurtuldu ve Chris'in eline tekme atıp o bıçağı düşürdü. Ama akabinde Ryan'ın ensesine diğer çeteci elemanlardan biri öyle bi yumruk attı ki, Ryan bildiğiniz kütük gibi serildi yere. O kadar ürkütücü düştü ki, ortamdaki ben dahil herkes, hani o `eyvah!` manasına gelen korkma sesini çıkardık. Nefesini içine çekerek kalınla ince arası bi ses çıkarırsın ya ondan işte. Onlar korkudan hemen arabalarına atlayıp kaçınca ben zar zor olduğum yerden kalktım ve Ryan'ı yine zar zor omuzlayıp işlek bi caddeye kadar götürdüm. Gerçi kendisine geldi bi kaç

dakikaya ama yinede her ihtimale karşı onu hastaneye götürmek istedim.

Nitekim götürdüm de. Ryan'ın babası Koç Randy ve annesi Bayan Kathy'e de haber verdim. Onlar da geldiler, bana da zorla pansuman yaptırttılar yediğim dayak sebebiyle. Kabus gibi bir geceydi anlayacağınız. Abisinin hastanede olduğu haberini alan Lauren ise son anda biz hastaneden çıkarken yetişebilmişti. Ryan kızdı hatta "Sen niye geldin! Sanki komaya girdik ya!" diye. Benim ise ilk aklıma gelen `dönüş yolculuğu` oldu. İçimde kelebekler uçuştı, yediğim dayağın acısının uçuşup gittiği gibi. Ryanların evine gittik, biraz soluklandık ve ben Koç Randy'den müsaade istedim Iowa'ya dönmek için.

"Lauren'i de al madem yanına, beraber dönün işte Iowa'ya. Olur mu?"

"Ne demek koç... Ne demek..."

Koç Randy bizi arabasıyla, arabamı dün gece park ettiğim yere kadar bıraktı ve bize veda etti.

Şimdi önümde uzun bir yolculuk vardı. Hemde `bana göre` dünyanın en güzel ve hayatımın aşkı olacak o kızla.

Yolculuğumuzun ilk 20-30 dakikasında çıt çıkmadı ikimizden de. Benimkisi heyecandandı da, onun sebebini bilemem. Iowa'da sudan sebepler bulup, sık sık onunla görüşürdüm ama hiç bu denli yalnız kalmamıştık. Hep bi kalabalık içinde yan yanaydık, ama bu sefer ıssız bi yolda sadece ikimiz vardık. Iowa'daki en son görüşmemizde biraz gergin ayrılmıştık. Ben; Matt ve Seth'i, Curtis'lerin maçını izlemek için çağırdığımda, o ikisi sevgililerini de getirmişti yanlarında. Yani Lauren ve Lynsey'i. Lynsey'de Seth'inki. O maç esnasında ben, Seth ve Matt maçı izlemek yerine bayağı bi geyik çevirmiştik, hatta Lynsey'de bize dahil olmuştu ama Lauren çok sessizdi. En sonunda dayanamayıp, çok yavaş bi ifadeyle "*Senin neyin var Ryan'ın kardeşi, yoksa bu Matt ibnesi seni üzüyor mu ha?*" diyip ukalaca gülmüştüm. Bu sorunun karşısında da Lauren kontrolsüz bir reaksiyon göstermiş ve "*Benim adım `Ryan'ın kardeşi` değil! Lauren !*" diyip bi anda ortamı germişti. Maç bittiğinde soluğu bir pubda almıştık ve ordayken gecenin ilerleyen saatlerinde Matt ve Lauren hatırlayamadığım bi sebepten ötürü kavga etmişlerdi.

"Barıştınız mı?"

"Ne?"

"Matt'le...Barıştınız mı?"

"Bilmiyorum..."

"Nasıl yani? O ne demek?"

"Bilmiyorum demek."

"Matt kızgın mı sana hala?"

"Hayır...Aksine..."

"Aksine ne? Lauren şu tripli konuşmaları bi yana koysan da ağzından cımbızla laf almaya çalışmasam!?"

"Çalışma."

“Bak araba kullanıyorum ama, konsantrem bozuluyor sorularıma böyle cevaplar aldığımda.”

“Sorma.”

Ay çıldıracağım ama şimdi, hayatta en katlanamadığım şeydir lan trip. Aman sen o kızlardan çıkma sakın Lauren, aman bak lütfen.

“Aksine derken ne demek istedin, söyle hadi?”

“Ya off. Benim kafam çok karışık tamam mı! Matt’in telefonlarına çıkmıyorum 2 gündür.”

Hopssss. Bi dakika bi dakikaaaaa. Burnuma çok güzel kokular gelmeye başladı şimdi.

“A-a? Neden?”

“Bilmiyorum işte, sorma bana bişey. Matt’e yetiştirmek için bişeyler arıyorsan da eğer, boşuna arama derim.”

Haydaaaaaaaaaa.

“Neeeeee? Matt’e yetiştirmek için mi?” Burda bayağı bi güldüm. “Yahu sen beni hiç mi tanıyamadın be Lauren, aşk olsun yaaa.”

“Neyse işte! Bana bi daha Matt’le ilgili soru sorma! Çünkü hepsine cevabım; bilmiyorum, bilmiyorum, bil-mi-yo-ruuuuuuum!”

Şimdi benim kızlar üzerinde uyguladığım taktiklerin ilki ve en etkili olanıyla tanışacaksınız. (Çakma Don Juan diye boşuna mı diyoruz, taktikmiş. Peeeh)

`çivi çiviye söker`

Kız milletini bilirim, bilirsiniz. Yanlış anlaşılmasın, erkeklerde de durum belki böyledir ama hiç erkek tavlama çalışmadığımdan kesin olarak bilemem. Eğer bi kıızı beğenirsem onunla bi şekilde irtibata geçerim, konuşurum ederim. Baktım mesela kız benim kadar konuşmuyor, çenesi düşük olan ben oluyorum, bi süre sonra bu çivi çiviye söker felsefemi yürürlüğe sokarım. O da nedir? *susmak...*

Ağzımı açmadım neredeyse yarım saat boyunca bir daha. Bu süre uzadıkça yan gözle Lauren’in `sıkılğan` hareketler yaptığını fark ediyordum ki bu planımın işe yaradığını gösteriyordu bana. Yalandan yere uflayıp puflamalar, radyoda çalan şarkının ritmine kafamla eşlik etmeye başladığımda hemen frekansı değiştirip benden tepki beklemeler, ıvırlar zıvırlar vesaireler... Kendisi de farkında bizi susturanın kendisi olduğunu, bu sebeple omuzlarında bi sorumluluk hissetmekte ve sonunda beklenen gerçekleşmekte;

“Gino?”

Öyle bi söyledi ki bunu, hakikaten bilmesem yanımda yavru kedi var zannedeceğim. O denli ürkek ve yumuşak bi ses tonuydu.

Ama yine konuşmadım, gözlerimi yoldan ayırmadan kafamla “Söyle?” işareti yaptım. Sustu önüne baktı. Bir de bunu yaparlar, sessizliği bozmak için bi yem atarlar ve tabiki bende hemen atlamam. Çünkü bilirim, onların amacı kendi çivilerini söktürmemek.

Yaklaşık bi 5 dakika daha sürdü bu sessizlik ve bu sefer canına tak etmiş bi şekilde, ama yine utangaç bi tavırla mırıldandı;

“Vem mu gehe eeme gdme ishtmr..”

“Anlamadım?!” sert ve kararlı bir komutanın, askerine konuştuğu gibi konuştum.

“Vem mu gese emme didmh istmhrm..”

“Anlamıyorum Lauren!”

“Öffff! Ben bu gece evime gitmek istemiyorum!”

Radyo’da şu an hatırlayamadığım bi şarkı çalmaktaydı ama benim içimde o anda çalan şarkıyı çok net hatırlıyorum; Fenerbahçe tribünlerinden *‘Pınarbaşı burma burma yar yar yar yar yar aman`*

Ama hop! Bozmak yok felsefeyi, yelkenleri hemen suya indirirsek kaybeden yine biz oluruz.

“Tamam. Bildiğim güzel bi otel var, seni oraya bırakırım.”

İyice dellendiğini biliyorum bu lafımın üzerine, göz ucuyla baktığımda sessizce ofluyordu.

“Ne oteli yaaa!?”

“Yok yok, merak etme. Öyle kuytu bi yerde değil, elit bi otel yani”

“Ya hayır yaaaaa...” 4 yaşındaki kız çocuklarının babasına söylediği gibi söyledi bunu.

“Arkadaşına bırakırım o halde.”

“Hrrrrrr...”

“E ne yapacaksın Lauren!?”

Sinirlenmiş gibi iç çekti sadece, ardından da kuvvetli bi oflama.

“Laureeeen? Sana diyorum.”

“Bilmiyorum işte sen söyle!”

Ah şu kız milleti yaa. Ulan arkadaş, egonuz amma yüksek. Ölecek sanki “Sende kalayım” dese. Ama yooooook, illa benim davet etmem, onun da biraz kendini naza çekip, en sonunda “peki madem” demesi gerek.

“Ne diyeyim Lauren? Dedim zaten diyeceklerimi. `Eve gitmeyeceğim` diyorsun, `Otelde kalmam` diyorsun, arkadaşında kalma fikrine sıcak bakmıyorsun. Eeee? Başka fikir gelmiyor valla benim aklıma.” Senin egolarını sana zorla bastırtmasam bana da Gino demesinler Lauren hanım.

“Gino?”

“Efendim bebeğim?”

“Ne? İngilizce konuş yaa.”

“Efendim dedim Türkçe”

“Sen çok fenasın biliyor musun?”

Çakalca bi gülümseme attım sadece gözlerimi yoldan ayırmadan.

“Tamam pes...” diye devam ettirdi Lauren.

“Ne pes?”

“Pes işte.”

“Tamam da neye pes yahu?”

“Senin evine gidelim.”

“Keh keh keh. Benim eve mi?” diyerek pis pis güldüm, tam bi uyuz eleman oldum.

Lan ama bi dakika! `Benim ev` mi? Lan benim evim yok ki, tesislerde yatıyorum ben. Lan çiviye sökmeye daldık, esas problem hiç gelmedi akla iyi mi.

“Gino? Noldu be suratın şekilden şekle girmeye başladı?”

Olacak iş değil yaaa, olacak iş değil. Haftalardır kızın etrafında pervane gibi döndüm durdum, tam kız bana güvercin adımlarla yaklaştığı anda olan şeye bak. Acaba Curtis’i arasam o bi çaresini bulur mu ki? Haaa, Curtis’in Iowa’da babanesinin evi vardı lan, dur dur ben arayayım şu şebeği bi. Çektim arabayı sağa, Lauren şaşkınca baktı bana;

“Benim bi telefon görüşmesi yapmam lazım da Lauren ve ben araba kullanırken telefonla konuşamam, kuraları çiğnemeyi sevmem” (yalanını sevsinler, ama tabi yalansız dönmüyor dünya)

“Alo?? Curtis??”

“???”

“Alo Curtis?? Ses ver bi...”

“Senin ses tonunu beğenmedim ben amına koyayım. Kesin bi şey isteyeceksin sen benden.”

“Oy senin ağzını yerim ben Curtis Paşam, bak şimdi...”

dediğim anda telefonu yüzüme kapatır Curtis, akabinde hemen geri ararım;

“Ya sokarım şimdi senin şakalarına! Mühim mevzu oğlum!”

“Offf, seninle tanıştığım güne nalet gelsin yaa, atraksiyonsuz günün geçmiyor be amına koyayım!”

“Ya bi sus. Bana bak, babanenin evi boş mu?”

“Hayır dolu, eşyalar var. Möhöhöhöhö”

“ ... ”

“Mehehehehe”

“Curtis boş mu?”

Boşmuş. Gelip kendisinden anahtarları alacağımı ve bu gecelik orda kalacağımı söyledim, ilk başta ık mık etti ama sonra daha fazla baş edemedi benle. Hemen döndüm arabaya ve Lauren’e da anlattım durumu; aslında henüz bi evim olmadığını, tesislerde kaldığımı, ama bu aralar Curtis’in babanesinin evinde kaldığımı vs.

Çok keyifliydim, Indiana yolculuğuna çıkmadan önce tesislere uğrayıp odamdan `Türkçe karışık müzik` cdlerimi almıştım yanıma (Ablama kasetçiden yaptırtır, yollattırırdım memleket havası tatmak için) E ama Türkiye’den bayağıdır uzak olduğum için kimler moda falan pek takip etmezdim. O sebeple baktım şarkıların isimlerine, o andaki moduma ve konumuma uygun *Bas Gaza* diye bi şarkı ismi gördüm ve açtım onu;

Sıfır kilometre yeni bir araba alırım, mahallede kızlara ben havamı atarım.

Hani şarkının sözleri falan da tam araba kullanmalık geldi, ondan yani. Lauren’e de çevirisini yapıyordum şarkının bi yandan, bi yandan basıyordum gaza. Lauren sevmedi gerçi şarkıyı, işini biliyor kız.

“Ay sen böyle şarkılar mı dinliyorsun be?”

“Hayır yaa saçmalama, benim favori sanatçılarım başka.”

“Ay Allah bilir onlar nasıldır.”

“Hoop... Orda duracaksın işte. Benim için 3 adet şarkıcı vardır, onlar isterse `Mini mini bir kuş`u söylesin, replay tuşuna abanırım bittikçe.”

“Benimde var öyle sanatçılar, ben de mesela şeyi çok seviyorum...”

“Yaaa bi dur be kızım yaaa! Önce bi bana sorsana “Kimmiş peki onlar?” diye.

“Ay söylesen bile nerden tanıyacağım ki be?”

“Önem sırasına dizmeden söylüyorum; Kazım...”

“Ay bak hala sayıyor, tanımam diyorum.”

“Koyuncu, Cem Karaca ve Ferm...”

“Ay ilahi yaaa, alemsin vallahi.”

“an Akgül.”

“Kim ki bunlar?”

“Her şarkıda seni bana hatırlatan insanlar.”

“Türkçe konuşmak yok dedik amaaaa.”

Geldik Iowa’ya, tesislerin önünde indim ben Lauren’e beni 5 dakika beklemesini söyleyip ve hemen Curtis’in yanına koştum;

“Curtisim bitanem. Nasılsın yavrum?”

“Oha. Oğlum yüzüne ne oldu lan senin?”

“Yaa siktir et sen Şimdi yüzümü.Sonra anlatırım. Anahtar?”

“Tesiste niye kalmıyorsun la?”

“Lauren’le kalacağız oğlum bu gece Lauren’le kalacağız kız” ağzımda gller açıyor bi yandan
“Hem seninle kalıp napacağım amına koyayım, ver Şu anahtarı hadi.”

“Neeeee? Lauren mi? Yok oğlum yaa, evi çok cenabet ettik. Artık kız atmak yasak eve.”

“Lan birincisi ne zaman kız attık eve? İkinçisi senin bi tarafını sikerim Şimdi Şurda atır utur!
Versene lan anahtarları!”

“Olmaaaaaz. Beneneeeee...” (küçük kız çocukları gibi hareketler yaparak söyledi bunu)

“AnlaŐıldıııı. Sen gıdıdan plmek istiyorsuuuuun. HanimiŐ Curtiscik, hanimiŐ Curtiscik...”

“Lan!?”

“Oy oy oy. HanimiŐ de hanimiŐ, hanimiŐ de hanimiŐ...”

“Lan tamam al al al! Allahını seversen yaklaŐma! Al!”

O sevinçle Curtis’in mübarek elini pp hemen geri koştum arabaya Lauren’in yanına.

Ve ordan da ver elini Curtis’in babanesini evi.

Evet be, işte bu. Sonunda...

Ryan’dan ve Matt’ten uzakta, Lauren’imle baş başa...

Sırlıklam aşık adamın kupkuru sigarası

Aşık olduğunuz kızla baş başa kaldığınızda, hele ki benim gibi utangaç bi insansanız saçmalamaya başlamanız içten bile değildir. Normalde arkadaş ortamlarında, hatta avlamak istediği kızlar karşısında ukalaca takılabilen bendeniz, söz konusunu kalbini pır pır ettiren bi kız olduğunda, 180 derece farklı bir karaktere bürünebilmekteydi. Curtis'in babanesinin evinin salonundaki kanepede yan yana oturmuş yarışma programı izliyorduk. Ellerimizde portakal sularımız, ekrana kilitlenmiştik. Her sessiz geçen saniye beni daha da panikletiyordu. Hayır yanlış anlaşılmasın, Lauren'e karşı aklımdan en ufak kötü niyetli bişey geçmiyordu (bunu zamanla daha iyi anlayacaksınız zaten) ama bu sessizlik beni haddinden fazla geriyordu. Tv'ye kilitlenmiştik resmen, ölüm sessizliği hakimdi ortama. Sanki dayımın kızıyla sabahlıyor gibiydim. Halbuki bu sessizliğin sorumluluğunu neden tek başıma üzerime alıyorsam, onun da en az benim kadar panik olması lazım şu an. Belki de öyledir. Öyle midir? Aman ne diyorum ben yaaa. Bu derin sessizliğin stresi kafamdaki motoru yaktı sanırım. Ve ben de içimden "Ulan bi atak yapmam lazım" diyip iyice salaklaştım ve kızı gıdıklamaya başladım çok ama çok alakasız bi anda (hay ağzıma zenciler sıçsın lapa lapa yaaa)

"Napiyosun Gino yaa uffff!"

Al işte. Terslendik bi de. Moralmen de çöktük. Toparla şimdi toparlayabilirsen Gino efendi.

Ve evet, aklıma o durumu toparlamak için tek bi çare gelmedi ve hayal kırıklıklarının gürültüsü eşliğinde o gece son buldu. Lauren, babanenin yatağında, ben ise salonda kanepede uyumaya çekildik.

Gece uyurken (daha doğrusu uyuyamazken) içerden bi ses geldi, "Aha" dedim "Lauren geliyor sanırım."

Hemen `uyuyor` numarası yapmaya başladım. Koridorda çok hafif ayak sesleri vardı. Gülümsemek için kendimi zor tutuyordum.

Fakat arkadaş, aradan 1 dakika geçti... 2 dakika geçti... 3 dakika geçti... 4,5... e gelmedi bu kız yanıma?

"Allah Allah" deyip kalktım yerimden, baktım mutfağın ışığı açık, gideyim dedim. Mutfağa girdiğim anda "Eşhedü..." deyip sıçradım. "Lan Curtis!?"

Curtis'te beni görünce titredi hafif "Lan!? Sen neden babanenin odasında değilsin oğlum!?"

"Salonda uyuyordum ben."

"Eeee? Lauren miydi Lauret miydi? Gitti mi o?"

"Yok. O babanenin odasında."

"???"

"Ne bakıyorsun la?"

"Kalkmadı mı kardeş?"

“Kim?”

“Neyse, çokta sikimde amına koyayım. Biz de burada kalacağız. Boş bi odaya geçiyoruz biz, hadi sende siktir git uyu.”

“Biz mi? Siz kimsiniz lan? Kimle geldin ki sen?”

“Sanane lan! Göçmen büro memuru!”

Curtis yine hovarda anlaşılan, şimdi bunların tokuş gürültüsünden de uyunmaz.

Bi cesaret geldi o an Curtis’i görünce. Gidip Lauren’e bi bakmaya karar verdim, hem belki o da uyuyamamıştır. Ha? Laflarız falan belki, olmaz mı?

Gittim kapısının önüne ve sessizce açtım kapıyı, fakat benim güzeller güzeli bebeğim çoktan uyumuştur. O kadar sevimli gözüküyordu ki uyurken, neredeyse ağlayacaktım (evet ergenleştirmiyice, ne var?)

Sessiz sessiz yaklaştım yanına ve oturdum yatağının yanına. Elimle saç telini okşarken, birden konuşmaya başladı (ödüm o an kopmadıysa bi daha sittinsene kopmaz amına koyayım)

“Gino?”

“Efe-efe-efen-efendim?”

“Napiyosun?”

“...” utancımından ölmek üzereydim ve cevap veremedim alt dudacağımı öndeki iki tavşan dişimle ısırarak bakakaldım suratına.

“Uykun mu kaçtı?”

Masum kedi gibi kafa salladım sadece. O da bi kaç saniye derin derin baktı gözlerime ve konuşmaya başladı tekrar;

“Gino?”

“Efendim?”

“Çok uykum var.” Bu arada her bi cümle arasında en az 5 saniyelik sessizlikler ve derin bakışmalar var.

“Tamam. Hadi uyu o halde sen.” dedim ve kalktım başucundan, tam kapıdan çıkıyordum ki Lauren son kez seslendi;

“Doğru kişi, yanlış zaman... Çok severim bu sözü biliyor musun?”

Sadece gözlerine bakmakla yetinebildim o soru karşısında, ve Lauren “İyi geceler” diyip uyumaya devam ettiğinde kapıyı kapatıp geçtim mutfağa. Portakal suyunu elimin tersiyle itip, aldım viskiyi vitrindeki yerinden ve içtim... içtim... içtim...

Dilimde viskiyle Sinan Özen’in dansı vardı ve dilim *Sigaramın Dumanı Sen* derken sigara içmemek olmazdı.

çikh..çikh..çikirtttt... .. huuffffff..

Curtis'in ipiyle kuyuya iniyormuşsun, inme!

Erkekler ağlar mı?

Hani hep *"Erkek adam ağlamaz oğlum"* derler ya, öyle mi hakikaten?

Ben cevaplayayım; ağlar. Hem de hıçkıra hıçkıra ağlar lan. Ağlamayana "adam" mı derler? Acı çekmeyen adam, gerçekten "adam" olmuş mudur?

O *Erkekler Ağlamaz* diye şarkı yapanın aklını seveyim, *"Bizim canımız yanmaz gardaş"* diye laflar eden ağır abiciklerin dudağını mıncıklayayım. Asıl kadınlar ağlamaz la. Kadınlar gösteriş yapar, dikkat çekmeye çalışır, ilgi gösterilsin ister `ağlama numarası` yaparak. Erkek adam bunların hiç birini kovalamaz. Zaten o sebeple ağlamaz ulu orta ortamlarda. Acısını içine atar dostlarını yanında, eve gidince de patlar ama anında. Yalnız kalınca paralar kendini, bu yakışır çünkü erkek adama. Mustafa Ceceli'nin dediği gibi haberiniz olmaz ama içerisine içerisine ağlar erkek adam.

Gerçi ağlamanın da evreleri var insan hayatında. Mesela bebekken ota boka ağlardık, sebebe gerek yok. Çocukken, oyuncağımız kırıldığında ya da babamız bizi `addaa` götürmediğinde ağlardık. Ergenken de bebeklikteki gibiydik. Yani ota boka ağlardık. Gençliğimizde çocukluktaki veya ergenlikteki saf duygularımızı ve anılarımızı özleyip ağlar(ız)dık. Olgunluk çağlarını tam bilemem, tahminim var ama yine de bilemem.

Demek istediğim şu ki, ağlamak için sebep bol. Sürekli ağlamıyorsak, hayat devam ediyor gerçeğinden kaynaklıdır. Ama sorarım size; hayatında mutsuz bi insanın yaşadığı buruk sevinçlerin ağlamaktan ne farkı vardır?

Demiştim size, ben sokağa `mutluluk maskemi` takıp da çıkarım. Ve sevinç yaşıyorsam da `anlık` yaşarım. En son ne zaman içim coşkuyla doldu, inanın hatırlamıyorum bile. Yine Sayın Ceceli'nin şarkısına bakıyorum ve *"benim ciğerim yanar, ten oyalanır, can kanar.."* biz mutsuzlarda böyleyiz belki, oylanıyor tenimiz, mimiklerimiz, bedenimiz belki ama ya ruhumuz?

"Mutsuz insanların en önemli özelliği; mutluluğun formülünü bilmeleridir mesela" desem, kaçınız hak verir? Kaç mutsuz insan gördünüz ki, başkasının derdi hakkında saatlerce konuşup çözümler bulamayan? Ben göremedim hiç. Hemen hemen bütün mutsuz insanlar, başkalarını çok güzel telkin etme ve onların problemlerini çözme yetisine sahiptir. Peki söz konusu `kendi dertleri` olduğunda neden kilitlenmektedir? Yoksa acaba bu insanlar terzi midir? Ve de elbiseleri mi sökülmetedir?

Büyük ihtimalle. Terzilik mutsuz insanların mayasında var sanırım.

Terzi olduğunu sonradan öğrendiğim bir insan daha varmış meğersem benim hayatımda;

"Aloooooo! Curtisnur? Napisen lo?"

"Selam... Nasılsın Gino?"

"Curtis???? Sen ağlıyor musun lan?"

Evet ağlıyordu, bana belli etmemeye çalışıyordu ama burnunu çekişinden anladım. Ve ardından

Yani Curtis, benim üniversitede ki 4 yıllık oda arkadaşımın kız arkadaşını... abooooo söylemeye dilim varmıyor ayol.

“Lan geçen gece seninle mutfakta karşılaştığımızda, hani Lauren’de varken evde, senin birlikte geldiğin Lynsey miydi yine?”

“Heeee.”

“Lan oğlum ya karşılaştıyordunuz!”

Kulağıma eğildi ve “Çok da sikimde amına koyayım.”

Derken Lynsey lafa atladı ; “Nasıl yani? Lauren de mi o gece burdaydı? Ne alaka?”

Eyvah eyvah eyvah yaa, lan nasıl bi boşboğazlık ettim ben.

“Evet! En yakın arkadaşımın kardeşi! Sokakta kalacaktı o gece bende evimizi açtım.”

“Kendi evi var burda Lauren’in ve sokakta kalacaktı sen evini açmasaydın öyle mi?”

Boncuk boncuk terlemek değimini bire bir yaşamaktaydım o an. Ve olayı çirkefliğe vurmaya karar verdim ;

“Bizi ispiklersen ben de seni Seth’e ispiklerim ulan !”

“???”

Sanırım korkudan ve telaştan ses tonumu tam ayarlayamadım ve çok kükreyerek söyledim bu son cümlemi.

“Öyle yani! Burda olan burda kalır!”

“Aman iyi be. Çok da fifi, çok da lolo.”

Hayatımda ilk defa şantaj da yaptırdınız bana, pu Allah sizin cezanızı versin yaa !

“Eeee o zaman bizim iş suya düştü, öyle mi?”

“Ne işi la Curtis?”

Kafasını çok yavaş hareketlerle Lynsey’e döndürdü ve mahzunca baktı. Ben içimden “Noluyor lan?” diye geçiriyordum. Lynsey’de derin bi iç çekip Curtis’e baktı ve “Amaaaan fark etmez yaaa” dercesine bi omuz hareketi yaptı. Bizim mahzun Curtis’te bi anda 32 dişiyle birlikte gülüp bana baktı.

“Lan oğlum siz hasta mısınız lan!? Daha ne ara tanıştınız da telepatik iletişime geçebildiniz?”

“Kanka sen bi gelsene benle.” deyip çekiştirdi beni mutfağa doğru Curtis. Ve Lynsey’i buraya ne diyerek getirdiğini anlattı bana;

“Lan Curtis hay-yat-ta olmaz! Ben gidiyorum, siz ikiniz ne bok yerseniz yiyin.”

“La oğlum çok zevkli olur lan! Hadiiiii!”

“Abicim kız hem üniversitede ki en yakın arkadaşımın sevgilisi, hem de şu an da aşık olduğum kızın bi bakıma eltisi.”

“Lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen...”

“Offffff...”

“Hem bak eğer kabul edersen, bundan sonra tesislerde sürünmene gerek kalmayacak. Burda, benimle birlikte kalıp bana ev arkadaşı olacaksın.”

“Ne yani kabul etmezsem kalamayacak mıyım sanki!? Ağzını burnunu kırar yine kalırım amına koyayım.”

“Lan hadi oğlum kırma beni, zaten zor neşem yerine gelmişti.”

“Of be Curtis, of be. Esas ben neden sana `Hayır` diyemiyorum hiç.”

Gece sonunda, o ikisi uyuduğunda, geçtim mutfakta biraz sigara içtim. İçime `lak` diye oturan pişmanlık duygusundan uyuyamadım tabi. Ne yazık ki hala bile bile lades diyordum ve bile bile tehlikeli sularda yüzüyordum. Ulan ben neden büyüyemiyordum?

Mutfakta otururken içerlerden sürekli bi vızıldama geliyordu. Böyle baya bildiğin tok bi vızıldama sesi ama. Korktum. “Oha” dedim “O nasıl kalın bi vızıldama sesi, içeri dev böcekler mi girdi lan!?”

Elime kalın bi dergi alıp yürümeye başladım sesin geldiği yere doğru, yaklaştığımda fark ettim ki Lynsey’in masadaki telefonunun titreşiminden kaynaklı bi vızıldamaymış. Rahatladım bayağı. Tam dönecektim mutfağa ki telefonun ekranında yazan ismi fark ettim; Seth.

Ardından cevapsız arama sayısını; 35.

Korktum o an. Sanırım Seth çıldırmış olmalıydı meraktan. Baktım Lynsey’le Curtis sarmaş dolaş uyuyorlar yatakta. Gittim dürttüm Lynsey’i “Kalk kız, seninki çıldırmış. Bi `alo` de şuna da rahatlasın, kalk!”

Hay salak kafam, sen ne diye sarhoş ve uykulu kıza o telefonu verirsin ki!

“Alo Seth ne var yuaa?”

Veya hadi verdin, peki ne diye o kızın yanında sessizce direktifler verirsin ki `düzgün konuş, şunu şunu de` tarzında. Kız sarhoş amına koyayım, hiç kestiremiyor musun neler olabileceğini!?

“Alo... Seth...”

Kız “Alo Seth” den başka bişey demiyordu ve bende çıldırmış gibi hareketler yaparak kısık sesle talimat veriyordum ki buna, olan oldu ve Lynsey o uyku sersemliğiyle şok bi şey yaptı;

“Dur ben Gino’yu veriyorum.” dedi ve telefonu bana uzatıp yastığına bayılır gibi düşürdü kafasını. Ortam karanlıktı ve ben Lynsey’in bana doğru uzattığı telefonun ışığına far görmüş tavşan gibi kilitlenmişim. Seth’in sesleri de gelmeye başladı gür gür “Aloooooo!” diye, korkudan bayılmadan telefonu kapattım hemen ve Lynsey’in yüzüne Osmanlı tokadını bastım. Akabinde hemen benim telefonum çaldı, koltuktaki eşofman cebimden çıkardım telefonu ve bi baktım arayan o’ydu. Açamadım korkudan. Bin bir türlü yalan ve bin bir türlü bahane bulmaya çalışıyordum o anda. Derken sustu telefonum, uzun sürede çalmadı. İyice kıldandım.

Curtis'le Lynsey'i uyandırmaya çalışıyordum ama nafile, manda gibi yatıyordu vicdansızlar. Üzerimi giyinip beklemeye başladım ben tabanları yağlama mevzu oluşur diye. Ve uzun süren sessizliğin ardından telefonum yeniden çaldı, ama bu sefer arayan Seth değildi, tesislerden arıyorlardı. Gecenin bu saatinde?

"Alo?"

"Gino?"

"Evet?"

"Ben tesislerden arıyorum delikanlı. Gece müdürü Sam."

"Buyur Sam abi?"

"Yau Ginocum buraya bi arkadaş geldi de şimdi, ısrarla seni arıyor. Dedik "Odasında yok Gino" diye ama gitmemekte ısrarlı. Bi seni arayalım dedik. Hayırdır bi problem mi var acaba?"

Derken Seth adamın elinden telefonu kaptı ve böğürerek konuşmaya başladı;

"Ginooooooooooooo!!!! Bittin oğlum seeeeeeeeeeen ! Bittiiiiiiiiin! Nerdesin ulaaaaaaaaaann!"

Ananı avradını çok korktum ulan, o nasıl bi ses tonu öyle, dizlerimin bağı çözüldü korkudan, tansiyonum bi yukarı bi aşağıya fırlamaya başladı. Nutkum tutuldu, nefesim kesildi.

"Cevap ver ulaaaaaaaaaaaaan! Nerdesiniz söyleeeeeeeee!"

Hemen bi şeyler söyleyip kıvırmam lazımdı, aksi takdirde başım büyük belaya girecekti ama bu panikle kıvırmaktan çok saçmalanırdı ancak. Nitekim saçmaladım. Daha doğrusu kıvırmaların en aptalca olanını seçtim.

"Lan gece gece hap mı içtin sen amına koyayım Seth! Curtis'in babanesinde kalıyordum bu gece ben, Curtis'in babanesi vefa etti dün. Onunla dertleşip ağladık bu gece."

"Nerde ulan Curtis'in babanesinin evi!?"

"Yaaa ne yapacaksın sen şimdi buranın nerde olduğunu. Haplanmış çıkmışsın sokağa! Hadi bizi rahatsız etme oğlum, cenaze evi burası. Hadi."

"Ben bulamam mı sanıyorsun orayı mal! Emlak kralıyım lan ben Iowa'nın emlaaaaaaaaaaakk! Bekle geliyorum!" dedi ve kapattı.

Aha şimdi sıçtık.

"Curtiiiiiiiiiiisss! Lynseeeeeeeeeyy ! Uyanın lan uyaniiiiiiiiin!"

Jetoncu Hasan laneti

“Alo?”

“Lauren? Naber?”

“İyiyim Gino, okuldayım, ders arasında. Sen nasılsın?”

“Eh, fena değilim. Daha iyi olmuştum bi aralar. Bugün bi yerde buluşup bi kahve içmeye ne dersin?”

“Hmmm aslında bayağı da ödevim var ama...”

“Yarım saatçik, söz...”

“Eh, peki bakalım. Ders çıkışıma gelirsin. Geç kalma ama.”

Seth’le en son o gece telefonla görüştüğümüzden beri meydanda yoktu. 2 gündür diken üstünde oturuyordum korkumdan, hatta bu sebeple evden bile çıkamıyordum. Ama şu açıdan iyi oldu; bir sürü bahane bulmuştum bu süre zarfında. Cephanem hazırды yani, olası bir muharebede zafer alma imkanım vardı artık.

Curtis gün boyu idmanda zaten, bense evde `sıkılmak` kelimesinin ne anlama geldiğini pratikte öğreniyordum. Emin olun teorikteki bunun yanına bile yaklaşamaz. Hele hele saplandığınız ev bir babane eviyse ve daha henüz yerleşemediyse. 2. günün sonunda korkularım biraz dinmişti ve daha fazla dayanamayıp Lauren’i aramıştım. Hazır Matt ile arası bozukken adımlar atmalıydım. Neme lazım barışlılar falan bi de.

Lauren’in okul çıkış saatine yakın hazırlanıp çıktım evden. Ve çıkar çıkmaz karşı kaldırımda ki arabadan o indi ve yanıma geldi öfkeli adımlarla;

“Oooooo Gino Bey, teşekkür ettiniz sonunda.”

Bu psikopatça gülmesi hiç hoşuma gitmedi. Keşke öfkeli olsaydı. O zaman daha az tırsardım.

“Seth? Napiyorsun burda?” Olayları anlamlandıramıyor ayağına yatmak, sopa yememek için bulduğum yegane taktiğimdir. Ki genelde bu taktik işe yaramasa bile, en azında bana zaman kazandırır. Sonuçta bir kavga öncesi konuşma faslını başlatır bu tavrım ve belki o konuşmada karşı tarafı yumuşatırım.

“Aha şunu yapıyorum...” deyip balyoz gibi yumruğunu vurdu çeneme. E hani kavga öncesi konuşma faslı? Ben boşuna mı 2 gündür bahane bulmak için patlattım beynimi, daha onları sıralayacaktım. Ama dur bakalım, bazen ilk yumruk karşı tarafın vücudunda biriken adrenalini atmasını sağlar ve konuşmaya daha ılımlı olur.

“Ahhh... Seth, dur açıklayabilirim...”

Saçma oldu. Hiç yenilikçi bir cümle değildi. Klasikten uzaklaşmak gerekir bu gibi durumlarda, hiç duyulmamış laflar edip karşı tarafın adrenalini sebebiyle ufalmış mantık yapısını iyice sersemletmek gerekirdi. Ama bu ettiğim çok bilinen “Ben bi bok ettim, bak ama şimdi onu nasıl

sıvayacağım izle.” cümlesinin kamuflajlı halidir. Ve haliyle aynı şiddette bir balyoz yemem içten bile değildir.

Nitekim... Buffffff...

Bir de kavgaya `önce konuşacağım` diye sakince gidip, karşınızdakinden aynı nezaketi göremeyince sizin avantajınıza meyleden bi takım durumlar oluşur, o da içinizde kısa sürede patlayan ve açığa çıkan hırsöfke. Yani hırs ve öfkenin karışımı. Hele hele benim gibi son zamanlarda yediğiniz dayaklar artık nah buranıza kadar geldiyse, bu karışım `göz dönmesiyle` de tatlandırılır. Önce Avrupa’da yediğim o dayak, sonra Chris’ten, sonra burda Curtis ve Stefhon’dan, ardından tekrar Chris’ten... E yeter ama daa. Elalem bizi iyice kum torbası belledi anlaşılın. Ama hiçbiri de teke tek kavga değil bakıyordum da. Sanırım Seth hata yapmıştı ama henüz farkına da varamamıştı. Ki bakmayın yumrukları için balyoz dediğime. Öyle heybetli bi adam falan da değildi, bana olan bu cesurca saldırıları 4 senelik beni tanıyor olmasından kaynaklı. Yoksa görmedim ben onun hiç tanımadığı adamlara dayılandığını. Nitekim tüm içimde açığa çıkan karşımin etkisiyle Seth’e Allah ne verdiyse vurmaya başladım, önümde diz üstü çöktürüp, sol elimle yakalarını tutup, sağ elimle de yer misin yemez misin saydırırken Seth “Dur” dedi. Ama öyle bi dedi ki, “Yeter” manasında değildi. Yani yediği dayaktan canı acıyan adamın dur deyişi değildi o. Durdum haliyle.

“Hatırlıyor musun Gino, kolej zamanlarımızda ne kadar sağlam bir kardeşlik kurmuştuk aramızda.”

Hö? Ne diyor la bu? Kafa gitti herhalde yediği yumruklardan ötürü.

“Sen-ben ve Matt... Üçümüz de yabancıydık Milwaukee’ye. Fakat yerlisi olsak o kadar benimseyip eğlenemezdik o şehirde. Çok zorlu günlerimiz de olmuştu ama hepsinin üstesinden gelmiştik el birliğiyle. Hele sen Gino, hele sen. O kadar ürkek ve çekingendin ki seninle o yurt odasında ilk tanıştığım gün ve sonrasındaki günlerde, grubumuzun hep küçük yaramaz çocuğu olmuşsun bu özelliğin sayesinde. Daha 17 yaşındaydın ve bırak başka şehri, başka bir kıtaya gelmiştin, gözlerindeki o endişeli bakışları çok rahat bi şekilde fark ediyorduk biz Matt ile beraber. Sonra sonra açıldın gerçi, okulun basketbol takımında olman ve her geçen gün yeni hayatına biraz daha adapte olman sayesinde o endişeli bakışların gitgide kaybolmaya başladı ve şimdi gördüğümde ise söyleyebilirim ki `tamamen de kaybolmuş`. Şimdi ne olmuşsun biliyor musun? Ukala, serseri, şımarık ve vefasız bi piç olmuşsun ! Ne çabuk unuttun lan sen bizim kolej anılarımızı !? 1 değil, 2 değil, 3 değil, tam 4 sene seninle ufacık bi yurt odasını paylaştık biz! Kardeşten de öte olduk. Ama şimdi o `kardeşim` dediğim adam, benim kız arkadaşımı, daha 3 gündür tanıdığı bi adamın koynuna atıyor.”

“Ne atması, ne 3 günü, ne kız arkadaşı yaa?”

“Ben ne kötülük yapmıştım ki sana Gino? Ne? Bu muydu senin dostluğun? Bu muydu sana buradaki o ilk zorlu günlerinde kol kanat geren arkadaşlarına olan vefa borcun?”

“Ben kimseyi kimsenin koynuna atmadım oğlum.”

“Biliyorum her şeyi Gino! Biliyorum! Lynsey’in her gece o Curtis denen arkadaşının kollarında uyduğunu biliyorum! Her şeyi itiraf etti bana Lynsey. Ve senin tüm bunlardan haberdar

olduğunu da biliyorum. Yazık... Gerçekten çok yazık.”

“Ama... Ben...”

“Sen gerçekten çok değişmişsin Gino.”

Bu laf kayıt altına alınsın. Çünkü sonun başlangıcının önsözünün son sözüdür bu laf. Şimdiden geçsin lütfen kayıtlara.

Seth’in ardı ardına sıraladığı bu laf bombardımanı, içimdeki duygusal çocuğu çok hırpalamıştı. Bu sefer direkt değil ama dolaylı yoldan yine dayak yemiştim. Çünkü bırak uzak geçmişimi, yakın geçmişime bile çok büyük vefayla bağlıyım ben. Yurt odamın kapısının kolu biraz aksaktı mesela, ilk senemizde onu yaptırtmaya üşenmiştik. Ve geri kalan 3 senede de, ilk senemizin anısına o kolu hiç yaptırtmamıştık. İnsanlar genelde kendisi hakkında açık vermek istemez çünkü diğer insanların onu bu açıkları sayesinde yaralayabileceğini düşünür ama madem konusu açıldı, işte benim de en büyük açıklarımdan biri de budur; konu geçmişim ise, geçmişimdeki herhangi -değerli veya değersiz fark etmez- bir şey ise, ben dünyanın en yumuşak (kalp ve davranışsal açıdan) insanı oluveririm. O andan hemen önce öfkeden kuduruyor bile olsam.

“Seth...” ağladı ağlayacak bi vaziyetteyim “gel lan... gidiyoruz.”

“Ben seninle hiç bi yere gelmem artık Gino.”

“Gel diyorum gel! Sıçtırtma bacağına!”

“Nereye !?”

“Curtis’i dövelim seninle beraber, herkes ödeşmiş olsun.”

“Yaa bi siktir git Gino yaaa, bazen hakikaten kafa tasının içinde beyin yerine nohut tanesi var diye şüphe ediyorum. Bu mu senin olayları çözme ve tatlıya bağlama yöntemin?”

“Bana sesini yükseltme, çok hassasım şu an.”

“Hem zaten ödeşmelik bi durum yok rahat ol. Aslında sen bana bu ihaneti yaptığında herkes ödeşmiş oldu.” dedi ve jetoncu Hasan gibi sırttı.

Jetoncu Hasan; 6 yaşımıdayken gittiğimiz yazlık kasabasındaki atari salonunun oralarda takılan 10 yaşlarında bi çocuktı ve her seferinde ben makinelerin birinde oyun oynarken cebimden jetonlarımı çalardı. E tabi küçüğüm, çok atar yapamadan “Sen mi çaldın?” diye sorduğumda öyle bi “Yooo.” deyip, öyle pis bi şekilde sırtırdı ki, o uyuz(!) ifadesi 15 yıldır rüyalarımın girmekteydi ve bu sebeple hiç unutamamıştım o jetoncu Hasan’ı. Dünyanın en uyuz gülümsemesiydi ve şimdi o gülümseme Seth’in yüzünde belirmekteydi. Ve de söz konusu çocukluk dönemi travmam olduğu için sorgusuz sualsiz Seth’in çenesinin sol tarafına sağ kroşemi tüm gücümle geçirdim. Fakat onun o yere düşerkenki hali hiç hoşuma gitmemişti. Bildiğin, yumruğu yediği an bayılmış gibiydi, hatta gibisi fazla, öyleydi. Ne yapacağımı bilemedim bi süre. İlk yardımla pek alakam da yok. Şimdi kendim kaldırıp onun arabasıyla getireyim hastaneye desem, boynu moynu kıpırdatmamak gerekiyordur belki, bilemedim. Ambulansı aradım o sebeple. Hastanede pek tabi hemen polisler beni farklı bi bölmeğe çekti ve sorguya başladı. Ben de hiç yalan söyleme

yeteneği yoktur, zaten o anda bunun gereği de yoktu. Anlattım olanı. “Dua et de çocuğa bişey olmasın” dediler. Olacak iş değil. Kimseye vurmam vurmam, vurduğumda da başıma böyle şeyler gelir. Hayır ama Seth’in yaptığı da ayıp, biz de yedik zamanında çok dayak ama hiç böyle bayıldık mı!?

Aradan biraz süre geçince polisler tekrar geldi yanıma ve beni karakola götürmelerinin daha uygun olacağını söylediler. Malum, şimdi Seth’in ailesiyle yüz yüze gelmek iyi bir fikir olmayabilirdi ne de olsa. Alındık gözaltına.

Dedim “Koç Nick’i arar mısınız yahu, gelsin bi buraya.”

Allahtan hemen geldi Koç Nick, ona anlattım durumu. Ama o da sadece “Hele bi çocuğun durumu netlik kazansın bakalım, şikayetçi olmaz belki.” demekle yetinebildi. Ne desin adam da amına koyayım.

Beni koydukları oda da abuk sabuk tipler vardı. Hırlı mıdır, hırsız mıdır, katil midir, orospu çocuğu mudur nedir belli olmayan tipler. Hepsisi de bi alıca gözle süzmekteydi beni, çok gerilmiştim. Oradaki görevli memura seslendim ;

“Beni böyle burada tutamazsınız siz! Henüz hakkında şikayet bile yok!”

Ama aldığım cevap son derece netti;

“Siktir lan!”

“Sen benim kim olduğumu biliyor musun ulan!?”

“İlgilenmiyorum kim olduğunla, kapa enenini de otur yerine.”

“Hakan Peker’in yeğeniyim ulan ben!”

“...” önündeki mecmuayı okumaya devam etti umursamaz bi tavırla.

“A-te-şi-ni yol-la ba-na! Buf-buff-buf-buf-buf-buf!”

Memur bey tepki vermeyince döndüm paşa paşa yerime, dönerken de milletin kıcıma baktığını hissediyordum. Ulan nasıl bi ortama düştük anasını satayım yaa!

Çok geçmeden geldi oturdu bi tane ayıboğan yanıma zaten.

“Bebeğim sen neden düştün buralara bakayım?”

“Ne bebesi abi yaa?!” nasıl tırsak bi şekilde konuşuyorum tabi tahmin edersiniz.

“Senin suçun ne diyorum şeker şey?” deyip kafamı okşamaya başladı.

Bildiğin titreme geldi vücuduma, ayağa fırladım hemen korku dolu bakışlarla. Adam “Tamam tamam kaçma, bak uzaklaştım” deyip kaykıldı biraz kenara. Tekrar oturdum. Anlattım işte neden orda olduğumu.

“HmMMM demek öyle.”

“Bi de abi sen yetkili bi abiye benziyorsun. Şimdi bu Seth denen bebe benden şikayetçi olursa ne olur?”

“Çok bişey olmaz. Sadece hapiste koğuş arkadaşı oluruz, fena mı?”

Ulan o an ki psikolojim çok fenaydı. Düşünün yani öyle ki; “Seth’e bişey olur mu olmaz mı” veya “Hapse düşer miyim düşmez miyim” düşünmek yerine, “Ulan inşallah bu herifle aynı koğuşa düşmeyiz hapiste” diye düşünmeye, stres olmaya başlamıştım. O denli psikolojimi bozmuştu o ortam. “Hapse düştün ama şu adamlarla farklı hapisanelerde olacaksınız” deseler bayram ilan edecektim sevinçten, o derece. Allahtan bi süre sonra geldi bi tane memur, beni çağırdı. Nasıl koştum yanına anlatamam, eski türk filmindeki kavuşma sahnelerinin aranan kadın oyuncusu gibiydim.

Öğrendiğime göre Seth kendine gelmişti ve bende şikayetçi olmadığını beyan etmişti. Salıverdiler beni polisler de. Dedim “Gideyim de bi teşekkür edip aynı zamanda da özür dileyeyim.” Yolda giderken çantamdan titreme sesleri duydum, sanırım telefon. Çıkardım baktım ki, eyvah eyvah. Eyvah ki ne eyvah...

19 cevapsız arama.

“Alo... Alo... Alo???”

“Bravo. Gerçekten, bravo.”

“Lauren dinle beni bi.”

“Neyini dinleyeyim ha? Neyini? Tam 3 saat bekledim seni kampüste, 3 saat!”

“Yaa özür dilerim ama bi dinle beni.”

“Sana o kadar da söyledim, `çok ödevim var` diye. Ama sayende hiç birine başlayamadım bile.”

“İzin ver bi konuşayım ama.”

“Biliyor musun Gino; bugün telefonum çaldığında, ekranda senin ismini gördüğümde içimde anlamlandıramadığım tuhaf bi şeyler hissetmişim. Ve bugün gerçekten yetiştirmem gereken çok önemli ödevlerim olmasına rağmen, tüm günümü sana ayırıp, ödevlerim için sabahlamayı göze almıştım. Ama sendeki bu düşüncesizlik sebebiyle haydan gelen huya gitti.”

“Anlamadım?”

“Yani bi anda içimde oluşan anlamlandıramadığım o pozitif enerji, yine bi anda anlamlandıramadığım bi negatifliğe dönüştü.”

“Beni dinlememekte kararlısın galiba, bi ben de konuşabilir miyim!?”

“Şimdi kapatmam lazım. Seni beklerken sıkıntıdan telefonumla çok fazla oynadım ve sürekli geçmiş mesajları okudum oyalanmak için. Ve de Matt’in cevaplamadığım mesajlarını cevapladım, birazdan o gelecek. Hatta geldi şu an, kapattım hadi.”

dedi ve yüzüme kapattı.

Dondum... Kaldım... Hay ulan ben böyle işin...

Lynsey’i ayarttığı için, Curtis’in...

Seth’i aldattığı için, Lynsey’in...

Bu duruma celallenip, benimle kavga etmeye geldiği için de, Seth'in analarını, avratlarını, sülalelerini, gelmişlerini, geçmişlerini, ta g*tünden, evet evet, ta g*tünden sikeyim.

Sizin Dallas'ınız yüzünden, ben evdeki bulgurdan old... bu öyle değildi bi dakika;

Sizin Dimyat'taki bulgurlar, gelir benim g*tümü tırm... laaaaaaaan çok sinirliyim! Sinirden ne dediğimi görmüyo, aman bilmiyorum. Reva mı ulan bu bana?

Büyüme için çok erken, erken?

Aşk acısı başka hiç bi şeye benzemiyor hakikaten. Belki biraz *Howard Zieff*'in *My Girl* filmine benziyor olabilir. Niye bilmiyorum. Sanırım hayatımda ilk defa, duygusal manada ağlamama sebebiyet verdiği içindir. Yine de tam emin değilim benzeyip benzemediğinden. Ha şimdi sanılmasın ki `ben Lauren'e aşığım.` Hayır. Aşkı o kadar basite indirgeyenlerden veya onu bu denli çabuk kalbinde hissedenden olmadım, olmadım hiç bi zaman.. Olamazdım da zaten. Çünkü aşkın bu kadar hızlı bi şekilde bünyeyi saran bir büyü olduğuna inancım sıfır. Önceki satırlarımda da aktarmaya çalıştığım gibi, Lauren; benim aşık olabileceğim enerjiye sahip bir kızdı ve ben bu enerjinin etki alanında güneşin kavurduğu gibi kavrulmaktaydım. Mesela onu Steph'le mukayese bile edemem. Çok farklı. Steph için hiçbir zaman `olmazsa olmaz` takıntılarım olmadı. Evet o da kalbimi pır pır ettirdi bi dönem ama pır pırdan pır pıra fark var işte. Bilirsiniz. Farklı. Steph'ten önce de Dorothy vardı. 4 yıllık üniversite yaşantımın `tamamını` kapsayan o `sarı fırtına` (Hayır, Metin Tekin'den bahsetmiyorum) Aslında `sarı meleşim` diyecektim, tıpkı beraber olduğumuz zamanlarda ona hitap ettiğim gibi ama bilinmeyen bi güç, eskiden çok değer verdiğiniz, ama şimdi yanınızda olmayan o insana iltifat etmenizi engeller. Tabu gibidir aslında bu, çoğu kişi yıkmayı beceremez. Halbuki biz Dorothy'le, o hiç inanmadığım `dostça ayrıldık` tabirini yaşamıştık. Bana çok saçma gelirdi bu laf, "dostça ayrıldık" diyenlere sahtekar gözüyle bakardım hep. Ta ki kendimin de bu tabiri, çevremdekilere söylemeye başladığımı fark ettiğim zamanlara kadar.

2005 senesinin sonbahar sonu, kış başlangıcı zamanlarıydı. Yeni okuluma ve yaşantıma yavaş yavaş adapte olmaya başladığım dönemler işte. Tam bi freshmandım. Sakalımın bile sadece favorilerimin civarında tek tük çıktığı zamanlar. Seth ve Matt ile birlikte üniversite içi her etkinliğe, organizasyona, partilere katılmaya çalışırdık. Çünkü üniversite yıllarını sadece ve sadece çılgınlık yapmaktan ve eğlenmek ibaret zannederdik.

Günlerden bir gün öğleden sonra yapılacak olan dersin iptal olduğunu öğrenmiştim. Hemen Seth'le Matt'i aramıştım ama derste olduklarını öğrenmiştim. Aksilik şuydu ki, 3 saat sonra başka bi dersim vardı ve 3 saat boyunca kampüste takılmak zorundaydım. Ve daha okuldaki ilk aylarım olduğu için tanıdığım başka eleman da yoktu Seth ve Matt'ten başka. Bi işte bizim basketbol takımından çocuklar vardı ama henüz onlarla da o samimiyete erişememişim. Bilirsiniz, bayağı bi can sıkıcı durumdur kampus içinde sap gibi kalakalmak. Elim mahkum çimlere uzanmış, kulağымda kulaklık, dergi okumaya başlamıştım.

Bi kaç dakika sonra arkamdan bi gürültü gelmişti. Sıçrayıp hemen arkama baktığımda, kampüs içinde hafif bi kaza olduğunu görmüştüm. Bir araç, başka bir araca yandan çarpmış ve arabasına çarpılan çocuk çıldırmış bir şekilde çarpan kıza bağıırıyordu. O kadar öfkeliydi ki, kız korkudan arabasından bile inemiyordu. Hemen yerimden fırlamış ve olay mahalline intikal etmişim koşarak. Bizim kampüsün içerisinde, eğer üzerinizde basketbol takımın montu varsa, diğer insanlar sizden birazcık çekinir. Ya da saygı duyar diyelim. Bir de bizim montlar şişkin bişey olduğundan, olduğumdan daha kaslı göstermekteydi beni, halbuki o dönemlerde pek bi yapılı değildim. Çocuğıu sakınleştirmiş, hatta arabasında bi bok hasar olmadığını görünce hafif bi

azarlamıştım “Ne tantana çıkarıyorsun ulan bunun için!” diye.

İşte o korkudan arabasından çıkamayan kızın ismi Dorothy’ydi. O gün, o kaza sayesinde tanışmıştık. Kısa bi süre sonra da sevgili olmuştuk. Çok çalkantılı bi ilişki yaşamıştık o 4 sene boyunca. Uğrunda dayaklar yedim, derslerimi aksattım, tatillerimi vatanımdan uzakta geçirdim, bazen arkadaşlarıma cephe aldım vs vs vs

Veya sayesinde daha düzenli bir hayat yaşadım, erken olgunlaştım, mutluluk tattım, basketboluma daha güzel konsantre oldum vs vs vs

2009 senesi gelip çatmıştı. Yani okuldaki son senemiz. Artık çevremizdeki insanların parti planlamasından çok, kariyer planlaması yaptığı dönemler. Beklide insanoğlunun hayatında yaşadığı `geçiş evreleri` arasından, canını en çok acıtanı evre. Herkes gibi bende planlamaya çalışmıştım kariyerimi. Çalışmıştım diyorum çünkü bugün bakıyorum ki hayır, doğru düzgün planlayamamışım. Ve elbette herkes gibi Dorothy’nin de bi takım planları vardı. Birlikte çıktığımız bir akşam yemeğinde bana tüm bunları anlatmıştı. Hani vardır ya `Lak diye` bi tabir. Aha aynen öyle lak diye attı önüme planlarını. O anda koştüğüm dumurlar da cabası. Çünkü Dorothy, benim o güne kadar aklımın ufacık bi kısmından bile geçmeyen o şeyi söylemişti bana; evlilik meselesi.

4 senedir beraber olduğumuzdan, zaten karı-koca gibi yaşadığımızdan, kendisinin mezun olur olmaz işe başlayacağından, benim ise zaten çok yetenekli bir basketbolcu olduğumdan, okuldan sonra çok rahat bi şekilde takım bulacağımdan, üniversite zamanlarımızda yeterince çılgınlık yaşadığımızdan ve artık sıcak bir yuva kurmak istediğinden bahsetmişti.

Tabi o tüm bunlardan bahsetmeye başlarken, ben ağzıma bir köfte parçası koymaktaydım ve konuşması bitene kadar şaşkınlıktan onu çiğneyememiştım bile. Hatta konuşması bitince verdiğim ilk tepki; “Ben daha küçüğüm yaa. Ne ara büyüdüm de böyle bir muhabbetin içine dahil oldum?” olmuştu. Tabi kaşlar küçük Emrah gibiydi bunları söylerken, onu da hatırlatmakta yarar var. Ardından Dorothy tekrar sazı eline almıştı ve yeniden bir taramalı tüfek misali sıralamıştı cümlelerini. Abandone olmuştum. Çünkü ben gerçekten kendimi, o konuşma yapılarına kadar hala `lisedeki fırlama Gino` gibi hissediyordum. Haylaz, sorumsuz, dertsiz, tasasız, şımarık...

Yani evlenme eylemini gerçekleştirebilmek için bırak küçük olmayı, çok aşırı ultra süper miniktim ben, en azından bana göre.

Ama şunu da söylemeliyim ki, hayatımda ilk defa `büyüdüğümü` anladığım an da, o andır. Zaten Dorothy’nin hayatımdaki yeri de budur; yaşamımdaki bir çok ilk’imin yaratıcısı/sebebiyet vereni/mimarı.

Bi süre ölüm sessizliği hakim olmuştu masaya, bayağı bi düşünmüştüm. Kafamda tasarlamıştım bazı şeyleri, bi hesap yapmıştım. Sonra kendime şu soruyu sormuştım; “Ben Dorothy’le evlenmek istiyor muyum?”

Cevabım “Evet” idi. Çünkü Dorothy; bana gurbet ellerde ailemin yokluğunu hissettirmeyen insanların en tepesindeki kişiydi. Çok anaç bi ruhu vardı.

Hasta olduğumda bana bakar, alışveriş zamanım geldiğinde benimle alışverişe çıkar, acıktığımda yemeğimi hazırlar, kirli kıyafetlerimi yıkar, yıkanmışları ütüler, bazen ödevlerimi yapar, sabahları uyanma problemi çektiğimden dolayı her sabah beni telefonla arar, ben açana kadar sabırla bekler, derdimi dinler, derman söyler, halletmem gereken işleri bana hatırlatır, hatta o işleri benden daha çok kovalar, vs vs vs...

Ama...

Ortada bir problem vardı. Ve o da; o dönemki koçumla beraber hazırladığımız kariyer planlamam.

Çünkü o planlamaya göre de benim Avrupa'da bir klüple anlaşmam ve de bi süre orda yaşayıp pişmem gerekiyordu. Haliyle evlilik fikri, en son değerlendirebileceğim bir konumdaydı. Çünkü eğer o an evlenseydim, seyyah gibi gezip, basketbol konusunda pişemezdim. Öncelikle bu sporda profesyonellik adımımı sağlam atmalı ve bu işten iyi bir gelir etmeliydim, ardından bu evlilik fikrini değerlendirmeliydim. Yani Hidayet Türkoğlu'nun milli maç sonrası verdiği röportajında dediği gibi `maddi-manevi !` kendimi hazırlamalıyım öncelikli olarak bu hayata.

O akşam bu düşüncelerimi Dorothy'e anlatmıştım. Üzül müştü. Çok hem de. Gözünden akan bir boncuk yaşa bile şahit olduğumu hatırlıyorum. Nitekim o akşamı takip eden diğer günlerde de, bu konu üzerinden çok tartışmaya başlamıştık, kavgalarımızın sayısı sıklaşmıştı. Çünkü 1 kavga, ondan bağımsız 1000 farklı kavga daha doğurabilme yetisine sahiptir. Hele hele, benim Avrupa yolculuğumun yaklaştığı her bi yeni günde, onunla aramızda olan o sıkı bağın yavaş yavaş inceldiğini hissediyordum. Yeni bir hayata başlayacak olmamdan ötürü içine girdiğim şımarıklık ve heyecan karışımındaki o duygu, beni hepten duygusuz ve öküç bi moron yapmıştı. Romantizme ayıracak zamanın olmadığını düşünmekteydim çünkü. Ki bu durum onu iyice çıldırtıyordu.

Bazen ikimiz de yumuşar gibi oluyorduk, ama sonradan anladım ki aslında o anlarda kavgadan yorulup şarj depoluyorduk.

Kimi zaman gönlünü almak için ellerimde güllerle kapısına da gidiyordum, ama o güzel geçen günlerin bile sonunda edilen kavgalar sebebiyle, ertesi gün kapısına bir demet kasımpatı çiçeği bırakıyordum.

Ve Dorothy'e dair hatırladığım son şey ise, bana kurduğu o son veda cümlesidir;

"Tamam Gino... Eğer senin gelecek planlarında, ufacık da olsa bi söz sahibi olmaya hak kazanamadıysam bu koskoca 4 senede, bundan sonraki senelerde de o hakkı kazanmaya çalışacak ne güç kaldı bende, ne de sabır yüreğimde. Sen benim Milwaukee'deki ilk arkadaşım, ilk dostum ve tek aşkımdın. Büyük ihtimalle çok iyi bir basketbolcu olacaksın, ama şunu unutma ki; hiç bir zaman seni benim kadar sevecek başka birini bulamayacaksın... Daha önce de bir çok kez ayrılmıştık ama, hiç birinde koymamıştık o kelimeyi cümlelerimizin sonuna. Şimdi gidiyorum ben sakın ardında bakma, ve de hem ilk hem de son defa; elveda..."

Ben bir yanardağım

Günün en sevdiğim zaman dilimi; sabahları saat 6'dan 10'a kadar olan o 4 saatlik zamandır. Mesela o saatler dışında hiç kitap okudum mu? Sanmam. Veya yazı yazdım mı? İnternette basketbol drillleri araştırdım mı? Ödev yaptım mı? Dizi izledim mi? Zannetmiyorum. Belki vardır istisnaları, ama kaide hala sapasağlam. O 4 saatlik zaman diliminde dünyayı bile fethedebilecek bi ilham, bi neşe, bi huzur, bi güç, bi ermişlik hissederim bünyemde. Hatta hayatım ve geleceğim hakkında aldığım kararların büyük bi çoğunluğu yine o zaman diliminde alınmıştır. Zaten günde maksimum 6 saat uyuyan bi insanım. Eğer gece 2'de falan yatmışsam da 4 saatlik uykuyla ertesi günü tamamlarım. Mesela üniversite yaşantımdaki hiçbir `ilk ders`e girmedim. Sabah 9'da o derslere girip de kutsal zaman diliminin son çeyreğini profesörü dinlemeye çalışarak ama aslında uyuklayarak harcayamazdım. Hep diyorum; yeni bi dünya düzeni oluşsa ve o düzende bir gün 24 saat değil de 4 saat olsa, o 4 saat de benim kutsal zaman dilimime denk gelse, büyük ihtimalle o yeni düzenin James Dean'i ben olur ve hızlı yaşayıp gencecik yaşta ölürdüm.

E pek tabi takdir edersiniz ki, hayatta en nefret ettiğim şey ise, o zaman dilimi içerisindeyken rahatsız edilmek veya tadımı tuzumu kaçırarak bir haber almaktır.

O gün Louis Armstrong'un *What a Wonderful World* şarkısı sakinliğindeki bir sabaha uyanmış ve ritüellerimin bi kısmını yerine getirdikten sonra cam kenarındaki koltuğa oturup antrenörlük kursunda aldığım notlara çalışmaya başlamıştım. Curtis üst katta uyuyordu hala. Dışarıda hava henüz aydınlanmamış ve inceden bir yağmur çiselemektedir. Bi yandan notlarıma göz atarken, diğer yandan da yaşamı izliyordum pencereden. Uyurken çok daha tatlıydı yaşam, çünkü uyanınca çok aksi oluyordu bana ve insanlığa karşı. Ya da ben sevmiyordum onun gün içerisindeki koşuşturmalarının eşliğinde adaletsizlikleri, dedikoduları, dolandırıcılıkları, cinayetler ve bilumum bu tarz şeyler görmezden gelmesini, uyuyor taklidi yapmasını. Sonra telefonum çalmaya başladı narince. İlk 3 saniye afalladım, 4. saniyeye girince de öfkelenmişim, kimdi lan bu kutsal zamanlarımın ortasında arayan!?

"Alo!?"

"Günaydın."

"Sağ ol da..."

"Bu saatte uyanık olacağını tahmin ettim, uyumuyordun ya?"

"Uyumuyordum da, sen kimdin ballım?"

"Numaramı silmeye bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum, üzüldüm açıkçası."

Hiç sevmem böyle telefonun diğer ucundaki o tanıyamadığım kişinin kim olduğunu bi türlü söylememesini, uzattıkça uzatmasını.

"Yaaa kimsin bi söylesene!"

"Oha ama! Sesimi de mi tanımadın!?"

"Tanıdım ama o kişinin beni arama ihtimaline inanmadım."

“İçtim bu gece, kafam güzel...”

“Belli belli... Bu saatlerde rahatsız edilmekten hoşlanmadığımı unutmazdın yoksa.”

“Merak etme çok vaktini almayacağım.”

“Hayırdır diyeyim o zaman?”

“Bugün sana benzeyen birini gördüm sanırım, uzaktaydı gerçi. Aklıma eskiler geldi hüzünlendim biraz, içtim biraz o sebeple. İyi misin sen?”

“Daha iyi olduğum zamanlar da olmuştu ama fena değilim.”

“Döndün di mi Avrupa’dan?”

“...”

“Tutunamadın... Ve hatta bugün sana benzettiğim kişi de sendin. Değil mi?”

Derin bi iç çekerim sadece cevap olarak.

“Neyse... Neler oldu da planlarını bozmak zorunda kaldın bilmediğimden her şey yolunda mı değil mi bi sormak istedim sadece.”

“Teşekkürler... Aslında biraz... biraz kötüyüm ben.”

“Fark ettim. Yoksa sen hiç kambur yürümezdin.”

Yine derin bi iç çekerim. Bilirsiniz, insan dertleri hakkında konuşurken ya da biri ona hatırlattığında boğulacak gibi olur ve konuştuğunuz anda hüngür hüngür ağlayacağınızı hissedersiniz. Ve bu sebeple konuşamazsınız...

“Gino?”

“Anlatmak istediğin ne varsa, ben eskisi gibi dinlemeye hazırım. Sen şimdi kendini yalnız da hissediyorsundur, kaydet numaramı. Ve ne zaman içini dökmek istersen ara. Kapatıyorum şimdi, kutsal zamanından daha fazla çalmak istemem. Hadi iyi sabahlar sana.”

ve kapattı.

Geçmişteki `mutlu` günlerinizden kalma bir arkadaş, bir dost veya bir sevgiliyi gördüğünüzde, ya da onunla konuştuğunuzda içiniz bi tuhaf olur. Negatif manada. Çünkü onunla en son irtibat içerisinde olduğunuz zamanlarda her şey düzgündü hayatınızda. Dolayısıyla o kişi sizin için, onun kendisinden daha fazla anlam ifade eder. Yani aslında sadece onunla konuşmazsınız. Mesela ben, aslında son saniye basketlerimle de konuştum o an... Kazandığımız maçlarla da. Yurtta sabahlayıp arkadaşlarla çevirdiğimiz o şahane geyiklerle de. Derste yaptığımız şamatalarla da. Ailemle internetten görüntülü konuştuğum zamanlarla da. Partilerle, gece gezmeleriyle, maç sonrası duşta çocuklarla yaptığımız maç analizleriyle, sınavdan yüksek not aldığımı öğrendiğim zamanlar ile... Geçmişimdeki güzel anıların hepsiyle... Yani şu an elimde olmayan, çünkü zaman içerisinde, bana fark ettirmeden kayıp giden her şeyle. Hem mutlu, hem de mutsuz oldum haliyle. Emin olun en beteridir bu belki de. Çünkü bilirsiniz bi yandan `dünün gururuyla yaşanmaz` diye, ama diğer yandan fısıldar Sezen de *“Şimdi bana kaybolan yıllarımı*

verseler” diye.

Evet... Dün, dün de kaldı... Güzel günler, unutulması güç hatıralar, zaferler, sevinçler, sevişmeler, gülmeler... Artık onları düşünüp de üzülmenin, ya da daha beteri, `gururlanmanın` bi manası yok. Çünkü hayat devam ediyor. Geçmişteki şaşalı ve şatafatlı günlerinin, zaferlerinin, aldığı alkışların ve daha bir çok olumlu şeyin hiç bi önemi kalmıyor kimsenin gözünde. Sonuçta sadece son performansındaki kadar iyisindir. Peki senin son dönemlerdeki performansın nasıl? Tamam duydum, ağzınla osuruk sesine benzeyen bi ses çıkarttın, haklısın da. Ama unutma; cebinde hala bi kaç çöp kibrit var... Ve onları idareli kullanıp, yok yere yakmaz isen, belki aydınlığa çıkış yolunu bulursun. Hayatındaki o kibritler kim çok iyi biliyorsun, kıymetini bil onların. Kıymetini bil...

Akşama doğru aradım tekrar sabah konuştuğum o kişiyi. Geçmişimden bi kişiyle dertleşmek benim için daha iyi olurdu sanırım. Tamam Curtis'le Ryan'ın canını yerim ama... Bi yere kadar anlıyorlar beni. Seth ve Matt desen, onlarla da o eski frekansımızı yakalayamadık bi türlü tekrar bir araya geldiğimizden beri. Lauren'e anlatmaya bile korkuyorum sıkıntılarımı. Hem dinler mi onu bile bilmiyorum daha. Sanırım bu sebeplerden ötürü, onunla buluşup konuşmalıydım. Aslında bi kişi daha var geçmişimden kalan ve Amerika'da ki `abim` olan (her ne kadar benden sadece 1 yaş büyük olsa da, 4 yıllık arkadaşlığımızda, benim küçük kardeş gibi davrandığım ve onun da bana hep abilik yaptığı gerçeği değişmemekte) onu da arayabilirdim ama bana biri sormadıkça, öyle kolayı kolayına “Derdim var benim” diyebilen bi insan değilim. Biz de genetik çünkü bu. Annem de sıkıntısını belli edemediği ve hep içine attığından ötürü kanser olmuştur mesela. Daha doğrusu kanserini tetiklemiştir bu huyu. Ve bugün telefondaki o kişi demeseydi “Senin bi derdin var” diye, emin olun ona da anlatmaya cesaret edemezdim dertlerimi.

Çünkü ben bir dağım...

Sıradan bi dağ değil ama. Hani şu yanarlı dönerli olanlarından, `volkanik` denilenlerinden...

Sorunlarım var benim ve yaşımdan bile büyükler hepsi. Ben saygıda kusur etmem onlara yaşlarından ötürü ama onlar aynı şekilde karşılık vermez, yaşlarına başlarına bakmadan uğraşırlar benim gibi küçük bi çocukla...

Hani bazı rahmetli olan amcalar için derler ya “Dağ gibi adamdı” diye, acaba benim için de derler mi ardımdan öyle?

Bilemem derler mi demezler mi diye ama, aynaya baktığımda bir dağ görüyorum ben; uzun, görkemli, yüzü gözü çizgili, bezgin, yalnız, kederli...

Neredeyse her bi yeni gün, yeni bi sıkıntı kativeriyorum bu dağın içine. İnanın içimde o kadar kalabalıklaştılar ki, oraya nasıl sığıyorlar şaşıyorum bazen.

E malum, demin dediğim `genetik` durumumdan ötürü dışarıda çıkarmıyorum hiç birini...

Ama işte korkuyorum bu sebeple. Çünkü illaki, ama illaki bir gün patlayacak tüm bu dertlerim içimde. Bir gün bi şey olacak ve o zaman ben; ben olmayacağım. Ne olur, nasıl olur, nerede olur bilemem. Bildiğim tek bi şey var, o da bünyemde sıkıntıya daha fazla yer kalmadığı. Yoksa bu

volkan patlar... Ve diğer volkanlar gibi hem kendine, hem de çevresine zarar vere vere patlar.

Telefonda sözleşip buluştuk bi cafede. nce uzun uzun konuştuk güzelce, tatsızlıklardan bahsetmedik ilk başta haliyle. Öyle olur nk genelde. Oturur oturmaz ağlamaz erkek adam karşısındakine. Rol yapar bi önce uzun süre. Ama karşınızdaki sizi tanıyorsa yemez bu numarayı büyük ihtimalle. ıkarır yznzdeki mutluluk maskenizi ani bi hamleyle ve susmaya başlar sizi dinlemek için buruk bi tebessümle. Ve anlattım... Dediğim gibi ilk anlattığım kişi değildi kendisi ama diğerleri gibi sadece dinleyici de değildi. nk hissedersiniz, bişeyler anlattığınız kişi sizi dinliyor mu, anlamaya mı çalışıyor ya da gerçekten anlıyor mu diye. Curtis ve Ryan ikincisi gibiydi, anlamaya çalışıyorlardı gariplerim. Ama o ncsyd. Bi de kendisi psikoloji bölümü mezunu yani, öyle de bi detay var. Anlatacaklarım bitene kadar hiç araya girmedi ve bittiğinde gerçekten empati yaparak cevap verdi. Ki bu çok önemlidir. Çoğu insan sizin dertleriniz hakkında konuşurken ya da farklı bi deyişle `size akıl verirken`, genelde `kendi başına gelse neler yapar?` öyle fikirler verir. Yani bunu dile getirmez “Ben olsam şöyle şöyle yaparım” diye ama o tarz bi düşünce mekanizmasıyla yaklaşır olaylara. Ama aslında olması gereken; olayları tamamen sizin açınızdan düşünüp, sizin karakterinizi göz önüne alarak yorum yapması ya da fikir vermesidir.

“Teşekkür ederim.”

“Niçin teşekkür ediyorsun be?”

“Dinledin. Başını ağrıtmış olabilirim. Ardından bayağı konuştun. Dilindeki tyszlkten de sorumlu olabilirim.”

“Hadi o zaman bişeyler içmeye gidelim de kendini affettir. nk “dilim kurumadı” dersem gerçekten yalan olur.”

O an bi afalladım. Hani buluşup dertleşmek öyle gelmiyordu ama bi şeyler içmeye, eğlenmeye gitmek doğru olur muydu acaba? Yani ne bileyim, bi tuhaf geldi. Sonuçta... Sonuçta ben pek becerebilen bi insan değilim ayrıldıktan sonra arkadaş kalabilmeyi. İnanmam da zaten o kavrama. nce arkadaş iken daha sonra sevgili olmaya inanırım ama ya tam tersine? Hayır. Tamam biz de `dostça ayrıldık` ama sadece `ayrıldık` Yani dost kalmadık. İkişi farklı.

“Emin misin?”

“Neden? Yani neden `emin misin`?”

“Sen ve ben Dorothy... yani... biz...”

“...ayrıldık ama bu sadece masum bi buluşma. Fazla anlam yklemeyelim bence.”

Ah be Doro...Biz anlam yüklemeyiz buna elbet ama, ya bu masumiyet bize yüklerse bi şeyler?

Babadan oğula nesil herhalde bunlar

“Hoş geldiiiiiiiiin.”

“Hoş bulduk da, bu halin ne la? Temizlik mi yapıyorsun?”

“Evet cicikom.”

“Başına bandana takmadan yapamıyor musun temizlik, ya da paçalarını baldırlarına kadar sıvamadan?”

“Acıktıysan yemek de yaptım sana. Antrenmanda yorulmuşsundur, aç gelirsin eve diye.”

“Acıktım ama çıkacağım şimdi.”

“Hayırdır Curtis Paşam, nereye?”

“Curtis Jr.’ı alacağım bugün annesinden, bende kalacak bi süre.”

“Neeeeeee?” Allaaaaaaahhh, Jr’la mı tanışacağım lan?? Dur bekle ben de geliyorum, üstüme bi şeyler giyeyim hemen.”

Gittik Curtis’in eski eşinin yaşadığı eve. Kapıyı tıklattık. Ben bi kaç adım geride duruyordum, kapıyı Jr’ın annesi açtı;

“Hah. Nihayet gelebildin.”

“Antrenman uzadı. Hazır mı Jr.?”

“Bak Curtis sana tekrar hatırlatıyorum, akşamları en geç 9:30’da uyuması gerekiyor. Sabahları kahvaltıda çikolatalı mısır gevreği mutlaka bulundur yoksa aç gidiyor okula.”

“Tamaaaaaaam.”

“Dersi sabah 9’da başlıyor, en geç 8:45’te orda olsun. Akşam 15.30’da bitiyor dersi, sakın geç kalma almaya giderken.”

“Biliyoruuuuuum.”

“Ve en önemlisi de; sakın çocuğun yanında küfürlü konuşma! Senin yanından her döndüğünde ağzına yeni bir küfür dolamış oluyor!”

“Yahu tamam tamam tamam! Biliyorum hepsini! Sen onun anasıysan, ben de babasıyım, biliyoruz tüm bunları herhalde!”

ve o anda Curtis Jr. kapıda belirir. Aman allahım, o nasıl tatlı bir velettir öyle. Hayatta inandıramaz kimse beni bunun Curtis’in bebesi olduğuna ama gerçekler acıdır sanırım.

Aldık Jr.’ı ve onun yoğun ısrarları sonucunda bir fast food dükkanına gitmeye karar verdik.

“Dostum beni iyi ki almaya geldin yaa.”

“Hayırdır dostum?”

“Dostum annem çok kuralcı. Beni lanet olası beyazlar gibi büyütüyor.”

“Neee? Aman tanrım! Seni acilen parti ortamlarına sokmalıyız o zaman dostum.”

“Aynen dostum.”

Ardından bana baktı alaycı bi bakış atarak;

“Kim bu beyaz herif allasen babuş?”

“Amcan bu senin pezevenk! Herif denmez amcalara.”

Kaynaşmak için hemen atladım ben de lafa;

“Kaç yaşındasın bakayım sen?” diye gülerek bi soru sordum. Ama aldığım cevapla bu çocuğun Curtis’in bebesi olduğuna da ikna oldum;

“Senin beyin yaşınla yaşıtım ben.”

Fast food dükkanına varmış hatta yemeklerimizi yemeye başlamıştık ama ben bi türlü sevdirememiştim çocuğa kendimi. Belki de sevmiştir bilemem ama en azından bildiğim bi şey varsa o da bana sürekli laf koyduğudur.

“Demek sen benim beyin yaşımdasın ha? Bayağı büyüksün o zaman sen yahu.”

“Eğer şu an ortada `büyük` olan bi şey varsa, o şey senin popondur.”

gibi laflar koymaya devam ediyordu ve bizim Curtis de ağzına bi tane patlatacağına, her laf koyuştan sonra katıla katıla gülüyor ve Jr.’a “çak bi beşlik” diyordu.

“Peki sen de basket oynuyor musun baban gibi?”

“Duruma göre evet.”

“Nasıl yani? `Duruma göre` derken?”

“Meydan okuyan bi babayiğit çıkarsa parkelere adımımı atıyorum.”

“Vaaaay, öyle miiii? Hadi o zaman meydan okuyorum sana ufaklık. Nesine oynuyoruz?”

“Babayiğit dedik ulan!”

ve yine Curtis’ten kahkaha, ardından “çak bi beşlik” repliği.

Yemeklerimiz bittiğinde Curtis, oğlunun gelmesinin şerefine parti düzenlemeye karar verdi. Aldı eline telefonunu herkese haber verdi. Ardından marketten alışverişimizi yapıp eve geldik ve ortamı partiye uygun hale getirip bi kaç bişey hazırladık mutfakta.

Bi kaç saat içinde millet yavaştan doluşmaya başladı eve. Ev sahibi olduğumdan ortalarda gezinip herkes 3-5 sohbet ediyordum. Bi ara gözüm etrafta aylak aylak dolaşan Jr’a takıldı. Lan?? Bira mı içiyor o?

Hemen koştum aldım elindeki bardağı ve kokladım;

“Ne lan bu? Ne içiyorsun sen?”

“Sanane lan! Ne karışıyorsun!”

“Ne kokuyor oğlum bu! Senin yaşın kaç başın kaç!?”

Beni kolumdan tutup aşağıya eğdi ve kulağıma fısıldadı;

“Bak dostum, bana çocukmuşum gibi davranmayı kesmediğin sürece seninle yıldızımız asla ama asla barışmayacak”

“Lan? Ahahahahaha laflara bak. Nerden öğrendin oğlum sen böyle lafl...” diye cümlemin gerisini devam ettiremeden, velet tam kafasının hizasına gelen taşaklarım doğru öyle kuvvetli bi kafa attı ki gözlerim yukarı kaydı acıdan. Dünyam karardı, yere çöktüm kıvranmaya başladım. Bi sopasını yemediğim Jr. kalmıştı, o da oldu, tam oldu artık. Ama sonra çocuk bana acıdığından olsa gerek, kolumdan tutup kalkmama yardımcı oldu. Ve ardından ettiği lafla da beni benden aldı;

“Gel gel... gel bi iştelim seni.”

Lan bebe resmen `büyümüşte küçülmüş` lafının canlı kanlı örneği gibi lan. Aldı beni götürdü tuvalete iştetti. Sonrada “olduğun yerde biraz zıpla” falan dedi. Bildiğim dumur oldum. Ama şunu da fark ettim ki, ben bu çocukla iyi anlaşmak istiyorsam eğer, ona `arkadaşımış` gibi davranmalıyım.

“Gel bakalım Jr., seninle biraz çapkınlık yapalım.”

“Woo-hoooo! İşte bana bunlarla gel bebeğim. Kız arkadaşın yok mu senin?”

Anaaaa...

Ben Lauren’i neden çağırmadım, hazır parti bahanesi de varken “fırsat bu fırsat” deyip çağırıyordum ya. Hem geçen ki kabalığımı –kabalık yapmadım bence ama- da affettirirdim.

“Halo?”

“Eeee ehem ehem... Lauren? Merhaba...”

“Merhaba Gino.”

“Öhö öhö kem küm şey, nasılsın acaba?”

“Gino? İyi misin sen? Bi şey mi oldu?”

“Hı? Kim? Bene mi? aman bana mı? Yo yo yo yooo, bişey olmadı yaa. Şey, napıyordun?”

Bu esnada Jr.’ın bana attığı “Sen naaabıyon amk?” bakışlarıyla da cebelleşmekteydim tabi.

“Ders çalışıyordum.”

“Hmmm, anladım... .. Ben de napayım işte, par...”

“Dur dur dur, soracaktım zaten manyak. Yanlış anlama. Sen napıyosun?”

“He şey yaa, biz de parti düzenledik de Curtis’le beraber. Öyle yani, şey, ondan.”

“Hmmm anladım.”

Jr. iki ellerini yana doğru açtı ve o şaşkın bakışlarına devam etti,

“Yaaa, evet... öyle yani... öyle işte... ehe...”

“İyi bakalım. Bi şey diyor musun bana? Konsantrem dağılmadan döneyim ben derslere.”

“İıııı şey.. yok... yok yok demiyorum.”

“Tamam o halde. Hadi iyi eğlenceler, bay baaay.”

“Hehehe, bay baaay sanadaaaa.”

kapattım telefonu ve ufacık veledede telaş dolu gözlerle baktım. O da başladı konuşmasına hemen ;

“Dostum?”

“Nooldu?” der gibi kafamı salladım sadece.

“Sakın bana o konuştuğun kişinin `kız arkadaşın` olduğunu söyleme!”

“Niye oğlum? Ne oldu ki?” bildiğin ağlamaklı gibi konuşuyorum ama.

Jr. önce elini sert bi şekilde alnına vurdu ve;

“Aman allahım. Seninle bayağı işimiz var anlaşılın.”

“Nooldu ki lan?”

“Gel sana `Kızlarla nasıl iletişime geçilir` diye uygulamalı bi ders vereyim, gel.takip et beni”

Alla allaaa, oğlum bu nasıl çocuk lan!?

Hakikaten de ettim bunu takip, gitti kızların yanına, ben de uzaktan izliyorum `bakayım ne yapacak?` diye. 3-5 dakika konuştu kızlarla, sonrada hepsine kendini tek tek yanağından öptürdü ve öptürürken de bana göz kırptı pis pis sırıtarak. Ama en son öpücükten sonra bi tane herif gelip bunun yanağından makas almasın mı!?

Bebenin gözü döndü bi anda kendisine `çocuk` muamelesi yapılıncı. Lan çocuksun halbuki sen it, neyin hırsı bu bu kadar amına koyayım yaa!?! Başladı adama dayılanmaya;

“Hüooooop ! Napıyosun ulan sen! Sokarım o elini götüne senin!”

Adam hiç afallamadı. Çünkü durumun ciddiyetinin farkına varamadı henüz.

“Oooo küçük kardeşim neden sinirlendin bakayım sen bu kadar?” dedi ve kafasını okşadı Jr.’ın. Ve Jr.’da o anda ipler koptu;

“Eeeeh ! Küçük olan senin pipindir ulan!” deyip hemen yanında duran bira şişesini duvara vurup kırmasın mı.

Oha oha oha!? Nooluyoruz ulan?

Hemen fırladım aldım kucağıma bunu bi hamlede, götürdüm mutfağa. Götürürken de tehditler savuruyordu hala adama, ana bacı sövüyordu.

“Tamam dostum sakin ol. Sakin. Gel otur sen şöyle tezgaha, hop-paaa, heh. Ben de sana içecek bi şeyler koyayım.”

“Deminkinden hazırla bana.”

“Neydi ki o?”

“Biraz şeftali suyu, biraz portakal suyu, biraz karabiber, çok accukda votka.”

“İyyy o ne lan?”

“Hazırla lan işte!”

Hazırladım, verdim, hakikaten lıkır lıkır içiyor o şeyi. Midesiz piç amına koyayım. O esnada Curtis de geldi mutfağa. Jr. hemen şikayet etti deminki herifi babasına. Curtis de manyak mıdır nedir, hak verdi çocuğa, “Göster lan dövelim” diyor.

Dedim “Lan oturun oturduğunuz yerde, cins misiniz amına koyayım yaa!”

“Yahu babuş?”

“He aslan parçası?”

“Bu senin arkadaşın kızlarla nasıl konuşulur bilmiyor, nerden buldun sen bunu?”

“Olur mu lan. Bizimle tek kelime konuşmaz ama kız tavlama için bülbül olur bu piç.”

“Yok yok. Demin bi kızla konuştu, valla burda ben utandım amına koyayım.”

“Kimle konuştun la?” dedi bana tek kaşını kaldırarak.

“Lauren’le konuştum da, biliyorsun, aramız biraz bozuk olduğundan utangaç konuştum, onu diyor bu senin oğlun.”

“Gelmeyecek di mi partiye?” tedirgince sordu bunu da.

“Yok. Gelmeyecek de. Sen... sen niye bi telaş oldun la ?”

“Ohhhh. İyi bari.” alındaki teri sildi.

“Lan Curtis? Nooldu oğlum?”

“Yok bi şey kanka. Hadi ben döndüm tekrar partiye. Ba baaay.”

Yine bi dolaplar çevirmiş bu ama, hadi hayırlısı bakalım.

Biz de döndük Jr.’la tekrar kalabalığın içine. Bu “Bağımsız takılak.” dedi, o sebeple ayrıldık.

Yine öyle milletle laflarken Curtis geldi yanıma heyecanla,

“Kanka ben bi bok yedim.”

“Farkındayım zaten. Anlatmanı bekliyordum.”

“Sen bana geçen gece anlattın ya hani...”

“Neyi lan?”

“Hani eski kız arkadaşınla buluşmuşsun, şöyle süper bi gece geçirmişsin, böyle keyifli bi gece geçirmişsin falan.”

“Eeee amına koyayım?”

“Çok mutlu gözüküyordun la onları anlatırken.”

“Eeee Curtis eeee? Sadede gel!”

“Ben o kızı da çağırdım partiye, senin telefonundan.”

“???”

“Heee öyle işte.”

“Neden amına koyayım!?”

Curtis’in yaptıkları ve yapacakları hakkında kafa yormamanız gereken tek şey, o şeyi yapma sebebidir. Boşuna debelenmeyin yani bi neden aramak için. Curtis bu... Mantıklı hareketlerinde aramak lazım aslında bi neden.

Ve Doro kapıda belirir;

“Selam.” der mahcup bi gülümsemeyle. Sanki onun gelişinden rahatsız olacağım düşüncesi varmış gibi içinde.

“Aaa hoş geldin, nasılsın?” diye samimi yaklaşırım ben de. Kız kendini kötü hissetmesin neticesinde.

“Ay çok gürültü var, 2 dakika mutfağa mı geçsek, susadım hem.”

“Tamam gel, takip et beni.”

Geçtik mutfağa. 1-2 dakika sonra Jr. geldi bıdı bıdı adımlarıyla. Mutfaktan gelen kız kokusunu alıp da gelmediyse neyim.

Bi baktım Jr. yüzünü masum bebekler gibi bi şekillere sokmuş, Dorothy’e doğru ellerini açmış ve “Al beni kucağına” dercesine hareketler yapıyor.

Dorothy’de “Ay sen ne sevimli şeysin öyle yaaa küçük adam” deyip kucağına almaya yeltendiği anda hemen müdahale ettim;

“Aman Doro! Öyle şeyler söyleme sakın! Valla döver seni! Kucağına da almaya çalışma yoksa tırmalar. Aman diyeyim, aman. Büyük adammış gibi sohbet et onunla”

Fakat benim dumurlardan dumurlara koşmama sebep olan ve de Jr.'ın kesinlikle ama kesinlikle Curtis'in çocuğu olduğunu ispatlayan cümle, hemen bu müdahalemin ardından Jr.'dan geldi. Hem de bebeksi bi ses tonu ve konuşma tarzıyla;

“Hayıııııııııııı... Ben minnacık bi çocukyuuuum... Beni kucakyında sevşin apla...”

Jr. the Volkan

O gün, antrenörlük kursundan biraz geç çıktık. Dersler sarktı çünkü. Öğleden sonraki dersin eğitmeni geç geldi falan filan. Hava bayağı kararmıştı çıktığımızda.

Gittim eve. Kapıyı anahtarlarımla açtım. Mutfaktan sesler geliyordu. Kafamı mutfağa doğru uzattım ki, bir de ne göreyim; bizim Curtis takmış mutfak önlüğünü bi şeyler hazırlıyor. Ama batmış ortalık batmış. Ağzı burnu falan da un olmuş bunun. Bağıra bağıra, o odun sesiyle şarkı söylüyor bi de bi yandan. “Dur amk, bi korkutayım şunu” dedim içimden. Gittim içeriden bi kese kağıdı aldım, ağzımla şişirip yavaş yavaş gittim bunun arkasına ve tam kulağının dibinde o kese kağıdını `güüüüüüüüm` diye patlatmamla Curtis’in korkudan havalara sıçrayıp akabininde bana sol kroşeyi çakması bir oldu.

“Naabiyosun amına koyayım Gino yaa! Altıma işedim bildiğin, ıslaklık var donumda!”

“Oğlum sen ne yapıyorsun esas burda? Bu mutfağın hali ne?”

“Ayh kalbim.. Aaaayyyhhh...”

“Abartma lan! Bana mı hazırlıyordun yemeği yoksa kız?”

“La sen kimsin amına koyayım!? Ne hazırlayacakmışım sana yemek ulan!”

“Ne bu hazırlığın sebebi peki?”

“Lynsey gelecek bu akşam yemeğe, ona hazırlıyorum.”

“Ne? Lynsey mi? Yaa oğlum siz ne ayaksınız yaa!? Ne tür bi ilişkiniz var ulan sizin!?”

“Rahmetli ebene dayalı bi ilişkimiz var! Sanane ulan piç! Alan memnun, satan memnun!”

“Senin şu bahsettiğin kız kimdi? `Karımı bile o kadar sevmemiştim` dediğin. Ona söyleyeceğim seni lan!”

“Lan o nerden çıktı şimdi nane! Karıştırma o mevzuları!”

Curtis bi gece içki masasında sarhoş olup dökülmüştü bana. Normalde hiç konuşmaz böyle duygusal mevzular hakkında yoksa kafası ayıkken. Florence diye bi kızdan bahsetmişti. Bildiğin ağlamıştı hatta o gece aşkından. Hatırlattıkça kızar bana, “Yok öyle bişey, götünden uyduruyorsun” der.

“Jr. nerde lan?”

“Uyuyor yukarda.”

“Lan çocuğunun gözünün önünde mi iş pişireceksin hatunla?”

“Yok. Onu sen alacaksın uyanınca. Dışarıda takılırsınız biraz.”

“İyi ben bi portakal suyu sıkayım şurda kend...”

“Hadi sen siktir git evden. Ayağımın altında dolanma.”

“Lan bi porta...”

“Lan siktir git!”

Kovdu beni evden. Ben de Lauren’in evinin oraya gitmeye karar verdim. O gün off günüydü. Sınav haftası olduğundan ötürü kesin evde oturup ders çalışıyordur. Atladım taksiye gittim. Evin önüne geldiğimde odasının ışığının açık olduğunu gördüm. Yerden elime minik bi taş aldım ve attım penceresine. Hemen ışığı kapattı. Korktu herhalde. Halbuki benim amacım eski Türk filmi romantizmi yaratmaktı. Dur dedim bari bu durumdan bi fırsat yaratayım. Aldım elime telefonu;

“Alo Lauren nasılsın?”

“Gino? Gino Gino Gino Gino... Çabuk buraya gel, bizim evin oraya, lütfen, çabuk!”

“Neler oluyor Lauren?”

“Gino demin odamın camına biri tıkladı. Ne olur buraya koş, ne olur.”

“Ciddi misin sen? Hemen geliyorum, sakın korkma.”

“Evde ev arkadaşlarım da yok. Ne olur çabuk ol.”

“Tamam tamam. Sizin oraya yakınım zaten, geliyorum hemen.”

deyip kapattım.

Ardından elime 1-2 küçük taş daha aldım ve onları da attım iyice korksun diye. İyice korksun ki, beni gördüğünde atlasın boynuma. Keh keh.

2-3 dakika sonra da çaldım kapısını,

“Ginooooooooo.”

atladı boynuma. Kıyamam, titriyor korkudan.

“Tamam... Tamam... Sakin... Geldim artık... Geçti...”

“Senle konuştuktan sonra bi daha geldi o ses.”

Bi de yalandan evin etrafında tur attım “kimse var mı” diye, sonra da girdim içeri. O kadar çok korkmuştu ki, ben geldiğim için ağzı kulaklarındaydı. 2 dakikada kahramanı olmuşum kızın. Sonra biraz sakinleşince muhabbet etmeye başladık havadan sudan, konu illaki gelecekti zaten onu ektiğim o güne;

“Nasıl yani? Ciddi ciddi gözaltına alındın yani karakolda öyle mi?”

“Eveeeet. Bi dinlemedin ki beni o gün.”

“Hırsız almıyorlar, ev sahibini alıyorlar gözaltına. Bu polisler de bi tuhaf yani.”

Ona gerçeği anlatmadım tabii bütünüyle. Eve giren hırsız pert ettiğim yalanını uydurdum. Öteki hikaye, yani aslolan sakat olabilirdi.

“Siz ne yaptınız o gün Matt’le?” ağız arama seansları vol 1

“Tamamen ayrılmaya karar verdik.”

“???”

Hayır şimdi bu habere sevinmem bi yana, Lauren’in bunu bana bi `müjde vermişçesine` söylemesi, yani o şekilde tonlaması apayrı bi yana. Eğer o an da içimde kopanlar videoya kaydedilip youtube’a atılsaydı, izlenme rekorları kırardı “Allah diyen Gino” adıyla.

Ve ardından bi bomba daha;

“Gino?”

“Efendim gülüm?”

“Türkçe yok!”

“Efendim?”

“Abimle... hiç benim hakkımda konuştun mu?”

“Na.. na.. nasıl... nasıl yani? Ne gibi bi şey konuşabilirim ki Ryan’la senin hakkında?”

“Neyse boşver boşver.”

Vay vay vaaaay. Lauren’e bak sen. Bunlar benim taktiklerim be. Tereciye tere satıyor resmen.

“Yok yooooook. Önce bi ne demek istediğini söyle, ondan sonra boşveririm.”

“Gino... Yapma...”

“Neyi yapma?”

“Anlamıyormuş gibi... yapma.”

İşte bu gibi durumlar, benim tutuklaşmaya başladığım anlardır. Yani ipler benim elimdeyken John Travolta’yım ama ipler karşı tarafa geçtiğinde İlyas Salman oluveriyorum. Oturduğu yerden aniden kalkıp hemen yanıma oturdu bi de. İyice tutuklaştım.

“Gino.” gözlerini fal taşı gibi açmış bi şekilde bana bakıyor ve gülüyor.

“???” sadece kafamı salladım `efendim?` der gibi. Yüzümdeki ifade ise afedersiniz ama kakasını tutan adamın yüz ifadesi gibiydi.

“Gözlerime bak.” aslında komikti de o an. Çünkü far görmüş tavşan gibi bakıyordu bana

esprisine, beni rahatlatmak için sanırım biraz.

“Ba.. ba.. bakıyorum.” ama diğer yandan nefesimi de tutuyorum. Kızardım sanırım pancar gibi.

“Ne hissediyorsun?”

“Ne hiss... ne hissetmem... lazım?” yutkunma bombardımanı var bi de tabi boğazımda.

“Ginoooo! Yapmaaa! Anlamıyor gibi yapma! Lütfen.” aha ilk defa ciddileşti. Bildiğin kızdı yahu.

“Tamam tamam... ııııı... şey... sanırım... içim ısı...nıyor.” öldüm öldüm dirildim tabirini ben buldum.

Ben onu dedikten sonra sadece tebessüm etti.

“Ya sen? Sen ne hissediyorsun peki?”

Cevap vermeden gözlerime bakmaya devam etti. Baktı. Baktı. Baktı. Ardından bi mıknatıs misali milim milim yakınlaştığını hissettim kafalarımızın birbirine. Milim milim... Gözlerimiz birbirimizin dudaklarına da bakıyordu arada. Evet... Sanırım tarihi bi an yaşanmak üzereydi hayatımda. Aylardır peşinden koştuğum, hayatımın aşkı olmasını dilediğim kızla aramda santimetreler kalmıştı.

ama...

`dıt dıııt. dıt dıııt.`

telefonuma bi mesaj geldi.

Bi anda. Evet evet, bi anda bütün büyü bozuldu. Toparlandık ikimizde. Hatta Lauren mesaj sesinin paniğiyle ayağa fırladı. Anlamsızca yürüdü karşı kanepeye. Ben de eve girince telefonumu karşıdaki o kanepeye fırlatmıştım, Lauren'den rica ettim “Kimmiş bu densiz bi okunsa bana şu mesajı” diye.

Demez olaydım! Ahhh! Bok mu var da okutuyorsun kıza! Al sen oku mesajını! Nerden dedim ahhh!

Lauren mesajı önce sessizce kendisi okudu ve ardından hızla bana doğru fırlattı telefonu.

“Sevgilin mi vardı senin!?”

“Hö?” diyebildim sadece ve hemen açtım o mesajı aceleyle. Bi baktım o atmış; Dorothy.

“Eeee? Bu gece yok mu parti bebeğim? Dün gecenin tadı hala damağымda.”

Haydaaaaaaaaa...

Abartmıyorum, 45 dakika. Evet evet tam 45 dakika aralıksız dil döktüm yanlış anladığına dair. Neler neler anlatmadım ki. Dansöz gibi ordan oraya kıvırdım, gerdan kırdım. Bu mesaj çeken kıızı yıllardır görmediğimi, sarhoş kafayla başkasına atacağı mesajı bana attığını falan anlattım ısrarla. En sonunda ise sadece “İyi tamam yaa, neyse.” cevabıyla yetinmek zorunda kaldım. Halbuki benim amacım, mesaj gelmeden önceki o ana geri dönebilmektir ama sanırım o pek

mümkün değil gibiydi.

Ha ama bak şimdi şöyle çok acayip bi durum da var. Sorsam ona “Ne bu atarın sebebi?” diye, apışıp kalır mesela. Yani aramızda bişey yok ya sözüm ona, hani daha adı koyulmadı ya. Sevgili ilişkilerinin en berbat evrelerinin 2 numaralı sırasında bulunan evredeydik biz; ne bok olduğumuzun belli olmadığı evresi.

Yani, ne kalbimizin bu denli pırpır olmadığı o ilk zamanlardaki gibi coolduk, ne de ilerde yaşayabileceğimiz o tutkulu aşk evresinde ki gibi huzurluyduk. Bildiğin diken üstündeydik o an. Hem her an kaçacakmış gibi, hem de ansızın el ele tutuşacakmış gibi. Güzel bi söz söyleyen, garipseme ihtimali de var, yanlışlıkla öpüversen, tokat yeme ihtimalin de.

Ters giden bişey olsa kıskanma hakkın da yok ama, kıskanmadığında... yok öyle bi dünya be aga. Boktan bi evre yani, boktan.

“Neyse Gino. Benim ders çalışmam lazım. Biliyorsun, sınav haftam.”

“Aaa tamam, okey. Benim de çıkmam lazım zaten.”

“Nereye!”

“Eve.. ??”

“Ay pardon ya, niye öyle sesimi yükselttiysem bi an.”

“Gidiyorum ama geleceğim geri ha.”

“Nasıl? Bu gece mi?”

“Evet. Bizim Jr.’la geleceğim hem de.”

“O kim?”

“Gelince tanışırın. Zıpçıktı filmindeki Cafer’den hallice bişey kendisi.”

“???”

“Neyse hadi öptüm şimdilik seni.”

“Gino?”

“Efendim?”

“Yanlış anlama ama bi şeyden emin olmak istiyorum.”

“?”

“O mesaj çeken kız gerçekten yanlışlıkla attı o mesajı di mi?”

Bana böyle asistler yap işte Laurencim yaa. Ben zamanında sayı krallıkları kazanmış adamım , yeter ki asist olsun bana. Güzelce verdim cevabımı ve Lauren’imin gözünde güller açtırarak ayrıldım yanından. 1-2 saat sonra da tekrar Jr.’ı alıp gittik kapısına;

“Jr. bana bak, ablanın yanında sakın haylazlık yapma tamam mı?”

“Sen rahat ol conı. Ben izlemem sizi, sen hallet işini” dedi ve göz kırptı.

“Lan öküz öküz konuşma buzağı!” ikinci öküzü derken kafasına vurdum.

Derken Lauren kapıyı açtı. Ben gülerek baktım Lauren’e. O da önce bana baktı gülümseyerek ve ardından Jr.’a. Ama Jr.’a uzun süre bakınca kıllandım “yine ne şebeklikler yapıyor bu bebe!?” diye ve ben de baktım Jr.’a. E bizim Jr. ağzı aval aval açık bi şekilde kilitlenmiş kalmış. `Nooluyo lan!?’ diye içimden geçirdiğim anda Jr. bombayı patlattı;

“E bu Dorothy abla değil?”

Laaaaaaaaaaaaaaaaannnnn !!!

Jr. yapmaaaaaaaaa!!! Yapma Jr. yaaa!!!

Oyuncu değişikliği hakkımız da dolduuuuuuuuuu!!!!

Oyuncu hakkı...değiş...dolduuuuuuuu!!!

Hayatı eski Türk filmleri tadında yaşamak

O an hayatımda ilk defa bi çocuğu dövme istedim, tekme tokat hemde.O an o sevimli çocuk gözüme o kadar sevimsiz, o kadar puşt gözüktü ki...

Lauren atladı hemen kısa bi şaşkınlığın ardından;

“Nasıl yani?”

Jr.’ın daha fazla saçmalamasına mahal vermeden toparlamam lazımdı durumu;

“Yaa geçen seni aramıştım ya partide hani, yanımdaydı Jr. da, ondan bahsediyor.”

“Çocuk ondan falan bahsetmiyor Gino. Sallama!”

“Tabi tabi ondan bahsediyor. Öyle değil mi Jr.?!” sağlam bi çimdik attım ense köküne, uyandı hemen mevzuya Jr. “Ah evet evet ondan bahsediyorum ben.”

“Bu çocuk Dorothy ismini nerden biliyor Gino? Az biraz mantıklı sallar mısın lütfen!”

Eyvaaaaahh. Bunu kıvırmak imkansız. Zenne bile olsam nafile şimdi.

“Bu... Dor... Şimd... Ben... Lan Jr.!?”

“?” çocuk ağlamaklı gözlerle baktı bana.

“Nerden çıktı lan bu isim!? Baban mı öğretiyor sana bunları!?”

Çocuk cevap veremedi. “Ne diyim?” der gibi bakıyor yüzüme. Bi 5-10 saniyelik sessiz gerginlik oluştu ortamda. Ve biz sonunda Jr.’la telepati yöntemiyle anlaşabildik. Jr. bastı yaygarayı, ağlamaya başladı. Aslanım benim. Lauren panik oldu;

“Ay nooldu yaa? Neden ağlamaya başladı? Nooluyo?”

“Hasta bu hasta.” diye fısıldadım Lauren’in kulağına.

“Ne hastası?”

“Menenjit geçirmiş küçükken bu.”

Geçtik içeri. Jr. hala ağlıyordu yalandan. Lauren şaşkın bi ifadeyle çocuğu sakinleştirmeye çalışıyordu. Bizimki bi 5 dakika daha yaygara kopardıktan sonra kaş göz yaptım “yeter” diye ve sustu. “Git” dedim Lauren’e “bi bardak su getir.”

Lauren gidince de Jr.’a bi tane tokat patlattım “Tamam abi işte kurtardık durumu.” dedi isyan edercesine. Lauren gelince de kulağına fısıldadım yine “Çocuğun fazla üstüne gitme, krizi geliyor.” diye. Ama Lauren’in o kapıdaki konuyu kapatmaya pek bi niyeti yoktu. Zorla mutfağa çekti beni;

“Şu an yanında şu çocuk olmasa, seni çoktan kovmuştum buradan Gino! Sana inanılmaz sinirliyim. İnanılmaz hem de. Bana yalan söyledin!”

“Yaa ben...”

“Sus! Dinlemek istemiyorum yine palavralarını.”

dedi ve içeri döndü.

Aslında ne diye en başta, o mesaj geldiği anda yalan söylediysem. Sonuçta ortada yalan söylenecek bi durum da yoktu. Dorothy, Curtis'in düzenlediği bi partiye Curtis'in davetiyle geldi ve partide eğlendi, bu yüzden de bana o mesajı attı. Ne diye panik olduysam. Şimdi bu yalanım yüzünden hem ortada Lauren'den sakladığım bişey varmış gibi oldu, hem de daha aramızda bişeyler başlamadan, kızın gözünde `yalancı` sıfatını kazandık. Ki bu ikincisi çok daha beter bi durum, çünkü henüz sizi tanımayan ama yavaş yavaş hoşlanan bi insanın bi anda sizin yalancı veya benzeri bi sıfatınızın olduğunu görmesi/sanması, onun gözünde kazandığınız tüm pozitif sıfatlarınızı alır götürür. Tümünü. Nitekim o günün ardından Lauren uzun süre çıkmadı telefonlarıma. Kampüsüne çat kapı gittiğimde muhatap olmadı benimle. Bu gibi durumlarda fazla ısrarcı olmamakta, biraz ayrı durmakta fayda var. Ben de öyle yaptım ve kendimi sadece antrenörlük kursundaki derslere ve kendi bireysel antrenmanlarıma adadım.

Jr. bebesini de çok sevmiştim ama onun boşboğazlığı sebebiyle Lauren'le aram bu durumdaydı (ki aslında benim yalanımdan ötürü bu haldeydi ama ben başkalarına bok atmaya seven bi insanım) Ve ben bu yüzden bazı bazı ayar oluyordum o el kadar bebeğe. Ama yavrum o kadar sevimli bişeydi ki, intikam almaya kıyamıyordu insan. Peki ben ne yaptım? Hı? Evet... Babasından almaya karar verdim intikamımı. Yani intikam dediysek kafanızda hemen büyötmeyin, tatlı bi intikamdan bahsediyorum.

O gün Curtis'le beraber antrenmandaydık ve bitiminde, üstümüzü giyinmeden önce benchte oturmuş dinleniyorduk. Antrenmanı kenardan izleyen Jr.'da sahaya dalmış kendi kendine basket oynuyordu. Ve ben de intikam planımı devreye soktum.

"Curtis? Bugün bi planın var mı?"

"Yok."

Ne zaman Curtis'e bu ve bunun gibi bi soru sorsam, Curtis'in gözündeki o endişe dolu bakışı görürdüm.

"Tamam o halde. Benim bi planım var kanka."

"Peki. Hadi o zaman sana bol şans bugün. Biz eve gidiyoruz Jr.'la."

"La hop hop hop hop. Bi dur kız. Planım seninle ilgili." deyip pislik bi tebessüm attım. Curtis elindeki havlusunu oflayarak sırtına doğru attı ve ellerini dizlerine koyarak kafasını bana döndürdü ağır hareketlerle;

"Neymiş?"

"Florence'in yanına gideceğiz bugün seninle."

Curtis'in gözler fal taşı gibi açıldı. Bi kaç saniye öyle kaldı ve sonra kalkmaya yeltendi "Yaaa bi siktir git Gino yaaa."

"Lan oğlum bi dur. Bi dur! Önce bi sor hele `Niye gideceğiz?` diye."

"Niye ulan?"

"Kanka bu Lynsey denen kaşarı hiç sevmiyorum ben yaaa. Gitgide bağlanıyorsun sen ona. Zarar

veri...”

“Lan ne bağlanması amına koyayım bebe yaa! Aramızda duygusallık adına tek bi şey yok, tek! Saçma salak konuşma!”

“İşte... Bu sebeple... Yani içinde bi yangın var adı Florence olan ve sen de bu sebeple o yangını anti duygusal ilişkilerle söndürmeye çalışıyorsun. Ve de bunu benim göremediğimi mi sanıyorsun hea?”

Cevap veremedi. Dedim ya size “Sarhoşken dökülmüştü dilinden ve ağlamıştı aşkından” diye. Hah işte yine o ifadelere girmeye başladı suratı. Hemen devam ettirdim;

“Hem sen o kızla yeniden barışmadığın sürece olan bize olacak ve oluyor da amına koyayım. Çok asabisin Curtis, farkında değil misin?”

Uzun süre gözü daldı, sabit bi noktaya bakıp düşündü ve sonunda bozdu sessizliği;

“Gidip ne yapacağız peki?”

Güzeeeeeeeeeelll. Oltaya düştü Curtis balığı. “Gel” dedim “onu düşünürüz.”

Jr.’ı antrenman sahasında bıraktık, takımdaki diğer çocuklar ekstra antrenman yapacaklardı bi potada, dedik “Jr.’da öteki potada oynasın, göz kulak olun.”

Ardından gittik Curtis’le bi puba. Ben bi viski söyledim ama bizim Curtis’te meyve kokteyli söylemesin mi?

“La napıyosun oğlum? Ne meyvesi kokteyli la?”

“Yaa oğlum sen Florence’in yanına gideceğiz demedin mi?”

“Hahaha yaaa Curticsim, canım benim. Ne olur şu kız hakkında konuşurken küçük Emrah moduna girme yaa.”

“Ne?”

“Tamam tamam yok bişey.”

“Eeee? Plan yapacaktık hani?”

“Yaaa aslında aklıma bi şey geliyor ama, buralarda işe yarar mı bilmem.”

“Olsun, söyle sen bi.”

“Yaa.. Neyse yaa. Boşver. Çok saçma geldi şimdi bi daha düşününce.”

“Lan söylesene bacağına sıçtığımın!”

“Üff iyi tamam. Bak şimdi, küçükken izlediğim türk filmlerinde hep şöyle olurdu; şimdi ben gideceğim senin kıza asılacağım tamam mı? Sonra...”

“Ne? Asılmak? Lan bi yürü git, şakanın sırası mı! Ciddi ol 2 dakika!”

“Dur be oğlum daha bitmedi yaa. Ondan sonra sen de sanki tesadüfen ordan geçiyormuş gibi yapacaksın ve benim kızı rahatsız ettiğimi görünce beni bi temiz sopalayacaksın.”

“???”

“???”

“Eeee? Bu kadar mı? Ne bu şimdi?”

“İşte kızı kurtarmış olacaksın. Kahraman falan...”

“???”

“Ne be? Ne bakıyorsun öyle Agop’un kazı gibi!?”

“Yaa bi siktir git mal bebe yaaa! Salak salak... Türk filmleriymiş, sokayım sizin filmlerinize!”

“Doğru konuş lan!” dedim ve kurt gibi uludum. Ardından da “Beğenmiyorsan sen bul bi tane fikir de görelim.” dedim.

Bunu dedikten sonra yaklaşık yarım saat/45 dakika fikir ürettik Curtis’le. Ve sonunda;

“Gino?”

“Hı?”

“İlk dediğin fikir neydi la?”

“Türk filmleri...”

“Tamam, hadi.”

“Ne hadi?”

“Tamam amına koyayım, o olsun. Kalk.”

Çıktık pubdan koyulduk yola, kızın evinin oraya gittik. Curtis bayağı stresliydi, el parmaklarını çitirdatıyordu sürekli. Son kez sıkıca tembihledim “Bak sakın okkalı yumruk atma, acımayacak yerlerime vur. Baldırlarıma ,omzuma falan vur çoğunlukla.”

O stresle pek anladığını sanmıyorum ama seviyordum o piçi, yeter ki mutlu olsun, varsın benim de ağzımı burnumu patlatsın ne olacak. Maksimum çocuğunu kaçırdım korkuturum biraz.

Kızın evinin birkaç metre uzağında pusu kurduk ve eve gelmesini beklemeye başladık. Ama bi şey dikkatimi çekmişti mahallede;

“La Curtis? Burası zenci mahallesi mi ulan?”

“Heee. Nooldu?”

“Hiiiç.”

Derken kız uzaktan gözüktü, hemen planı yürürlüğe koyduk. Ben koşa koşa kızın yanına gittim ve başladım asılmaya. İşte “Merhaba”, efendime söyleyeyim “Beraber yürüyelim mi?”, “Böyle güzel bi bayanın yanında nasıl bir kavalie bulunmaz, yoksa burası körler ülkesi mi?” falan filan laflar ediyordum. Kız hiç cevap vermeden, adımlarını hızlandırarak yürümesine devam ediyordu. Dedim iyice abartayım olayı ve elimi kızın omzuna atayım. Atmaz olaydım. Çünkü attığım gibi, hatta daha atamadan, elimi arkadan biri tuttu ve bükmeye başladı;

“Sen bizim mahallenin kızını rahatsız mı ediyorsun ulan burda beyaz göt!”

Eyvah eyvah yaa. 4-5 tane zebellah gibi gangsta style zenci. Mahallenin büfesinin önünde takılan cinslerden hem de. Çok tehlikeli olur böyleleri her ülkede. Göz ucuyla Curtis’e baktım, koşa koşa geliyordu buraya ama o yetişmeden karın boşluğuma öyle bi yumruk yedim ki, ciddi manada allahımı şaşırdım ve “jesus christ” gibi bişey söyledim sanırım. Curtis yetişti hemen sonra “Durun!” diye. Florence şaşırdı;

“Curtis??? Senin ne işin var burda?”

“Açıklayacağım. Önce şu adamları bi sakinleştir. Yerdeki beyaz benim arkadaşım.”

“Arkadaşın mı? Nasıl? Ben...”

“Açıklayacağım Florence! Lütfen söyle de bıraksınlar arkadaşımı.”

Neyse ki Florence yenge sayesinde tekrar döndüm dinime imanıma. Ve üçümüz beraber yakınlardaki bi cafeye gittik. Ben hala karnımın acısıyla cebelleşiyordum tabi. Curtis hüsrarla sonuçlanan planımızı anlattı mecburen Florence’e;

“Yaa Florence sana yemin ediyorum, her şey bu mal Gino’nun aklından çıktı yaa.”

“Ay inanmıyorum size yaa... Bu nasıl bi taktik böyle, çok banel...”

“Eveet, bence de. Ama aklıma girdi namussuz işte. Neymiş efendim; bunun ülkesinde böyleymişmiş...”

“Peki neden böyle bi plan yapma gereği hissettiniz? Ama `böyle bi`den kastım planın içeriği değil, sebebi Curtis?”

Baktım mevzuu derinleşiyor ceketimi aldım ve kalktım masadan “Hadi bana eyvallah. Ben Jr.’ı alıp geçiyorum eve.”

Sözüm ona adamdan intikam alacaktım ama bildiğin iyilik yaptım. Aslında dürüst olmam gerekirse esas planım şuydu; Florence’e askıntı olduktan sonra Curtis Süpermen gibi gelecekti ve ben Curtis’ten bilerek dayak yemek yerine, onun ağzını burnunu kıracaktım oracıkta. Hem böyle bi şeyi beklemediğinden, hazırlıksız yakalanacağından zor da olmazdı bunu yapmak. Fakat yine de kızın gözünde kahraman olacağından, planın sonu yine aynı kapıya çıkacaktı. Yani o kadar da kötü bi arkadaş değilim aslında. Ama işte hainlik düşünenin sonu, karnını delen bi zenci yumruğu. `Etme-bulma dünyası` diyoruz ama biz daha etmeden bulduk, ona ne deyon? Demek ki neymiş; fikretmek de bi nevi zikretmekmiş tanrının gözünde. Tıpkı aldatmanın, sırf eyleme dökülmüş halinin değil, fikir aşamasındaki halinin de aldatma olarak sayılması gibi. Veya oruç tutarken, yanlışlıkla bi yudum su içtiğimizde, yani niyetimiz... Neyse yaa sapmayalım konudan.

Gittim aldım Jr.’ı salondan. Yolda giderken tutturdu çocuk “Hamburger hamburger!” diye. Top oynadı tabi yoruldu yavruca. Kırmadım ben de onu ve götürdüm hamburgerciye.

“Gino dayı? Geçen sefer evine gittiğimiz abla hala açmıyor mu telefonlarını?”

“Yemeğini ye lan sen çomar! Senin bokuna konuşmuyor kız zaten benle!”

“Ben ne bileyim ama Gino dayı yaa. Ben sandım ki Dorothy ablalara gidiyoruz, partide falan

öpüştünüz ya onunla bir de, sevgilin sandım.”

“Lan??! Ne öpüşmesi oğlum!? Yok öyle bi şey lan!”

“Ben o ara bahçedeyken camdan beri mutfağı gözetliyordum, istediğın kadar inkar et.”

Ehehehe inanmayın siz bu veled-i zinaya yahu, mehehehe. Çocuk işte, ne dediğini nereden bilecek?

“Neydi ama esas kızın adı? Lauren mi?”

“Lan bi sus da yemeğini ye hamsi kafalı!”

“Bak ben onunla tekrar nasıl barışırın biliyorum ama.”

“Yok yaa. Seni baban mı gönderdi lan! Aynı konuşmayı ben de babana yapıyordum 1-2 saat önce, tuzağa düşürmek için. Yemezler anam.”

“Bak şimdi beni iyi dinle...”

“Dinliyorum tamam.” umut fakirin ekmeği, çocukta bile olsa dilenmeli.

- yarım saat sonra -

Lauren’in evinin önündeydik. Jr. gitti saklandı bi yere, gözükmemek için. Ben elimde çiçeklerle kapının önünde durdum ve kararlı bi şekilde tıklattım kapıyı.

Kapı açıldı. Ama açan kişi Lauren değildi. Ve karşısında beni görünce bayağı bi şaşırdı.

“Gino???”

“Matt???”

İradesizler Ligi

Karşımda Matt'i görünce sinirden elim ayağım boşaldı. Gerçi aynı anda başka duygular da yaşıyordum sinir duygusunun haricinde. Mesela hafiften tırsma, panik olma gibi... Ama sinir sanırım daha baskındı;

"Ne işin var lan senin burda!?"

"Esas senin ne işin var Gino? İyi misin sen!?"

"Lauren nerde!?"

Bayağı bi şaşırıldı Matt bu fevri tavrıma ; "İçerde."

Paldır küldür daldım içeri ve Lauren'e bağırmağa başladım;

"Lauren! Ne işi var bunun bu evde!?"

Lauren'de şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu ve cevap veremiyordu. Çünkü gerçekten kontrolsüz bi sinir yaşamaktaydım o an;

"Siz ayrılmamış mıydınız bu adamla?" diye hesap sorarcasına bağdıktan sonra Matt girdi araya;

"Sen ne diyorsun lan? Ne diyo... Lauren yoksa bu muydu *`başkasından hoşlanıyorum ben`* dediğin adam lan!?"

Nee? Lauren Matt'e "Başkasından hoşlanıyorum" mu demiş? Lan? Yoksa? Ben...? Aman tanrım. Aman tanrım. Aman tanrım.

"Sana soruyorum Lauren!? Gino mu o kişi!?"

Lauren ağlamak üzere miydi, yoksa sinir patlaması mı yaşamak üzereydi tam anlayamıyordum ama birazdan bi patlama yaşayacağı ve yaşatacağı kesindi. Çünkü bi yandan ben ve diğer yandan Matt, kızın çok üstüne gitmekteydik sorularımızla;

"Gino sen benimle bi mutfağa gelsene." diye konuştu sonunda Lauren. Herkesin içinde konuşmak istemiyordu sanırım. Nitekim evde diğer ev arkadaşları da vardı ve dehşetle deminki sahneyi izliyorlardı. Geçtik mutfağa;

"Gino! Bak zaten sana son olaydan dolayı sinirliyim, bu sebeple benimle konuşurken bağırmadan konuş! İyice sinirimi zıplattıyorsun. Niye geldin sen?"

"Niye geldiğimi bi 2 dakika kenara koy şimdi Lauren!"

"Bağırmadan!"

"Tamam. Bırak şimdi beni, söyler misin bu Matt'in burda işi ne?"

"Bizim kızlar(ev arkadaşları) bizi barıştırmak için bi buluşma ayarlamışlar. Benim haberim bile yoktu. Beraber takılırken birden Matt geldi yanımıza ve konuşmak istediğini söyledi. Ben de dinledim. Hepsi bu!"

“Dışarıda buluşmuşsunuz. Peki şimdi evde ne işi var!?”

“Bizi arabasıyla evimize bırakırken de, bizim kızlar zorla eve kahve içmeye çağırdı çocuğu.”

“Peki ne konuştunuz buluştuğunuzda?”

“A-a? Sanane?”

“Başkasından hoşlandığını söylemişsin, kim o?”

Cevap vermeden döndü salona. Ben de gittim peşinden tekrar. Lauren sakın ve kararlı bi şekilde “Matt kahven bitti sanırım, Gino senin de işlerin vardır. O yüzden hadi, iyi akşamlar size.” diyerek Matt’le ikimize kapıyı gösterdi. Matt çıkmadan son kez sordu yarı sinirli yarı sitemkar bi ifadeyle;

“Gino mu o kişi Lauren?”

Lauren önce kapıyı işaret ettiği parmağını indirmeden gözlerini çok seri bi şekilde bi kaç kez kırptı “ya sabır” dercesine ve aynı anda kafasıyla da “tövbe estağfurullah” dercesine bi hareket yapıp sert bi üslupla cevap verdi;

“Hayır... Gino değil... Şimdi ikinizde hemen terk edin evimi!”

Nasıl ya? Nasıl? Buna inanmamı nasıl beklersin benden ama Lauren? Bana kızgın olduğun için, olmasan bile utandığın için itiraf edemediğini biliyorum ben. Gururuna yenik düştüğünü biliyorum ben Lauren. Gözlerinin dilini; kursunu açıp insanlara ders verebilecek kadar iyi çözdüm ben. Ağzının içindeki dil bambaşka, gözlerindeki dil bambaşka konuşmakta. Hissediyorum Lauren... ve de duyuyorum.

Bunları düşündüm içimden, ama mağrur duruşumla beraber çıktım evden. Matt’le birbirimize tek laf etmeden ayrı yönlerde gittik. Bi yandan sevinçliydim, öte yandan... Lan öte yandan da sevinçliydim yahu, hahhayt. Matt resmen Lauren’le tekrar birleşmek için dil dökmüş belli ki, ama Lauren “*başkası var kalbimde artık*” demiş. E kim olacak bu başka kişi be anacım? Lan yoksa? Okuldan falan bi çocuk olmasın lan? Valla olur mu olur hee. Hiç de bilmiyorum ki ben bu kızın okul ortamını, belki de vardır bazı mevzular. Ama... Ama yok yaa, kız daha geçen az kalsın benimle öpüşecekti. Ama o günün üstünden de zaman geçti hee. Belki de o anda okuldan bi çocukla, benim aramda tercih yapamamaktaydı, sonra tercihi benden yana kullandığında bu Jr. boşboğazının bokuna bana çok kızdı ve ibre o okuldaki çocuğa döndü. Yani son olarak onda karar kıldı. Allaaaaahh! Lan kesin böyle oldu haa. Benim aklıma durduk yere ne diye düşün böyle bi senaryo yoksa lan. Ağzına sıçacağım oğlum Jr.! Jr.??? Lan Jr.’ı unuttuk evin orda. Hemen koştum gerisini geri. Bayağı da yürümüştüm.

İşte ben komplo teorisi konusunda biraz uzmanımdır. Daha doğrusu paranoyağımıdır. Yani sanırım... Bilmiyorum... Bazen öyleyim diyelim... Hep değil...

Ertesi gün damacandan boşalırcasına yağın bir yağmurla uyandık. Antrenörlük kursum yoktu o gün hafta sonu olduğundan. Curtis kahvaltısını etmiş ve sabah antrenmanına gitmek için

hazırlanıyordu. Tam evden çıkacaktı ki, hala uyumakta olan Jr.'ıda tuttuğum gibi aldım yatağından omzuma ve attım babasının çantasının üstüne "Bebeni de al lan yanına, benim yalnız kalıp notlarım çalışmam lazım."

Bunlar gidince de içmeyi unuttuğum için soğumuş kahvemi döküp yenisini yaptım ve her zamanki cam kenarına geçip, yağın yağmurun seyri eşliğinde notlarım bakmaya başladım.

Ama hiperaktiflik var bende işte. Hele ki konu yazılı bi metni (ders kitabı/ders notları) okuyup, hafızaya kazımaya çalışmak olduğunda. Yarım saatte sıkıldım. Yapacak bişey aradım kendime ama bulamadım. Malum; hayatımın içerisinde yer alan bi `geçiş dönemindeydim` ve o an için sadece antrenörlük kursuyla yetinmekteydim. Sonuçta geçiş dönemlerinde, hayatınızda minimum 1 , maksimum 2 odak noktası bulunur. İşte ben de o 2'yi Lauren yapmaya çalışıyordum ama, şimdilik ı-ıh. E peki kendiniz, can sıkıntınızı gidermek için bir çözüm bulamadığınızda ne yaparsınız? Arkadaş denen varlıkları ararsınız. Kim var benim burda arkadaş?

Seth? En son hastanelik ettim adamı, olmaz.

Matt? Bırak Allah aşkına.

Curtis? Şu an meşgul

Lauren? Bir iki gün aramasam bence iyi olur. Sonuçta çivi çiviye ne yapardı?

Kim kaldı?

Dorothy...

"Alo?"

"Doro naber yavrum?"

Buluştuk Doro'yla.

Doro konusunda hiç bi art niyetim yok. Yani kız benim sonuçta sadece eski sevgilim değil, eski en iyi arkadaşım aynı zamanda. He erkeğiz ama sonuçta, belki aklımdan baz bazı geçiyordur yaramazlık ama ötesi yok. Çünkü ötede Lauren var. Yani size de olmuştur bu muhakkak. Her çiçekten bal alma durumu değil ama bu, daha farklı. Mesela Doro sanki hala bana karşı dolu gibiydi ve bu nedense benim hoşuma gidiyordu. Kimin gitmez Allah aşkına? Benimki de o hesaptı işte. Tıpkı şampiyonluk ihtimali, diğer maçın skoruna bağlı olan taraftar gibi gözlerim Dorothy'de, kulaklarım Lauren'deydi. Lauren'den iyi haber gelmedikçe gözümün önündeki de teselli etmeyecekti. Ama oyalanıyordum işte gözümün önündekiyle. Anladın?

Dorothy bana yine geçmişte yaptığı o acımasızlığı yaptı ve peşinden mağaza mağaza dolaştırdı beni. Kadın giyim mağazası. En sevmediğim aktivitedir arkadaş. Çünkü benim özel bi yeteneğim var, mağazaya girer girmez 15 saniyelik bi göz atma da beğendiğim bir şey olup olmadığını algılama gibi ama benden başka kimsede yok bu. Vardır da ben tanımıyorum. E haliyle ben böyle olunca herkesten aynı şeyi bekliyorum. Ama yok aga, Dorothy bi giriyor mağazaya, bak Allah bak. Bak Allah bak. Her bi mağaza da en az 20 dakika zaman harcıyor. O da en az ama, en

İlk başta bi şaşırđı. Tabi yalvarıp yakarma bekliyordu ama kısa sürdü şaşkınlığı, insan nelere alışıyor buna mı alışmayacak? Tekrar çattı kaşlarını ve hızla kolunu silkeleyip kurtuldu elimden, yürümesine devam etti sinirli sinirli.

Pes etmedim. Tekrar tuttum kolundan;

“Lauren sana diyorum! Yeter artık! Bakıyor musun gözlerime !? Yeter dedim! Sus ve dinle beni!”

“Geçen sana mesaj çeken kız bu muydu!? Maşallah pek de güzelmiş!”

Baskın olmalıyım, baskın olmalıyım... İpleri onun eline vermemeliyim...

“Hayır küçük hanım! Bu sefer önce ben konuşacağım ve sen susup sonuna kadar dinleyeceksin!”

Dediğim gibi afallamıştı bu yalvarmaz hallerime ve nasıl tepki vereceğini bilemez hale gelmişti, anlayabiliyordum mimiklerinden.

“Neyini dinleyeceğim be senin!?”

Çivili felsefeyi devreye sokma vakti geldi sanırım. Büyük bi risk olacak ama mecburum.

Bir anda bıraktım kolunu ve ellerimi iki yana açıp, yüzümü de alaycı bi ifadeye sokarak, tabi hafif de kızarak sordum;

“Hem bi dakika yaa... Sen neyin tribini yapıyorsun ki bana? Ya da neden yapıyorsun ki? Neyimsin ki sen benim hea?”

Ulan mal Gino yaaa. Sen hakikaten dünyanın en mal insanlarınsın amına koyayım. Ulan bu kız, diğer kızlar gibi bi kız mı da, buna bu tarz taktikler uyguluyorsun ulan! Al bak!!! Kız ağlamak üzere!! Ne diyeceğini şaşırđı. Diğer kızlar gibi çaçaron/çirkef/ukala bi kız değil ki lan bu! Sen nasıl bu kıza böyle bi laf edip de, zaten haksız olduğun bi konuda onu ağlatabilirsin lan!!

Ben o soruyu sorduktan sonra ukala bi mimikle cevap beklemeye başlamıştım. Lauren ise gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış bi şekilde bakakalmıştı. Gitgide o gözler ıslanmaya başlamıştı sanki ve bu ağlamanın habercisiydi. Yüzüm düştü benim de. “Lauren...” dedim kısık bi sesle ve gözünden o ilk boncuk yaş süzüldü sessizce. Ardından da kafasını yavaşça sağa sola sallayıp koşar adım kaçmaya başladı. Allah kahretmesin beni !

Yine koştum peşinden ama bu sefer o en başta “yapmayacağım” dediğim bi halde, yani yalvarır bi halde. Fakat Lauren’in durmaya hiç niyeti yoktu. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim.”

Yok. Nafile. Atladı bi taksiye ve gitti. Sanırım artık çivilerimi ve felsefelerimi bi tarafıma sokabilirdim. İnsan panik bi haldeyken veya ne bileyim, öfkeliyken, gerçekten mantıklı düşünemeyebiliyor. Halbuki çok rahat bertaraf edilebilecek bi konuydu. Tatlı bi dille Lauren’i ikna edebilirdim bazı şeyleri yanlış anladığı konusunda. Ama işte o anda nedense saçma salak fikirlere kırdım direksiyonu ve uçurdum kendimi çıkmaz sokağın köprüsünden aşağıya. Dorothy şaşkın, e tabi biraz da kırgın gözlerle izlemişti tüm bu olanları. 4 yıllık eski sevgilisi, gözlerinin önünde başka bir kızın peşinden koşmuştu, yalvarmıştı ona gitmemesi için. Onla da empati yapabiliştim. Zaten bu sebeple hak vermiştim çantasını toplayıp hızla orayı terk etmesine.

Uzun bi süre durdum yağmurun altında, belki de ağlamışım da. Bilmiyorum... Yağmur damlaları kamuflaj görevindeydi çünkü o ara.

Anladım ki ben Mutluluklar Ligi oyuncusu değildim. Veya Mantıklı Hareketler Ligi oyuncusu da değildim. İradesizler Liginin Maradona'sıydım ben. O ligde bile elimle gol atar, "*Ama benim irademin dışında gerçekleşti*" deyip sorumlusunu `tanrı` tutardım. Yani her zamanki gibi suçu başkasına atar, kendimi süttten çıkmış ak kaşık sanardım.

Çünkü ben o'ydum...

İradesizler Liginin En İyi Oyuncusu...

Rastlantının sillesini yiyenler

"Olayları kadere bağlaman rastlantıdır. Çünkü kimi zaman bağlarsın, kimi zaman bağlamaz. Ama diğer yandan, kaderi rastlantıya bağlaman da aslında senin kaderindir be Gino..."

demiş esas Gino, içindeki Gino'ya.

İçindeki Gino `yumurta ve tavuk` örneğine benzetmiş bunu ve gıdaklamış istemsizce.

Adile Naşit gülüyor sanmış esas Gino da bu gıdaklama sebebiyle, bu yüzden hemen televizyona çevirmiş gözünü *"Acaba hababam sınıfı mı başladı?"* diye.

Ama hayal kırıklığı yaşamış televizyondaki sonradan çevrilen `kolpa` hababam sınıfı serilerinden birini görünce.

Duymuş hayalin bu kırılan sesini içindeki Gino ve *"Kaynaması için alçı yapmak lazımdır"* demiş bilmiş bi edayla. *"O alçıya da ilk imzayı ben atarım hatta"* demiş ardından şakacı bir tavırla.

Esas Gino doktordan korktuğunu söylemiş içindeki Gino'ya, *"Alçı işi yaş"* demiş kafasını sallayarak sağa sola. *"Ben yine bildiğim yöntemlerle iyileştiririm o kırığı"* diye de eklemiş hatta.

Meraklanmış içindeki Gino *"Nedir ki bildiğin yöntem?"* demiş esas Gino'ya.

"Zaman..." demiş esas Gino *"Zaman..."*

"her şeyi çözer." diye yuvarlamış ardından cümlesini.

Yuvarlanan nesnelere dayanamayan içindeki Gino da sol ayağıyla tepiklemiş bu cümleyi gelişine. Yan komşunun balkonuna düşmüş cümle, düşmeden önce de camına çarpmış sertçe, PVC olduğu için kırılmamış ama iz kalmış pencerede.

Aksi ev sahibesi çıkmış ve almış cümleyi eline; *"Patlatayım mı ha?"* diye klasik bi soru sormuş yanık bi sesle bizimkilere.

"Patlat be abla" demiş esas Gino, *"Uzun hava olsun ama"* diye de eklemiş içindeki Gino.

Abla da başlamış uzun hava söylemeye. Çok uzun sürünce sıkılmış bizimkiler ve yarısında çıkmışlar. Ardından da ilişkileri monotona bağlayınca ayrılma kararı almışlar. Kasada *"Ben ödeyeceğim ulan"* kavgası yapmışlar, hatta kavgayı büyütüp yumruklaşmışlar. Dükkan sahibi *"Vermiyorum ulan size karar marar"* demiş ve kovmuş bunları dükkandan. Dolayısıyla ayrılık kararını alamamışlar.

Esas Gino *"Madem öyle, biz de ayrılık kararı veririz"* demiş dahice bir fikir bulduğuna inanan ses tonu ile.

Gülmüş içindeki Gino; *"Olmayan şeyi nasıl veririz ki? Bizim neyimiz var ki ulan birbirimizden başka"* demiş ve bi firt daha çekmiş sigarasından.

Yanında biri sigara yakınca, istemsiz olarak eli pakete giden esas Gino; eline `sıkıca giyinmesini`, pakete vardığında da `telefonla arayıp haber vermesini` tembih etmiş. Sağ el yalnız yürümekten korktuğundan, yanına sol elide almış gitmiş. Elsiz kalan esas Gino, içindeki Gino'dan ödünç el

istemeye karar vermiş,

"Bi el versene" demiş.

"Şu golü de atayım vereceğim" demiş içindeki Gino.

Ama 20. golü atmasına rağmen hala vermemiş.

Esas Gino isyan etmiş, *"Bu da mı gol değil beeee!!"* deyip ağlamaya başlamış.

İçindeki Gino, esas Gino'nun ağlamasına çok sinirlenirmiş. Çünkü esas Gino, tıpkı Mustafa Ceceli'nin *Unutamam* şarkısında olduğu gibi hep `içerisine içerisine` ağlarmış. Haliyle içindeki Gino'nun mekanı su altında kalırmış.

Kuruması için havalandırmak istermiş, ama esas Gino içini kimseye açmazmış. Kimsenin bi vesileyle içindeki Gino'yla tanışmasını istemezmiş.

İçindeki Gino bu duruma bozulurmuş ama bi yandan da hak verirmiş. Çünkü bugüne kadar esas Gino, sadece 1-2 kişiyle tanıştırmış içindeki Gino'yu, ama hep kalbini kırmışlar içindeki Gino'nun, o tanıştırdığı kişiler. Hem onun için üzölmüş esas Gino, hemde kendi için.

Tecrübe; yapılan yanlışların toplamıymış ve esas Gino çok tecrübeliymiş.

Başarıysa; yapılan doğrular toplamıymış ve esas Gino doğru nedir bilmiyormuş bile.

İçindeki Gino bildiğini iddia ediyormuş ama esas Gino'ya söz geçiremiyormuş.

"Doğru ya da yanlış yoktur" diyormuş esas Gino,

"Hem kime göre doğru, kime göre yanlış?" diye de ekliyormuş çayından bi yudum aldıktan sonra.

"Dünyada gerçekleşen her şeye, o olaydan biraz önce meydana gelen bir doğrunun ya da yanlışın sebep olduğunu biliyor muydun?" diye sorunca içindeki Gino, esas Gino alaycı bi gülümseme atmış,

"Dünyada gerçekleşen her şeye, o olaydan biraz önce meydana gelen bir doğru ya da yanlış sebep oldu evet, ama o olay kime göre doğru kime göre yanlış içimdeki Gino?" diye sormuş yine alaycı alaycı ve de ısrarcı.

İçindeki Gino atlamış hemen *"Bana göre doğru olan şey sana göre yanlış olduğu için, ya da sana göre doğru olan bana göre yanlış olduğu için burda konuşabiliyoruz ya zaten!"* demiş bir öfkeyle.

"Nasıl yani?" diye şaşkınca sormuş esas Gino.

"Yanisi şu ki, ikimiz zıt görüşlerde olduğumuz için farkına vardık birbirimizin. İçindeki sen, yani ben, hep doğuyu gösterdi ama sen batıya gittin. İçindeki sen, yani yine ben, hep kırmızı kabloyu seçti, ama sen maviyi kesttin."

"eee yani?" demiş esas Gino merakla.

"İşte bu sebeple..." diye başlamış cümlesine içindeki Gino, *"İşte bu sebeple sen benim varlığımdan haberdar olurken, ben de senin varlığından haberdar oldum..."*

ve devam etmiş;

"... çünkü eğer hep aynı görüşte olsaydık; sen, içinde bir başka sen daha olduğunu asla ama asla anlayamayacaktın"

Olmayan elleriyle, olmayan sigarasından derin bi fırt daha aldıktan sonra *"Peki bi şey soracağım."* demiş esas Gino;

"Peki hangimizin kararlarıyla şekilleniyor hayatımız be içimdeki ben? Sen misin bizi uçurumun kenarına sürükleyen? yoksa ben miyim cephanelikte kibrit çakmakta direnen?"

İçindeki Gino susmuş. Yere bakmış uzunca süre kaşları çatık bi şekilde. Tek ayağı tempolu bi şekilde sallanıyormuş stresten sanki bateri çalar gibi bi vaziyette.

ve ağzından *"Bilmiyorum..."* lafı dökülmüş çatallaşmış bir sesle.

Ve de devam etmiş;

"Zaten bildiğim gün, emin ol senin de bildiğin gün olmuş olacak ve o günden sonra bir daha birbirimizle asla konuşmayacağız." demiş tuhaf bi bakış atarak esas Gino'ya.

"Neden?" diye sormuş esas Gino, kaşlarını yukarı kaldırarak ve de yüreği biraz burkularak.

"Çünkü..." demiş içindeki Gino,

"Çünkü bu çöküşün sebebi hangimiz isek, o kişi soyut manada intihar edecek, ki bu sayede diğer benliği daha fazla zarar görmeyecek."

Esas Gino önce bi düşünmüş, ardından da kısık bi sesle sormuş içindeki Gino'ya;

"Ben zarar görmeyeyim diye, kendinden bile vazgeçecek kadar çok mu seviyorsun beni?"

Burnundan hafifçe bi nefes vererek tebessüm etmiş içindeki Gino. Ardından da sayko bi ses tonuyla son noktayı koymuş ;

"Egoistlik de işte tam olarak böyle bişey değil mi zaten?"

Evet...

Dışındaki Gino der ki *"Bu hayatı ben seçtim"*

İçindeki Gino da der ki *"Bu hayatı ben seçmedim"*

Biri der *"Kaderim böyle yazılmış"*

Öbürü der *"Talihsizlikler üst üste geldi"*

O zaman son soru benden herkese ya da hiç kimseden bana gelsin;

Kader mi yumurtadan çıktı , yoksa tavuk mu rastlantıdan?

Muammalarla geçen bir mr

İ ses...

Kaçınız dinler?

Hadi hadi, dürüst olalım ama. "*Ben dinlerim*" diyenlerle "*Ben dinlemem*" diyenler eşittir bence. Yani biri ağır basmıyordur tahminlerim çerçevesinde.

Hepimiz `gizli şizofrenleriz` biliyorsunuz di mi?

Hepimizin içinde bizimle konuşan bir başka adam var. Belki de o konuşan bizizdir de, şu an olduğunuzu sandığınız kişi bir başkasıdır. Ama illaki biri daha var, her 2 koşulda da.

Eğer ilk sorduğum soru "*Ona kulak vermeli miyiz?*" olsaydı, cevaplardaki oran %100 "*Evet*" 'e , %0 "*Hayır*" olacaktı.

Çünkü ister katılın, ister katılmayın ama içimizdeki diğer biz, esas bizden hep daha mantıklı olmuştur.

Sebebi ise çok basit;

Çünkü o polyanna değildir.

Çünkü o özenti değildir.

Çünkü o hayalperest değildir.

Çünkü o saplantılı değildir.

Ama `esas biz` öyle miyiz?

Etrafımızdaki `negatif havayı` sezeriz, polyanna olmak isteriz..

Etrafımızdaki durdurulamaz `yeni akımları` görürüz, özenti oluveririz.

Etrafımızdaki güzelliklere aldanırız, hayalperest bir Leyla oluveririz

Ve de etrafımızdaki bişey bize diğer şeylerden daha yakındır, hemen saplantıya eviriveririz.

rnek verirsem eğer, daha net anlaşılıırım belki;

Hayatımda geçirdiğim buhranlı dönemlerde, o buhranların sebeplerine gözlerimi kapatır ve onların yanında mini minnacık kalan güzelliklerle haşır neşir olurdum. Yani ne buhranın sebeplerini çözmeye çalışırdım, ne de onları aklıma getirirdim.

Hemen polyanna mode : on

Sonuç = zmedike biriken ve bu sebeple çözülmesi daha da güçleşen dertler

Lise hazırlıktayken belli bir müzik zevkim yoktu. Eminem denen beyaz çocuk "*The Eminem Show*" diye bi albüm çıkardı o dönem. Akabinde 50 Centler, D12ler, Türkçe rap'teki Sagopalar, Nefret grubu derken deli gibi bi "*hip hop*" furyası oluştu bulunduğum şehirdeki kendi jenerasyonumda, hatta bütün ülkedekinde..

Çevremdeki herkes bosbol pantolonlar, bosbol tişört veya sivetsörtler, gözleri kapanana kadar aşağıya çekilen küçücük bereler giymekteydi. E bende kapıldım o furyaya ve sanki 40 yıllık rapçiler gibi takılmaya, konuşmaya ve yürümeye başladım.

Yani özenti mode : on

Sonuç = 1,5 sene sonra çöpe giden onlarca bosbol kıyafet.

Yine lise hazırlıktayken basketbolum sebebiyle müthiş bi hayatım vardı, 13-14 yaşındaki bi çocuk için müthişti gerçekten. Bu müthişlik; `ders çalışmama isteğiyle` de birleşince büyük bir felakete doğru ilerlemeye başlamıştı. Çünkü artık sınıfta asla ders dinlemeyen, sürekli sırasına tükenmez kalemle bişeyler karalayan, akli bi karış havada olan ve de o bi karış havadaki aklının içi NBA hayalleriyle dolu olan bir çocuk yaratılmıştı bendeniz tarafından.

Yani hayalperest mode : on

Sonuç = Başlamadan biten bi basketbol kariyerinin ardında bıraktığı hezeyan.

ve saplantı hususunda ise üstat Can Yücel'e kulak verelim yeter;

Bağlanmayacaksın bir şeye öyle körü körüne.

"O olmazsa yaşayamam." demeyeceksin.

Demeyeceksin işte.

Yaşarsın çünkü.

Öyle beylik laflar etmeye gerek yok ki.

diye devam eder. Gerisi malum...

Yani demek istenilen; eğer saplantı mode : on

Sonuç = Şiddetsiz ya da şiddetli depresyon.

Genel sonuç = İç sesin tüm bu sonuçları aslında önceden görmüş, ancak bize sözünü dinletememiş olması. Yani iç sesin `her zaman` haklı olan bir çok bilmiş olması.

Hani daha önce de sormuştum kendime ve kendim haricindekilere;

"Beden eğitimi öğretmenim doğru mu yaptı beni basketbol takımına alarak, yoksa yanlış mı?"

Hep merak ederim acaba iç sesim o dönemde (4. sınıfta) bana ne dedi?

Acaba iç sesim o dönemde de hep doğruyu mu bilirdi?

Ya da iç sesim o dönem var mıydı ?

Merak ediyorum çünkü hatırlamıyorum tüm bu soruların cevabını bilen o geçmişi.

Ki zaten Beden Eğitimi Öğretmenimin tercihinin doğruluğu ya da yanlışlığı muammasına da bu sebeple düşmedim mi ?

"Bi insanın hayatı iyidir ya da kötüdür Gino. Eğer kötüyse hayatın, Beden Eğitimi öğretmenin amına koy, ha yok iyiyse hayatın, git Beden Eğitimi öğretmenin eliniöp. Bak? Bitti gitti işte muamma." demek, olaya böyle bir pencereden yaklaşmak da bi tercihtir elbet ama,

Hayatın iyi ise, kötü olabileceğini düşünürsün. (ne oldum değil, ne olacağım diyen insan)

Hayatın kötü ise de, iyi olabileceğini düşünürsün. (azimli, kararlı, yılmayan, hırslı insan)

Birinin hayatı güzel ama kendisi endişeli, ötekinin hayatı kötü ama kendisi ümitli.

Eeee peki? Hangisinin hayatı ötekinden daha umut verici sayın yetkili ?

Neyse. Olayın özü; çok ters düştüm içimdeki `diğer ben` ile. Çok oldu ona güvenmediğim, sözünü dinlemediğim zamanlar. Bunca zaman bana niye küsmedi, niye hala benle konuşuyor? anlamakta güçlük çekerim bazen.

özür dilerim ondan umutsuca..

"Bi anlamı yok, dileme." der.

"Neden?" diye sorarım.

"Çünkü ikinci defa özür dileme ihtimalinin bulunduğu durumlarda, ilk özründe bi manası yoktur. Yani aslolan `özür dilemek` değil, `bir daha yapmamak`tır." der bana..

"Ya ikinci defa özür dilememi gerektirecek bir şey yapmazsam?" diye sorarım konuşmayı sonlandırmadan önce.

"Sen sensin, bende benim. Kendini değiştirmen, beni de değiştirerek mümkün olur ancak. Çünkü ben aslında senden bir parça, belki de daha da fazlasıyım. Ve ikimizin aynı anda değişmesi, ikimizin de değişimini gereksiz kılacaktır. Haliyle `özür dilemelik konular` yine var olacaktır."

Şimdi,

acaba kaçınız inanır bu son diyalogdaki kişilerden `ben`i gerçekten benim yazdığıma ve `içimdeki ben`i de gerçekten içimdeki ben'in yazdığına?

emir cümleleri kullanmayı sevmem, o yüzden cevabı `içinizdeki siz`e bırakıyorum...

yani her zaman doğruyu söyleyen o adama...

I said he'll flip ya

Benim abim yok. 2 kardeşiz biz. Bi ablam var işte, benden 8 yaş büyük. Geçmişte bi abimin olmamasının eksikliğini yaşadım mı? Hayır. Dayım da yok mesela, ne olmuş yani. Hiç düşünmedim bile “Ulan keşke bi abim falan olsa mıydı?” diye de. Ama manevi açıdan oldu abilerim. Mesela lise zamanlarımda bi Volkan abi vardı. Bizim lisede benim 2 üst dönemimdi kendisi. Kendi jenerasyonu arasında hem okulun hem de şehrin en iyi basketbolcularından biriydi. Öyle hiç beraber bi sosyal aktivitemiz olmamıştır ama okulda falan hep kollardı beni. Tek soysal aktivitemiz, bi yaz onlar da bizim yazlığın olduğu kasabaya gelmişti, orda takılmıştık beraber yaz boyunca. Hatta o yaz çok kritiktir aslında benim yaşantımda. Çünkü nerdeyse her gün Volkan abiyle birebir basketbol oynamıştık ve kendisi bana çok fazla şey öğretmişti basketbolun incelikleri hakkında. Açıkçası kendisini 10 yıldır falan görmüyorum, o mezun olduktan sonra bir daha kesişmedi yollarımız. Ama onun o `abilik` boşluğunu Amerika günlerimde bir başkası doldurdu. Üniversitede ki takımdan arkadaşım, arkadaştan öte abim; Jerel.

Jerel benden 1 yaş büyüktü ama ben, daha önce de dediğim gibi ilkokulda sınıf atladığımdan ötürü onunla aynı dönemde girmiştik okula. Kendisi lise yıllarında bayağı el üstünde tutulan bir basketbolcuymuş ve bizim okul onu diğer üniversitelere kaptırmamak için tabir-i caizse savaşmış. Sanırım bu sebepten ötürü üzerinde okulun çömezi çekingenliği yoktu pek. Okul sanki onun 40 yıllık eviymiş gibi takılıyordu. Bende de tam aksine bayağı bi freshman çekingenliği olduğundan, ilk başlarda pek bi iletişimimiz olmamıştı. Ta ki Dorothy'le yeni tanıştığım ve henüz sevgili aşamasına geçmediğimiz zamanlarda beraber gittiğimiz bir partide beni dayak yemekten kurtarana kadar.

O gün üniversite yaşantımdaki ilk partime gitmiştim Dorothy'le beraber. Okuldan bi çocuğun villasındaydı. Dün gibi hatırlıyorum heyecanımı. Çok ama çok çekingendim. Hava soğuk olduğundan üzerimde yine basketbol takımının montu vardı (evet, üzerimize yapışmıştı o mont, ameliyatla çıkardılar bi ara) Bizim takımın daha tecrübeli çocukları bana “Bebeye bak, buraya bile o montla gelmiş” bakışları atmaktaydı ve zaten tedirgin olan bünyeme iyice tuz biber katmaktaydı. Sanırım oradaki tek freshman bendim ve gereksiz gerginliğimden ötürü dikkat çekmekteydim. Dorothy'le beraber uzak bi köşede kendi kendimize eğleniyorduk. Derken ilerleyen saatlerde okulun futbol takımının (amerikan futbolu değil ama, bildiğimiz futbol) oyuncusu olduğumu bildiğim Jamal Stummer yanımıza gelmiş ve Dorothy'e kaşla göz arasında asılmaya başlamıştı. Ben de kızın rahatsız olduğunu görünce ister istemez müdahale etmiş ve Jamal'ın lakabının `Aparkat` olduğu gerçeğiyle uygulamalı olarak tanışmıştım. Hayır bir de şöyle enteresan bi durumla karşılaşmıştım orda, normalde bizim Türkiye'de birileri kavga ederken diğerleri ayırmaya çalışır “Beyler yapmayın ayıp oluyor” diye, ama bu Amerika'da öyle mi? Herkes etrafımızda yuvarlağı kurmuş ve alkışla tempo tutmaya başlamıştı. İşte Jamal'dan orda sağlı sollu yumrukları yerken, kalabalığın içinden biri çıkıp Jamal'ı tek yumrukla yere sermişti ve beni oradan alıp uzaklaştırmıştı. Jerel...

O gece aslında benim için özeldi çünkü hem Jerel ile dostluğumuz başlamıştı, hem de Dorothe'yle ilişkimiz. Jerel sayesinde çok sayıda olumlu şey yaşamıştım. Bi kere en önemlisi onun sayesinde

takımla daha çabuk kaynaşmış ve ondan bana geçen rahatlık sayesinde üzerimdeki çekingen freshman ruhunu daha da çabuk atmıştım. Doğru arkadaşlık ilişkileri, sizi bambaşka bir boyuta taşıyabilecekken, yanlış arkadaş seçimleri de tam aksine diplere çekebilir. Ve ben bugün dönüp de geçmişime baktığımda diyorum ki; Jerel ile iyi ki samimi bir ilişki kurmuşum.

Son zamanlarda yaşadıklarım yüzünden çok bunalmıştım ve abimle dertleşmek, ondan akıl almak ve de hasret gidermek için yanına gitmeye karar verdim.

Texas/Hidalgo...

Haber vermedim geleceğimi, çat kapı olsun istedim. Ama keşke öyle istemeseydim. Çünkü güneşe yaptığım bu uzun yolculuğun sonunda Jerel'i telefonla aradım ve telefonunun kapalı olduğunu öğrendim. Oynadığı takımın tesislerine gittim, ordadır diye ama takım arkadaşları Jerel'in bi işinin çıktığını ve şehir dışında olduğunu söylediler. Ertesi gün gelecekmiş. E oraya kadar gitmişken "1 gün bekleyiveririm" dedim ben de. Jerel'in takım arkadaşları Jon ve Terrel ile takılmaya başladım. Kafa çocuklardı Allahtan, ya da "Jerel'in kardeşiyim ben" diyince korktular da samimi davrandılar, bilemem. Birlikte playstation oynarken "Siz akşamları hep böyle oyun mu oynarsınız? Burda partilerden, gece gezmelerinden bi haber mi yaşıyorsunuz?" diye bi laf kalabalığı ediverdim. Fakat ben nerden bilebilirdim bu laf kalabalığı sayesinde `manevi dayım` ile tanışacağımı?

Ben o lafı ettikten sonra birbirlerine çakalca bi bakış atıp pis pis güldüler ve paldır küldür ayaklandılar "Hadi gece gezmesine gidiyoruz." Diye.

Ondan sonrası tam bi *Gino Bilinmezler Diyarı*...

Arabayla bayağı uzakta bi caddeye gitmeler, ordan ıssız bi sokağa sapmalar, sokağın ucundaki bir binanın teneke kapısından `İspanyolca` bi parolayla içeri girmeler, ama içerde in cin top oynamalar, uzun süre İspanyolca konuşan bi bodyguard eşliğinde binanın içindeki ıssız ve yarı karanlık koridorlarda yürümeler, en sonunda açılan bi kapı ardında bangır bangır müzik eşliğinde viskilerini yudumlayan zengin giyimli abilerle ablalarla karşılaşmalar...

Ben içimden "Ulan nerden ettim şu lafı! Ne güzel sakın sakın oynuyorduk playstationumuzu amına koyayım!" diye hayıflanmaktaydım. Şaşkınlıktan ve birazcık da korkudan soramıyordum bile Terrel'le Jon'a "Nerdeyiz la biz?" diye. Ondan sonra devam;

Terrel'le Jon'un bana aniden satışı koyması ve birazdan döneceklerini söyleyip beni o kalabalıkta yalnız bırakması, tek başıma bar kısmında takılırken *Danny Trejo* benzeri bi adamla sohbet etmeler, adamın sohbetine ve iyi niyetine güvenip "Gel bak buranın alt katında çok enteresan bi ortam var" lafına aldanmalar, indiğimiz o alt katta `yasa dışı bahisli dövüş` düzenlendiğine tanık olmalar, bu Danny Trejo kılıklı abimizin beni orda bulunan diğer godoman ahbablarıyla tanıştırmaması ve o ahbabların içerisinde henüz manevi dayım olacağını bilmediğim o adamın da bulunması, bi yandan dövüş izlerken diğer yandan alkolün gırla akması, bu arada akıp giden zamanla birlikte o ahbablarla da bendenizin bi anda bayağı bi geyik muhabbetine dalması, manevi dayım olacak adamın yaptığım çok komik bi esprinin ardından "Ulan Türk çocuk? Sen bizi güldürdün, hadi bi de çık şu ringe dövüş de, biraz da öyle gülelim sana" diye alkolün etkisiyle saçma bi laf etmesi, benim de buna sazan gibi atlamam, o esnada manevi

dayımın meğersem mekanın sahibi olduğunu anlamam, beni ringe çıkarmadan önce hemen şike ayarlamalar, “bilerek yenil” demeler, benim rakibimi kazayla nakavt etmem, manevi dayımı maddi açıdan büyük zarara uğratmam, “*Yapacağın dövüşü sikeyim.*” diye azarlanmalar, 2. bi dövüş ayarlanmalar, bu sefer bilerek yenilmeler, manevi dayımın gönlünü serinletmeler, ama ringde yediğim dayağın etkisiyle oradaki bi odanın kanepesinde sızıp geceyi geçirmeler, sabah uyandığında manevi dayımla, onun Texas’ta ki diğer mekanlarını gezmeler, adamın bana kısa sürede kanının kaynaması, çünkü hakikaten de frekanslarımızın çok ama çok uyuşması, birlikte takıldığımız o kısa sürenin her saniyesinde kahkaha komalarına girecek diyaloglarda bulunmamız, manevi dayımdan “*Ulan gel sen burda benim için çalış*” diye teklifler, bendenizden “*Yok abi, benim Iowa’da bi yaşantım var yahu*” diye cevap vermeler, ısrar etmeler, “*Olmaz abi*” demeler, falanlar, filanlar...

En sonunda da “*Yine ziyaretime gel Türk çocuk*” deyip vedalaşmalar..

Hayatımın en hızlı geçen 14-15 saatlik zaman dilimiydi sanırım. Ki bu da bana `hayatı dolu dolu yaşamak` deyişinin aslında gerçekten ne anlama geldiğini bire bir açıklar vaziyetteydi.

Manevi dayımın adı da *Alfredo* bu arada. Kendisi *The Usual Suspects*’teki Benicio Del Toro’nun canlandırdığı *Fred Fenster* karakterine hem tip olarak hem de tavır olarak fena halde benzemekteydi.

Döndüm Jerel’lerin tesislerine. Jerel dönmüştü şehir dışından. Jon ve Terrel’le birlikte playstation oynuyordu, beni görünce bayağı bi şaşırdı;

“Vay??? Gino??? Koçum benim... Hangi rüzgar attı lan seni buraya?”

“Abi? Jon’la Terrel bahsetmedi mi sana dün geceden beri Teksas’da olduğumu?”

“Ne?”

Vay amına koyayım. Adamlar meraktan kudurmuştur sanıyordum ben de beni mekanda kaybettikleri için dün. Bırak merakı, lafını bile etmemişler meğer.

“Anaaa. Dün sen de bizimleydin hakikaten. Nerdesin oğlum sen? Kayboldun dün ortadan.”

“Bilader senin şimdi mi aklına geldi bu amk!?”

deyip gereksiz bir atarlanma içerisine girdim. Fazla uzatmadan da arka kapısından çıktım. Jerel ile birlikte oradan ayrılıp yakınlardaki bi cafeye gittik. Üç beş hoş beş, altı yedi geyik, sekiz on kakara kikirinin ardından içimi döktüm kendisine. Jerel’e iç dökmek de zordur. Çünkü sizi dinlerken gözleri Tracy McGrady’ninkiler gibi umursamaz bakışlara ev sahipliği yapar ve vücut dili “*Özet geç piç!*” diye haykırır mute konumunda. Ama tabiki böyle düşündüğünden değil, yaradılışı böyle adamın, yani öyle hissettiriyor olsa bile can kulağıyla dinliyordur halbuki.

“Öyle işte abi...”

“Hmmm... Bak koçum, Lauren miydi senin kızın adı?”

“Evet.”

“Heh. Şimdi ona gideceksin ve öyle etkileyici bi giriş konuşması yapacaksın ki, bak ama `nasıl?`

diye sorma, etkileyici olsun işte, ardından da kendi ağzınla itiraf edeceksin delikanlı gibi.”

“Neyi?”

“Lindy’i s.ktiğini.”

“Lynsey abi, ne Lindysi?”

“Her ne sikimse.”

“E iyide abi, Lauren’in o mevzudan haberi yok ki. Sen taa en başta anlattığım o olayda mı kaldın amına koyayım? Ondan sonra ben sana bir sürü şey anlattım. Dinlemedin mi sen diğer anlattıklarımı Lynsey olayını duyduktan sonra?”

“Heaa. Ben o Lindy mevzusundan da haberi var sandıydım senin kızın.”

“Lynsey... Yaa peki bu Doro mevzusuna bi şekil verip yutturma şansım var mı yoksa iyice sıvacılığa mı girer o iş?”

“Aslında olayı senin gereksiz yalanların batırmış amına koyayım. Yani sen demeseydin `Yok yanlış mesaj, yok zaten görmüyorum ben onu bayağıdır` falan diye, toparlama şansın olurdu ama...”

“E sende fikir tükenmezdi ya Jerel? Son ümidim sendin, dedim ”Jerel derdime kesin derman bulur”, sende de mi yok lan ilacım?”

“Sende dert, bende derman tükenmez kafanı yorma da, dur bakalım... Gel senle Spurs’ün maçına gidelim, kafa dağıtırız biraz. Beynimi siktin şurda ayak üstü.”

“Ayıp oluyor ama abi...”

“Kes lan! Gel hadi.”

Anarşik ruhlu veledin portakalla imtihanı

Bazı gündüzler karadır mesela *“Hey dostum, biz ona burda `buruk sevinç` deriz...”*

Bazı geceler de parlak biraz *“Heeeeeey, ona da `teselli` deriz...”*

Sabahlarımın akşam, akşamlarımın da sabah olduğu zamanlarım oldu benim. Sürekli değil ama kesik kesik yaşardım bunu. Geçmişimde `yaşamamış olmasını` dilediğim dönemlerimi silebilseydim eğer, sanırım hep 21 yaşında kalırdım. Ama daha önce de dediğim gibi; `pişmanlıktan eser yok hala bünyede`

E dersin ki *“Ne diye silmek istersin o zaman bazı geçmişini?”* diye, işte silme ihtimali olmayınca konuşur insan öyle boş yere.

`Boşluğa düşmek` denilen tabir bi anda mı gerçekleşir yoksa bir süreç içerisinde mi kişiyi devirir?

Galiba gerçekte olan ikincisi, ama hissedilen de birincisi. Hem zaten insanoğlunun dürtüleri arasından en ön planda yer alanlarından biridir isyankarlık. Hele hele benim gibi, bünyesinde `suçu başkasına at(!)` komutu devrede olan bir insan için bir adım daha ön planda bile olabilir bu. E bu sebeple de hissedilenin birincisi olması, bu ön plandaki dürtümün açığa çıkabilmesi için bulunmaz bi nimet olsa gerek. Zaten bunun `bir süreç içerisinde gerçekleştiğine` inanıp, hatalarımdan ders çıkarabilecek ve kaleyi en baştan inşaa etmeye başlayabilecek güçte bir karaktere sahip olsaydım, bazı anılarım gözüme `silinmesi gerek` olarak değil de, `başarı öykümün bir parçası` olarak gözükebilirdi. Ha ama bende ki delilik ne peki? Sağ kolumu kafamın üstünden beri atıp, sağ elimle sol kulağımı kaşımaya çalışmak. Yani yıkılan kalemi sıfırdan inşaaya başlamaya yetecek bi cesaretim yoktu, ama enkaz parçalarını, binanın sağlam kalan kısımlarına yeniden monte etme(restore etme) inadım, belki biraz deli sabrım ve inancım vardı. *“Hey dostum, biz ona da `tadının damağında kalması` diyoruz işte.”*

Sanırım öyle... Sıfırdan başlayıp, şu anda sarf ettiğim çabanın `nispeten` daha azını sarf edip kuracağım o yeni ve huzurlu yaşamın tadının, `eskisinden güzel olmama` ihtimaliydi beni korkutan.

Ben televizyon izleyerek büyüyen bir neslin neferiyim. Çocukluğumdan beri kurduğum hayallerin sınırı, televizyonun açma düğmesine basana kadardı. Çünkü televizyonda izlediğim dünyanın `hayal ötesi` olduğuna, `sadece o camın ardında yaşandığına` inanmıştım. Ben o küçük ellerimle öyle bir yaşam yaratamazdım. Arkadaşlarım da... Akrabalarım da... Beden eğitimi hocam da... Kimse...

Zaten herkes de diyordu; *“Böyle şeyler anca ya filmlerde ya da romanlarda(!) olur.”* diye. Hem sanıldığı gibi mükemmel bi yaşam olsaydı o şatafatlı ekranın ardında, izin verir miydi artistler o yaşamın bir saniyesini bile dublörün oynamasına?

Ama ardından da bir dilemma baş gösterdi reality şovlarının yayınlanmaya başlamasıyla.

“Bu artistler film dışında da artistmiş lan !”

Artistlerin set dışındaki yaşamları da ne zaman konuk oldu televizyon vesilesiyle evlerimize, işte o zaman daha bi çok inandık romanlara. Ama hep `trailer` modunda gösterdiler bize o

yaşamları. Yani en heyecanlı, daha doğrusu merak uyandırıcı kısımlarını izledik onların yaşamlarının yıllarca, ama devamı gelmedi trailer son bulduğunda.

“Perde kapandığında ne yaşıyor lan bu artistler!?”

İşte ben, 2003 ile 2009 seneleri arasında, televizyonda izlediğimiz o büyülü dünyanın bile ötesinde olan `perde arkası` bir yaşantı yaşadım. Farklı bir deyişle, *kendi peri masalımı* yaşadım. Ve şunu fark ettim; her insan hayatının belirli bir evresinde yaşamıştır ya da yaşayacaktır kendi peri masalını. Bana inanın, kimilerinin ki belki bi kaç saniye sürer, kimilerinin ki de bir ömür. Ama herkes yaşar. Kritik olan, o an onu yaşarken farkına varıp varamadığıdır kişinin. Dikkat ederseniz çevremiz, kıymetini bilemediği yılların ardından ağlayan abilerle ablalarla dolu. Ben? Evet farkındaydım o an. Çünkü `tesadüfen` yaşamadım. Eğer öyle olsaydı, kıymet bilmez bi piç kurusu olurdu sanırım. Basketbola ilk başladığımda, kendi jenerasyonum içersinde şehirde eli basketbol topu tutan tüm çocukların arasındaki en kötü basketbolcuyken, yıllar içerisindeki süreçte çok çalışmış, çok çabalamış, asla pes etmemiş, başaramayacağına inanmamış ve sonunda o geliştirdiği basketbolu sayesinde televizyonun ekranında bir kapı belirmiş, hem altından aydınlık sızan hem de kilitli olmayan. 2003'te açılan ve 2009'da yüzüme kapanan...

“Hayatınızı tek cümleyle özetler misiniz?” diye mikrofon uzatsa acar bir muhabir ansızın, o şaşkınlıkla cevabım *“Sıfırdan zirveye, zirveden sığra, sıfırdan tekrar zirveye çıkmak için çabalama...”* gibi bir absürd cevap olurdu herhalde. Bilmiyorum, sevmem öyle beklenmedik anda gelen soruları. 2 dakika düşünmek için zaman ver be şerefsiz muhabir!

Ha bu arada zirve diyoruz da, `kime göre, neye göre?`

Herkesin kendisine göre amına koyayım, seni mi gerdi bu? Özellikle dedik zaten *“kendi(!) peri masalımızı yaşadık”* diye it herif. Senin kafanda kurduğunu değil.

Ama bu hikaye ne 2003 öncesini anlatmakta, ne de o rüya gibi geçen 2003 sonrasındaki 6 seneyi. Bu hikaye Robert Zemeckis'in *Flight* filmi tadında, bendenizin irtifa kaybedip çakılmakta olan hayatını, *Kaptan Whip* gibi `en az hasarla` atlatmaya çalışmasını anlatmakta.

Sonrası da malum; enkaz parçalarıyla yeniden restore çalışmaları bla bla bla...

Neden peki? Neden 2003 öncesindeki `başarıya uzanan yolu`, yani o azim öyküsünü yazmak dururken, veya o 6 senelik `rüyayı` anlatmak, yani pozitif kelimelerle konuşmak varken, neden bir kaybedenin öyküsü yazılır ki?

Vakti zamanın da orta okuldaki Din kültürü ve ahlak bilgisi öğretmenim şöyle demişti ; *“Kalemin mürekkebidir acılar.”*

Sanırım öğretmenim de benimle aynı kafadanmış. Çünkü bu kişiden kişiye kabul gören bi laf zannımca. Bendeki kabul görmesinin en büyük kanıtı ise; yazılmış hiçbir neşeli şarkıyı sevemediğimdir belki de. Ya da samimi gelmemesidir romantik komedi filmlerinin bu bünyeye. (Romantizmin komedisi mi olur amına koyayım! Sıçtınız güzelim duygunun içine. Sizin yapacağınız işi sikeyim...)

Bi de şu var tabi; acılarla beslenmek(?)

Bilim adamları uzayın sırrını araştırır, hastalıkları iyileştirmenin en kestirme yolunu araştırır,

geçmişte inşaa edilen mega yapıların gizemini araştırır, ıvırı araştırır, zıvırı araştırır.

Da sikerim ben böyle araştırmaları! Bana `insan denen varlığın muammasını` araştırın amına koyayım, muammasını ! Nasıl olurda insan, kendisini boğan dertlerinden kurtulmak için üstün çaba sarf etmezken, aksine git gide onlara bağlanırken, kendisine bahar bahçe vadeden sevinçlerine sırt çevirir kolayca?

Ha pardon yaaa, onu da araştırmışsınız meğer; `stockholm sendromu`

Pardon pardon, hakkınızı yedim bi an için. Ama sevgili bilim amcalar, saçma değil mi bu yahu allaseniz ? Ben neden dertlerimle mutluyum lan içten içe? Ya da adı mutluluk değil pek tabii bunun elbet ama neyse ne işte, kurtulmak için insan üstü bi çabam yok diyelim. Hatta onların varlığı bende psikolojik bir rahatlık yaratmakta. Sevdiğim bi abim şey demişti; *“Ceplerin muhakkak dolu olacak. Ama ya bahanelerle, ya da paralarla. İkisi aynı anda, asla...”*

Bu mu ki açıklaması? Yani dertlerimi `suçlu` olarak gösterebiliyor olabilmem mi onların varlığından memnun olmamın sebebi?

Ya da aman ! Aman açıklamayın şimdi bana. Bide kendime yeni bi bahane edinmeyeyim sizin o açıkladığınız şey sayesinde. Bu sefer de hep o bahanenin arkasına sığınırım ben, biliyorum kendimi. Bi konuda başarısız olunca aklıma hemen bu sizin açıklamanız gelir ve *“İşte bu sebepten ötürü başarısız oldum canım ben, ondan yani. Yoksa...”* diye devam eden cümleler kurarım.

Hayır bi de ben kendimi, olayları muhakeme edişim konusunda da az buçuk beğenirim güya. La dur bi! Megalomanlığa yorma hemen, konu başka şimdi. Ama görüyorum ki, beğendiğim ben bile olayları analiz ederken, çocukluğumdan kalma bi tabirle öküztalsalakmanyaklıklar yapabiliyorum. Olaylara göz atarken sadece işine gelen(!) kısımlar hakkında iyi muhakeme becerisi sergilemek ne kadar işe yarar ki? Önemli olan hava sisli ve yağmurluyken de uzağı görebilmek değil mi? Bir spor takımının sadece `neyi doğru yaptığını` irdelemesi yeterli mi? Tecrübe denilen şey göz ardı ediliyorsa, bunun adı safi salaklık olarak nitelendirilmez mi?

Demek ki neymiş ??? Teyzesi defterdar olan, faytonla damda dolaşmış.

Yahu ama teyzem defterdar bile değilken, ben ne diye atlıyorsam damdan dama halbuki di mi? Çocukluk işte. İçimde asla ama asla büyüemeyecek bi çocuk var. Sebebini biliyorsunuz; çünkü o çocuğun hayalleri ve hevesleri kursağında kaldı. Büyümesi durdu. Prematüre oldu. Ve sanırım da daha da büyümez, kaşlarını çatmış bi şekilde bakar durur bana.

E haklıda velet. Kızamıyorsun. Ben baltaladım onun hayallerini-heveslerini, gülümseyip göz mü kırpacaktı bana bi de? Dua etmem lazım içimde organlarıma tükürmüyor sıçmıyor diye aslında. Yine efendi çocukmuş, sadece kaşlarını çatarak ve ellerini bağlayarak oturuyor öyle yıllardır içimde. Gerçi inşallah aklına karpuz kabuğu sokmamışımıdır ama bu cümlelerimle de. Yarın öbür gün külodunu indirip de kakasını yapmasın mı bi de midemin orta yerine? Ne de olsa benim çocukluğum, bilirim yani, “Yapma!” denileni yapmayı sever hergele. Yasak(!) olanı kurcalamayı, “Girilmez” yazan kapıyı yoklamayı veya “Tükürmeyiniz” denilen yerde balgam atmayı sevdiğini bildiğim gibi...

O çocuğun büyümüş hali, yani bendeniz de sever böyle şeyleri elbette ama, sanırım portakalı

soymadan yemeye çalışmanın pek bi faydası ya da tadı yok artık.

Her ne kadar "Vitamini kabuğunda" deseler bile...

Dostluktan kayınbiraderliğe, kayınbiraderlikten uçan tekmelere

Iowa'da evdeydik. Ben, Curtis ve Jr. Boş boş televizyon izliyorduk. Kapı çaldı. Gittim açtım; “Selamın aleyküüüüüüüm.”

“Vay. Geldin mi aslan. Hoş geldin. Gel geç içeri.”

Texas'dan döndükten sonra Ryan'ı Iowa'ya davet etmişim “Gel biraz takılalım yahu.” diyerek. Evet. Jerel'in Lauren konusunda verdiği akıl doğrultusunda kafamda ufak bi plan kurmuşum ve Ryan'ı Iowa'ya çağırmanın da o planın bi parçasıydı. Yani aslında çok kafa patlattık Jerel'le birlikte, çok sıkboğaz ettim adamı ama yinede tek bi adam akıllı fikir gelmemişti aklımıza. Ve en sonunda Jerel “*Abisine anlat la hissettiklerini*” demişti. Anlayın işte, fikirsizlikten ve çaresizlikten, böyle şeylerden medet umar hale gelmiştik. Ryan'a itiraf edecektim ve en azından `bi şey` yapmış olacaktım. Çünkü boş boş beklemek beni mahvediyordu ve sanırım atabileceğim tek adım bu kalmıştı. Belki Ryan bana, yıllardır tanıdığı kardeşinin beni nasıl affedebileceği konusunda daha mantıklı fikirler verebilirdi. Ya da belki de ağzımın orta yerine yumruğu da geçirebilirdi. Bilmiyorum. Ama artık vakti gelmişti bu itirafın, onu çok iyi biliyorum.

Playstation'da basketbol oyunu oynadık saatlerce. Dörtlü turnuva yaptık bi çok kez ama her turnuvada Jr. madara edip durdu üçümüzü de. Bazen Curtis'le Ryan maç yaparken Jr. mutfağa su içmeye gidiyordu ve ben de peşinden gidip para teklif ediyordum bana kaybetmesi için ama nafile. Bebeğe bi türlü dış geçiremiyordum oyunda. Bazen son saniye basketi atıp yendiğimi zannediyor ve evin içinde timsah yürüyüşü yapıyordum ama hakemler pozisyonun tekrarına bakıp, topun süre dolduktan sonra elimden çıktığını görünce basketi iptal ediyorlardı ve ben yanlış anons kurbanı olduğumla kalıyordum.

Yaptığımız 4. turnuvanın ardından beşinciye başlamamıştık çünkü yenilmekten sıkılmıştık üçümüzde. Bi de Curtis'le Jr.'ın tuttukları amerikan futbol takımının maçı mı ne varmış, onu izleyeceklermiş,

“Ryan? Gel biz de senle karşıdaki potada basket oynayalım hacım.”

“La yok yaa. Maç izleyelim biz de boşver.”

“Gel ama senle bişey konuşmak istiyorum bi de. Bi yandan basket oynar, bi yandan da konuşuruz.”

“Ne konuşacaksın kız?”

“Gel gel...”

Ryan'la beraber hemen evin karşısındaki parkın içindeki basket sahasına gittik. Önce biraz ısındık ve ardından maç yapmaya başladık. Ryan'ın basketbol yetenekleri arasında bi tanesi var ki çok ama çok üst düzeydedir; şut kabiliyeti.

Kolej zamanlarımızdayken tanışmıyorduk ancak onların takımıyla bizim takım maç yaparken sık sık karşı karşıya gelirdik. Oynadığımız pozisyonların aynı olmasından ötürü de maç içinde

birbirimizi tutardık. Ve bu sayede az biraz da olsa muhabbetimiz vardı. Ama esas kardeşliğimiz kolej sonrası başladı, o ayrı.

“Yalnız bu böyle olmaz Gino aga. Bi şeyine oynayalım.”

“Bana her türlü uyar. Ne istersen...”

“Her türlü şeyi vermeye hazırsın demek ha.”

“Evet. Ama önce şu topu bi eline vereyim de, sonrası beni bağlamaz zaten. Sen düşünürsün vereceklerinin akıbetini.”

“Tamam o zaman. Eğer sen yenersen dile benden ne dilerse. Ama yok ben yenersen, şu geçen Indiana’ya geldiğinde bana söylemediğin o kızın kim olduğunu söyleyeceksin. Kapiş?”

Oha. Bu adam temiz kalpli diyorum da kimseyi inandıramıyorum. Adam zaten onunla konuşmak istediğim konuyu kendi kendine açtı. Ama nedense konuyu iddiaya bindirince gereksiz bi şekilde gerildim. Ben zaten anlatacaktım, ne gerek vardı iddiaya.

Neyse başladık maça ve aşırı çekişmeli bi mücadelenin ardından maçı 21-16 ile kazanan taraf ben oldum.

“Evet Gino... Hileyle hurdayla kazandın maçı. Dile hadi benden ne dilerse bari.”

“Ryan...”

“Söyle hileci.”

“Senden dilediğim tek şey, şurda oturup beni bi konu hakkında dinlemen.”

“O ne demek amına koyayım? Normalde dinlemiyor muyuz sanki de şimdi böyle kazandığın bi iddiadan sonra...”

“Yaa tamam sus bi, bıdı bıdı yapma. Ama esas istediğim dinlemen değil, `sakin` bi şekilde dinlemen.”

Halbuki ne diye böyle laflar ediyorsam. Boş yere gerdim ortamı. Salak salak, ekstradan kurduğum şu gereksiz cümleler de olmasa çok sevimli bi çocuğum aslında ama işte...

“Bak iyice merak ettirdin şimdi. Gel oturalım şu pota altına.”

Ve büyük an geldi. Evet şimdi bakınca pek büyük bi anmış gibi gözüküyor belki ama işte yaşanan anılar, sonradan anlatılırken her zaman o andaki etkisini yansıtmıyor ne yazık ki.

“Şimdi Ryancım... ama bak şartımı unutma! Sakin bi şekilde ve sabırla dinleyeceksin beni.”

“Lan oğlum vıdı vıdı yapma da anlat hadi. Ne zaman celallendim ben sana bugüne kadar göt!?”

“Pekala... Şimdi öncelikle şunu söyle; sen benim hakkımda ne düşünüyorsun?”

“???”

Hakikaten bu nasıl bi soru amına koyayım yaaa, bi de o anda bunu son derece doğal bi

soruymuş gibi bi mimikler içinde soruyorum ya, şimdi düşününce bile utandım vallahi.

“Bakma öyle bön bön. Cevap ver hadi.”

“Lan oğlum??? Lan??? Bak kalbim duracak lan... Şu an aklıma gelen şey doğru değil di mi? Di mi lan?”

Ben dedim ki içimden “Hasiktir anladı galiba mevzuyu ve pek hoş karşılamayacak heralde.”

“Dur Ryan bak sakın olacaktın, lütfen...”

“Lan oğlum... lan yapma Gino yaaa... Şaka yaptığını söyle bana...”

Nooluyoruz lan?

“Bak Ryan bunda kızacak bir şey yok. Sonuçta gönül bu, ne zaman, nerede, kime konacağı belli olmuyor ki.”

“Yaa Gino tamam da bu... bu çok... bu hiç hoş bişey değil... Şu an nasıl büyük bi hayal kırıklığı yaşadığımı tahmin edemezsin. Nasıl yaaa...”

“Ryan! Lütfen abicim... Azıcık modern ol lütf...”

“Yaa Sikecem ama şimdi haa, modernlikle ne alakası var ulan bunun!”

“Napayım peki Ryan? Hea? Sen söyle, nasıl söz geçireyim kalbime? Söyle lan söyle!?”

“Bak Gino... Seninle bir mazimiz olduğundan ve sana değer verdiğimden bu konuyu şu an kapatıyorum ve hiç konuşulmamış var sayıyorum... Eğer bunu bana başka biri demiş olsaydı, emin ol çoktan ağzını burnunu kırıp, dişlerini eline vermiştim onun. Hadi şimdi sus ve son bi maç daha yapıp gidelim.”

Adam çok net ve kesin konuştu. Hiç böyle bi tepki beklemiyordum. Yani bekliyordum ama en azından konuyu kapattırarak kadar öfkelenmesini beklemiyordum. Ne bileyim... İnsan biraz soru sorar, detayını öğrenmek ister, ben de anlatırdım nasıl aşık olduğumu Lauren’e, belki ikna ederdim falan diye düşünüyordum çünkü.

Kalktık tekrar oynuyorduk basket ama benim surat bi karış. Ryan bu durumu fark etmesine rağmen gülümsüyor ve oynamaya devam ediyordu. Ama en sonunda bu tribime dayanamadı ve;

“Ginooo! Şaka yaptın di mi lan şerefsiz bebe!? Ne olur “şaka yaptım” de, yoksa valla senden soğurum bak...”

Bu soğumak moğumak diyince benim gözler dolmaya başladı artık sinirden;

“Yaa birader niye soğuyorsun amına koyayım yaaa! Suçum ne lan benim!? Aşık olmak mı lan bütün suçum!?”

“Yaa bak hala... Ben gidiyorum amına koyayım yaa. Siktir git ne bok yersen ye sende, götveren!”

“Hani biz kardeşten bile öteydik lan senle? Hani birbirimiz için yapmayacağımız şey yoktu? Ne oldu ulan Ryan bebesi!? Ne çabuk unuttun bu lafları!?”

“Kardeş `birbirimiz için yapmayacağımız şey yok` dedik diye, götümüze mi göz dikecektin illa yani?”

“Ne?”

“Ne ne?”

Baston yutmuş ve de eşeğin kuyruğunu görmüş gibi bakakaldık birbirimize bi kaç saniye şaşkınca.

“Sen neyden bahsediyorsun Ryan!? “

“???”

Cevap veremiyor Ryan.

“Ryan sen ne anladın lan? Cevap ver bi bana!?”

“Oğlum sen şey... şeyden bahsetmiyor muydun? Şeyden...?”

“Neyden amına koyayım!? Neyden!?”

“Sen benden hoşlandığını ima etmedin mi deminden beri bana?”

Meğer adam benim ciddi ciddi gay olduğumdan şüphelenmiş. Hatta onunla, o Indiana’da ben de Iowa’dayken yaptığımız çoğu telefon konuşmasında “*Biz de Curtis’le şurdayız bu sefer*” dediğimden, yani beni her aradığında, yanımda Curtis diye bi adam olmasından kıllanmış mal. Hatta bu geçen Indiana’ya gittiğimde, çapkınlık yapmak istememem, bunun sebebini de “Hoşlandığım bi kız var” olarak göstermem ama o kızın kim olduğunu söylememem bile şüphesine şüphe katmış. Şimdi de böyle cümleler kurunca ben, zaten şüphe duyduğu bu konu tetiklenivermiş içinde. Ondan hoşlanıyorum sanmış ben “Benim hakkımda ne düşünüyorsun?” diye girince lafa. Bide öncesinde “Sakin karşılayacaksın ama” demişmişim de bilmemne de. 40 dil döktü kendini affettirmek için. Suçluluk psikolojisine girmiş böyle bi şey düşünebildiği için. Ama sonra birden;

“Lan ama bi dakika...”

“???”

“Sen bana dedin ki; “*Aşık olmak suç mu?*” Sen kime aşık oldun da benden onay ister, izin almaya çalışır gibi laflar ettin lan o zaman!?”

Bu cümleyi kurarken kaşları çatılmış bi şekilde ağır ağır adım atmaya da başladı bana doğru. Ve benim bu `yanlış anlama` mevzuu sayesinde rahatlamış olan bünyem, yeniden başladı 3,5 atmaya.

Sanırım bu sefer gerçekten `doğru` olan şeyi anlamıştı Ryan. Bense ellerimi ona doğru “gelmeeee” der gibi açmış bekliyordum.

“Ehehehe anlaştığımızı sanıyordum dostum, sakın olacaktın...”

Ben böyle söyleyince Ryan duraksadı ve tekrardan gülümseyip şut çekmeye devam etti;

“Dinliyorum o zaman ben seni Gino. Sen devam et dostum...”

Bu gülüşler hayra alamet değil.

“Ben sana en başta sorduğum soruyu tekrar soruyorum o zaman Ryan; benim hakkımda ne düşünüyorsun ? yani benden iyi bir sevgili olur mu sence?”

“Tabii ki dostum. Seni alan kız yaşadı, yaşadıııı.” bi yandan şut atmaya devam ediyor.

“Valla mı lan? Eneeee, sevindirik oldum bak.”

“Eeee? Devam et dostum..” hiiiiiiç yüzüme bakmıyor ama, şuta devam...

“Hah işte. Diyorsun ya şimdi “Seni alan kız yaşadı” diye, sanırım ben o `yaşayacak kızı` buldum.”

“Hmmm bak seeeen. Çok sevindim senin adına. Kimmiş peki bu şanslı kız he?” şuta devam hala.

“Immmm... şey.... nasıl söylesem... şeyyy...”

“Söyle dostum söyle, benden sır çıkmaz biliyorsun ki.”

“Şey... şey işte... Lau... Lauren...”

İşte o an... o an dünyada zaman durdu sanki.

Kuşlar ötmüyor, arabalar gaza basmıyor, karşıdaki müzik center'dan müzik sesi gelmiyor, rüzgar bile esmiyordu...

Ryan'da tam şuta kalkıyordu ki, o da durdu. Ben korku dolu gözlerle tedirgin bir bekleyiş içerisine girdim. Ryan'ın ağzından ilk çıkacak o sözü bekliyordum.

Ryan'ın yüzü potaya dönüktü ve gözleri potadaydı hala. Çaprazındaki bana hiç bakmıyordu. O kadar yavaş bir mimik hareketleri içersinde gülümsemeye başladı ki, sanırsın ağır çekim ilerliyor yaşam. Ve ardından da 2 eliyle sıkıcı kavradığı o basketbol topunu bütün gücüyle, beklemediğim bi anda bana doğru fırlatmasın mı...

O eşek kadar basketbol topu, son sürat yüzümün tam orta yerine `baaaaaaam` diye çarpar çarpmaz 2.80 serildim yere. Ama nasıl yandı burnum, kırıldı zannettim. Gözlerim o kadar çok yaşardı ki, bişey de göremiyordum. Kıvranıyordum ki öyle bi gölge belirdi yanımda, Ryan...

“Vurmaaaaa...” lafı çıkıverdi sadece ağzımdan.

Ryan ise eğildi ve kibarca elimden tutup ayağa kaldırdı beni;

“İyi misin Gino?”

“Aaahh burnuuuuuum. Gözlerim yaşardıııı, göremiyorum hiç bişeeeeeey.”

“Tüh tüh tüh, ne kadar üzüldüm bi bilsen, hay allah.”

Ulan? İyice tedirgin oldum. Bebe psikopata mı bağladı yoksa hakikaten üzüldü mü yaptığına? Nooluyoruz lan?

“Gel Ginocum, gel şöyle oturtayım seni.”

“Aaaaah, tamam olur.”

dediğim anda çelmeyi bi taktı, sırtımdan da itti düşüşüm kesinleşsin diye ve ben tekrardan 2.80 yerde.

“Yaaa Ryan yapma kardeşim! N’olur bi dur yaaa!”

“Ne kardeşi ulan !!! Ne kardeşi !!! Velev ki kardeşinim, insan kardeşinin kardeşine yan gözle bakar mı lan !!! Bi nevi o da senin kardeşin olmuyor mu ha !?”

“Yaaa biliyordum böyle tepki vereceğini, ahhh burnuum, keşke... keşke söylemeseydim..”

“Yok yooooook, iyi ki söyledin iyi ki..”

derken Curtis geldi tam da o anda. İçimden dedim “Aha tam zamanında yetiştin namussuz Curtis.” Ama Curtis’in hayırlara vesile olduğu nerede görülmüş ki bu zamana kadarda o anda görülsün.

“Hooop, n’apıyorsunuz lan beyaz götlüler?”

“Gel Curtis gel. Şu Gino piçine bi tane de sen patlat. Gel...”

“Aaa niye ki? Nooldu buna? Niye yerde? Ne yaptı?”

“Adam meğersem benim kardeşime göz koymuş lan!”

“O-hoooo. Sen daha yeni mi öğreniyorsun onu?”

Amına koyayım Curtis!

Amına koyayım senin! Geldin yine karıştırdın ortalığı!

“Sen biliyor muydun?”

“O da bişey mi la? Senin o zaman geçen bizim evde Lynsey, Gino ve benim yaşadıklarımızdan da haberin yoktur.”

Lan o nerden çıktı şimdi!? Amına koyayım Curtis! O nerden çıktııııııı!

“Ne? Lynsey mi? Lauren’in arkadaşı olan Lynsey mi? Yoo haberim yok, ne oldu?”

“Dorothy’den?”

Laaaaaaaaaaaaaaaaan !

Yapma bebe yapmaaaaaaaaaa!

Frank Sinatra'nın henüz ezberleyemediğim şarkıları

Hemen fırladım ayağa ve Curtis'in şaşkın bakışları arasında tam ense köküne tekme indiririm bunun. Sendeledi. Ama yıkılmadı. Bön bön bakıyor yüzüme. O an anladı sanırım ona neden tekme attığımı. E bi zahmet anla amına kodumun hıyarı, bi zahmet.

"Az durun bi! Curtis anlat bakam sen bi, ne diyordun?" diye girdi tekrar araya Ryan.

Curtis hemen sıvama işlemlerine başladı;

"Gino, Lynsey'i bana ayarladı. Haberin yok muydu?"

"Yoo, o kızın sevgilisi yok muydu?"

"Bunun eski arkadaşıyla çıkıyordu ama bana yamadı işte."

Ryan elleri belinde bana doğru döndürdü kafasını ve "püh" diye tükürdü.

"Eeee, Dorothy kim peki?"

"..."

Aha kıvrıramıyor bunu. Aha vallahi kıvrıramıyor. Kasıldı iyice. Sıçacak şimdi, iyicene batıracak. Eyvah eyvah.

"Lan sana diyorum Curtis! Dorothy ne amk? Söylesene!?"

"Şey..."

Allaaaaaah... Bişey yapmam lazım ulan. Acil hem de, çok acil.

diye düşünürken aklıma bi fikir geldi ve ellerimi iki yana açıp, kafamıda gök yüzüne döndürüp bas bas bağırmaya başladım;

"Lauren'i seviyoruuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuum! Herkes duysuuuuuuuuuuuuuuuuun! Ben ona çok aşığuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuum!"

Ryan hem afalladı hem de öfkeleni tabi;

"Lan! Bak hala ne diyor! Lan!?"

"Biiiiim baaaam boooooom, çok şükür dostlaaaaaaaaarr, benim de artıııık bir Lauren'im vaaaaaaaaaaarrrr.."

"Lan oğlum ben onun abisiyim lan abisiiii! Kendine gel Gino! Valla elimden bi kaza çıkacak şimdi!"

"Dum-ma dummm, dum-ma dum-ma dummm, Laurenmiş, yerim yurduuuuumm."

"Ya! Curtis kardeşim, ben gidiyorum. Burda 1 dakika daha durursam çok kötü şeyler olabilir. Gino! Seninle tekrar konuşacağız bu konuyu! Şimdi sırf dostluğumuzun hatrına sakinleşmeye gidiyorum ama yine geleceğim! Hadi eyvallah Curtis, Jr.'ı da öp benim yerime."

Omuzlarımdan yük kalktı sonunda bu itirafı edebildiğim için sevdiğim kızın abisine ama o,

omuzlarıma başka bir yük, hem de daha ağırını bindirdi ve de çekip gitti. Moralim bu itiraftan önce bozuktu zaten ve itiraf edersem rahatlarım zannederken daha da fazla bozulmuştu moralim. Çünkü son umudumdu Ryan'ın beni anlaması ve destek olması. `Ryan devreye girerse Lauren'le aram düzelir` gibi saçma bi düşüncem vardı. Hayallerde yaşıyor bazı beyefendiler tabi. Ama neden böyle de bi tepki verdi ki? Ben sanıyordum ki, sözlü olarak söylemese bile bana, içinden şey diye düşünür "Gino'dan iyi damat mı bulacağız" gibi bişeyler. Nur topu gibi çocuğum lan ben, hem onun da yakın arkadaşım. Beni biliyor, tanıyor, ediyor. Gözü arkada kalmaz falan filan. Hı? Öyle değil mi?

Değilmiş meğersem işte. Adam bayağı bayağı sinirlendi baksana. Elinde kalacaktım az kalsın. Sanırsın bacısına sarktık. Gerçi evet sarkmış olabilirim ama niyetim ciddi sonuçta. Lauren ile ilgili düşüncelerimi daha ne kadar aktarayım? Ha tabi Ryan'a tam aktaramadım ama dinlemedi ki ben ne yapayım?

"Sen bu sevdadan vazgeç bence artık hacı Gino."

"Ne?"

"Vazgeç artık diyorum. Olmayacak bi duaya amin diyorsun lan işte. Kendini daha fazla yıpratma. Mazoşist misin!?"

"Hayır."

"O zaman hayat sadist?"

"O da değil."

"Ne peki?"

"Hayat çok mazoşist sanırım. O kendine zarar verirken, ben hep onu engellemeye çalışıyorum. Olan bana oluyor."

"Ne diyorsun la sen?"

"Curtis?"

"Hea?"

"Yaratma imkanım olsa, aynen böyle yaratırdım` diyeceğin bi kız tanısan, vazgeçer miydin?"

"Lan bana böyle Don Juanvari laflarla konuşma, balyozu korum kafana piç!"

"Sen ne hödük bi adamsın amına koyayım yaa! Duygusuz it!"

"Kes! Kes! Kes! Beni de kendine benzeteceksin diye korkuyorum bi gün. Ben eve dönüyorum, yürü hadi sen de."

"Lan Curtis?"

"Hea?"

"Hayat seni yorduğunda ne yaparsın?"

"Yenilene kadar oynarım amına koyayım."

“Yenildiğinde?”

“Çirkefleşirim, illallah ettirip beraberliğe razı ederim.”

“Razı olmaz ki.”

“Yenilmem ki.”

Aslına bakacak olursak, eğer Edward Aloysius Murphy, Jr. *Murphy Kanunlarını* açıklamamış olsaydı, bu hikayede bizler *Gino Kanunları* adı altında, yine Murphy Kanunlarında geçerli olan kanunların aynısını tanımlayabilirdik.

Mesela nedir bu kanunlardan bi tanesi;

- *Bir şeyin gerçekleşme olasılığı, onu isteme arzusunun yoğunluğu ile ters orantılıdır.*

Evet.

Aynen öyle.

Ben bugüne kadar profesyonel basketbolcu olmaktan başka neyi istedim o denli?

Ömrümü adadım be, ömrümü...

İlkokul hayatım, ortaokul hayatım, lise hayatım, üniversite hayatım...

Sınav zamanları ders çalışmaz, basketbol oynardım.

Okuldan kaçınca, sınıftakilerle counter strike atmaya gitmez, basketbol oynardım.

Kız arkadaşımı eker, gider basketbol oynardım.

Bayram tatillerinde o aile büyüğü senin, bu aile büyüğü benim gezmez, basketbol oynardım.

Derste dersi dinlemez, basketbolculuk hayalleri kurardım.

Daha sayayım mı?

Ne oldu peki sonra?

Daaaaaaaan!

Bay Murphy'nin kanun maddelerinden birini ispatladık çok bi gerekiymiş gibi.

Başka ne diyor mesela bak o kanun maddelerinde;

- *Bir şeyin birkaç şekilde ters gitme olasılığı varsa, hep en kötü sonuç doğuracak şekilde ters gidecektir.*

veya

- *Er ya da geç olası en kötü koşullar zincirlemesi vuku bulacaktır.*

Tamam.

Başa gelen kazalar, çekilen acılar, uykusuz geçen geceler falan hep bi şarj olmaktır aslında kimi güçlü karakterler için. Yani en azından buna inanırım, ya da inandırırım kendimi. Hatta ben de Murphy abimizin bi kanun maddesine benzer şekilde; *“Bir görev veya sınav ne kadar zorluysa, başardığındaki mükafatı da o denli güzeldir.”* derim kendime, bazen de çevremdekilere. Yani küçük sorumlulukların ardında bizi büyük ödüller beklememekte, bu çok aşikar. Ancak insan kimi zaman ister istemez bi şüpheyeye düşmüyor da değil işte; ya sonunda mükafat yoksa(?)

Ama bu şüpheyeye kendini çok kaptırırsan da olmaz. Yani bu şüphe, `şüphe` boyutundan sıyrılıp da, senin `gerçeğin` olursa, büyük bi ihtimalle kötü bi insan olursun. İnsanlara kötülük yaparsın. Hadi onlara yapmasan bile kendine yaparsın. Çünkü beklentin kalmaz artık hayattan. Ve bence dünyadaki en tehlikeli insan modudur `beklentisizlik modu`.

Bilmiyorum. Beklentisiz bi insanın iyimser kalması ne kadar mümkün olabilir ki?

Düşünüp düşünüp, mümkün kılabilecek cevaplarını bulamadığım tek sorudur bu.

Şükür ki optimist bi insanım ben. Talihsizlikler silsilesi yüzünden elimden kayıp giden bazı hayallerim veya gerçeklerim sebebiyle biraz kırgın olsam da hayata, hiçbir zaman “böyle işin anuna korum yöaa” deyip de ellerimi bağlayarak oturmadım duvar köşesinin dibine.

Sanki sahilde kumdan bir kaleydi yaptığım, denize biraz yakın olan. Ve her bi dalga da yıkılırdı emeğim, *“dalgasız günler de gelecek elbet”* diyerek yeniden inşa ettiğim.

Efendim?

Ama işte hayır...

“Git biraz kıyıda uzakta inşaa et kaleni sen de” dersiniz olmaz.

Ne demiştin ben size?

“Sıfırdan kuracağım bi hayat, ya öncekinin tadını vermezse?” di mi?

Ben mecburum burda dalga yokken inşaa ettiğim ve çok keyif aldığım kalemi restore etmeye. Herkesin hayatta bi misyonu var ise, benimki de bu işte. Belki de ailem bana `vefa duygusunu` aşılarken fazla doz kullanmış da olabilir. Yani yıkıl(makta ol)an hayatıma karşı bile bi vefa duygusu hissetmek(?) enteresan gelebilir bazıları için ama bana göre değil işte. Çünkü ben eğer sıfırdan bi hayata başlarsam, o yeni hayatımdaki başrol oyuncusu, yani ben, Gino olmayacak. Gino2 falan olacak. Ya da Ginocan... Ve eski Gino'yu ölüme terk etmiş olacağım o yıkılan hayatımın enkazı içersinde. Ağır derecede tuhaf bi vakayım sanırım. Çift kişilikli olmaktan bile öte bi durum bu.

Mesela gönül ilişkilerimde de böyle hissederim. Yani Ayşe'yle çıkan Gino'yla, Fatma'yla çıkan Gino veya Hayriye'yle çıkan Gino bir değil. Hepsi farklı bi adam. Çünkü onda da sıfırdan inşaa etme durumu var, restore yok. Hande Yener'in eski bi şarkısı var; *Nasıl Zor Şimdi* diye. O şarkının sözlerinde anlatıyor aslında bu durumun zorluğunu. Kolaya döndürmek için de başka bi adama dönüşmen lazım, budur yani kıssadan hisse.

Ha ama bak terk edilince, hep aynı adama dönüşüyor olabilirsin. Tam olarak emin olmasam da, büyük ihtimal böyle. Yani şimdi terk edildiğim zamanları gözden geçiriyorum da şöyle bi, (bayağı da kısa sürdü nedense) evet... Hep aynı adama dönüşmüşüm.

Buradan da belki şu sonucu çıkarabilirim;

Mutlu olduğum zamanların her birinde farklı bi kimlik varken, mutsuzluğa gömüldüğüm zamanlarda karşımda hep aynı adam vardı. Aynı yalnız adam. Hem zaten yalnızlıkla mutluluk yakın akraba derler, doğrudur yani.

İşte benim yıkılmakta olan hayatımı restore işlemlerimin ilk ayağıydı bu antrenörlük mevzusu.

Ama hayatım boyunca tek koldan hareket etmemeyi seven bendeniz, bu restore işlemlerine de zenginlik katmak istemiş ve Lauren'i de bu sürece katmaya çalışarak, süreci hızlandırmak istemiştin.

Öncelikle şunu muhakkak belirtmeliyim ki, antrenörlük derslerinde duyduklarım, dinlediklerim ve de öğrendiklerim çok, ama çok büyüdü benim için. Evet, kelime bu; büyüdü.

Düşünün ki bu spora ömrünü adanmış(!) bir insan, o güne kadar o sporun sadece `oyunculuk` kısmı hakkında bilgisi olan bir insan, o günden sonra bambaşka bilgilerle, bambaşka inceliklerle ve bambaşka yöntemlerle tanışıyor. Bu mükemmel bi şey.

Neye benziyor biliyor musunuz?

Mesela çok ama çok sevdiğiniz bir televizyon dizisi var. Yani o kadar çok keyif alıyorsunuz ki o diziden, kendi kahrolası hayatınızı bi kenara bırakıp, o dizideki gibi bi hayat yaşamak için, ya da o dizideki karakterlerle gerçek hayatta arkadaş olabilmek için yapmayacağınız şey yok diyelim ki. Ve o çok sevdiğiniz dizinin yayın ömrünün çok kısa sürdüğünü düşün. Kahroluyorsunuz resmen. *"Böyle diziyi yayından kaldıran kanalın anasını avradını..."* gibi cümleler kuruyorsunuz. Sonra ne yapıyorsunuz? Gidiyorsunuz o dizinin tüm sezonlarının (zaten 2-3 sezon) DVD'lerini alıyorsunuz ve canınız sıkıldıkça tekrar tekrar izliyorsunuz. 3 kere... 5 kere... belki 10 kere...

Ve aylar, belki de yıllar sonra öğreniyorsunuz ki, bu dizi meğersem internet üzerinde bi sitede yayın hayatına devam etmiş kendi imkanlarıyla. Yabancı bi dizi olduğu için, sizin takip ettiğiniz medyada falan rastlamamışsınız tabi böyle bi habere. Hemen açıyorsunuz o siteyi ve o da ne??? Tam 3 yeni sezon daha çekilmiş ve eklenmiş!!! Aman tanrım. Am-man tan-rım!!

Anlatabildim mi?

Heh. İşte ben de ilk aşkım olan basketbolun hep oyunculuk kısmının gereklerini yerine getirirken, yani antrenmandı, maça çıkmaydı, maç izlemeydi, sokak basketboluydu, oydu buydu derken, bi anda basketbola bambaşka bi pencereden bakınca aynen o dizi manyağı bebe gibi keyiflenmiştim.

Daha da çok keyiflenmeme sebebiyet veren şey ise, aldığımız her dersin sınavından, sınıfın en yüksek notunu alıyor olmamdı. Ve ondan da daha çok keyiflendiren başka bir şey ise, derslerimize giren eğitmen koçların(ki bunların arasından çok ünlü koçlarda bulunmakta) beni

sürekli alkışlıyor olması ve hepsinden daha çok keyiflendiren şey ise, bunu yaparlarkenki vücut dillerinde gözlemlenen `hayret` ifadesi idi.

La ama benden böyle bişey beklemediklerinden değil haa, hemen tepemin tasını attırmayın. Kimseden böyle bi performans beklenemeyeceğinden. *Yok artık LeBron* reklamındaki gibi yani. Yanlış olmasın...

Kursun bitim tarihi, yani son büyük sınav tarihine az bi zaman kalmıştı. İşin aslı, bitince tam olarak ne yaparım henüz planlamamıştım. Nitekim planlamakta öyle kolay değildi çünkü gerçekten kurs dışında yapacak bişey bulamadığım bu şehir beni boğuyordu. Nefes alabilme girişimlerim (Lauren) de sonuca ulaşamadığından gerçekten geceleri uyumakta zorlanıyordum sürekli düşünüp de bi çare bulamadığımdan. İnanın Lauren'i görmemeye alıştım, dokunamamakta problem değil. Ama sesini duymadıkça kulaklarımın zarı patlar olmuştu artık. *Yes Man* filmindeki Jim Carrey'nin, arkadaşının zoruyla o malum toplantıya götürülmeden önceki hali gibiydim. Evet evet, tam olarak öyleydim. Zor bi süreçti geçtiğim. Kimileri ölse bile kalplerde yaşatılırdı şu dünyada. Bense yaşarken ölürdüm, ölüirken uyanırdım, hatta uyanırken hapşururdum ama yinede duymazdım bi kuru "çok yaşa". Çok zor bi süreç. Bazı geceler Lauren düşüyordu yine aklıma ve ben hemen elime gümüşten yapılmış nançukamı alıp, bi yandan ayaklarımı soğuk suyun altına sokup, diğer yandan Frank Sinatra'nın henüz ezberleyemediğim şarkılarını mırıldanıp, öte yandan da o nançukayı kemiriyordum...(?)

Hayır adamım, yalan söylüyorum. Gecenin bi yarısı onu özlediğimde boku yiyordum..

Sanırım gözü karartmalıydım. Lauren'in karşısına dikilip, delikanlıca ona sevgimi, hissettiklerimi anlatmalıydım. Eğer ondan olumlu bi tepki alırsam ne ala... Alamazsam da çeker giderim vatanıma. Hem bizim oralarda `ecnebi memleketlerde pişmiş sporcuları` severler. Nedense daha bi kıymetli olur böyleleri. Sadece sporda da değil, diğer bütün iş kollarında geçerli bu. Yurtdışı deneyimi olan bi insana farklı gözle bakar yurdum insanı. Kredisi falan da fazla olur bu tip insanların.

Evet evet...

Hem Ryan'a bile açıldıysam, Lauren'e hayli hayli açılmalıydım. Bi de Ryan'dan falan duyupta benden duymaması hoş olmaz. Kaybedecek bi şeyim de kalmadı zaten. Kalsaydı bile olmazdı umrumda, genetiklerimde var. Amcam kumarbazdı benim. Yoksa değil miydi lan? Çok içki ve sigara içerdi ondan eminim ama, kumarbazlığı... yoktu herhalde yaa. Günahını almayalım şimdi rahmetlinin. E ben neden bu kadar seviyorum lan riski o zaman? Yoksa `risk budur` yazan çocuk amcam mıydı? Niye amcama taktım lan ben? Babamlar huyumu suyumu ona benzetirdi hep, ondan herhalde. Tipimi de büyükbabama. Hatta mimiklerimi de babama. Boyum posum da ana tarafımdaki dedeme çekmişmiş. Anlayacağınız United States gibi bebeyim, orjinallik sıfır. Lan yoksa United States'ten ziyade, toplama bilgisayar gibi bişey olmayayım ben? Abooo, ya da başarısız bi patchwork eser?

Neyse neyse... Yeterince konuyu saptırıp zaman kazandım ve bu zaman içerisinde de cesaretimi topladım sanırım. Zaman, gidip Lauren'le son bi konuşma yapma zamanıydı artık.

Son bi konuşma yapıp, artık her şeyi netleştirme zamanıydı. Çünkü Frank Sinatra'nın şarkılarının

sözlerini uydurarak söylemek , o eserlere biraz saygısızlık yapmak gibi oluyordu. Hele de bu karga sesimle...

Nothin' on you

Telefonu elime aldığım gibi girdim `yeni mesaj yaz` kısmına;

“Lauren.. Merhaba. Biliyorum en son pek hoş ayrılmadık, bana kızgınsındır yalanlarımdan ötürü ama merak etme, seni rahatsız etmek gibi bi amacım yok. Senden sadece bir 5 dakika ödünç zaman istiyorum. 5 dakika bana zaman ayırmanı istiyorum. Sana söylemem gereken önemli bişey var. Onu söyleyeyim, ardından söz bi daha seni rahatsız etmeyeceğim.”

Gönderdim.

Aradan 2 dakika geçti, 4 dakika geçti, 10 dakika, 15...

Yok.

Ama şundan çok emimin ki, eğer cesaretim şu an kırılırsa, bir daha sittinsene yapışmaz. Bu sebeple kaderime razı bi şekilde “Göndermedi işte abi, demek ki istemiyor beni görmek” tarzında saçma düşüncelere dalamam. Dalmamalıyım.

Çıktım evden. Yağan yağmura aldırış etmeden kararlı adımlarla yürümeye başladım Lauren’in evine doğru. Sonra baktım yağmur şiddetini arttırıyor, hemen geri döndüm eve kapşonlu bi sweatshirt giydim. Yürümeye devam. Geldim kapısının önüne. Derin bi nefes aldım ve kapıyı tıkladım. Kapıyı açan Lauren, beni karşısında sırlıklam görünce bi hayli şaşırıldı;

“Gino?”

“5 dakika... Sadece 5 dakika...”

“Islanıyorsun, az kapının eşiğine doğru gel.”

“Umrumda değil. Dinleyecek misin beni?”

“4,5 dakikan kaldı.”

“Ben abine her şeyi anlattım.”

“???”

“...”

“Her şeyi` derken?”

“Birazdan anlayacaksın. Şimdilik bu konuyu 5 dakikamın son 1 dakikasına erteleyelim. Başka bişey söyleyeceğim sana.”

“Nooluyo yaa? Karmaşık anlatma, kafam allak bullak zaten.”

“Aslında söylemek istediğim çok fazla şey var. Veya anlatmak istediğim desem daha doğru olur. Ama 5 dakikaya sığmaz hiç biri. O sebeple her bi ayrı anlatmak istediğim şeyin, ortak ana konusu olan cümleyi söylesem daha mantıklı olacak.”

“?”

yağmur sebebiyle mini gölet gibi olan zemine aldırış etmeksizin tek dizimin üstüne çöktüm birden. Sweatshirtin iç cebinden de yanıma aldığım o kırmızı gülü çıkardım. Ve de onu Lauren’e uzattım;

“Seni seviyorum Lauren.”

Lauren o an da şaşırıyor muydu, şaşırıyorsa da sevincinde mi yoksa “Ne alaka?” diye düşündüğünden mi? ya da başka başka, benim aklıma bile gelmeyen şeyler mi düşünüyordu bilmiyorum ama, bi afallama modu vardı. Yaklaşık bi 5-10 saniyelik bu şaşırmadan sonra yüzünde yavaşça bi tebessüm oluşmaya başladı Lauren’in, uzattığım gülü kabul etti, ama...

Ama hiç bişey demedi. Eline aldığı güle baktı yüzündeki o hafif tebessümle. Hala demedi. Biraz daha sabrettim, ama yine demedi. Ve derken bişey demek için ağzını açtı;

“Gül için teşekkür ederim...”

Lafın devamını beklemeye başladım bu sefer de. Ama gelmiyor(?)

Nasıl yaa? Ciddi miydi yoksa bu kız Matt’le bana `Başkasından hoşlanıyorum ben` derken?

Daha doğrusu Matt’in “Gino muydu o başkası dediğin?” sorusuna “Hayır” derken?

Eğer bu an böyle biterse kafayı yerim ben, mecazi manada falan değil, bildiğin yerim. Terk ederim buraları. Zaten öyleydi planım ama plan aşamasındayken bu denli kahrolacağımı hesaba katmamıştım. Ama ben yanılmış olamam ki, onun o hoşlandığı kişi benim yaa, benim!

Zaten bu kadar emin olmasam, ona bunları bu şekilde itiraf edemezdim. Utangaç bi adamım ben, o kadar da cesur değilim. Cebimdeki umut parçacıklarına güvendim de geldim.

Allahım ne olur yaaa, neden devam etmiyor cümlesine? Neden!?

Desin işte. “Bende seni seviyorum” desin. Hatta sadece “Ben de.” dese de olur. Alınmam. Sarılsın bana eğer mümkünse falan. Olmaz mı allahım yaa? Çok seviyorum ben bu kızı! Hayatımda ilk defa daha ilişkiye başlamadan aşık oldum nerdeyse. Ne olur ağ örmesin örümcek kader aramıza. Biliyorsun işte tanrım, onun bana yaydığı enerjinin bana hissettirdiklerini çok iyi biliyorsun. O benim şansım allahım, son şansım hatta belki de. Ne olur yaa, ne olur...

Ama ben `virgül` diye umut ederken, sanırım Lauren cümlesine çoktan nokta koymuştu. Kalbimden bi parça koptu sanki buna inandığım an. Yavaşça kalktım dizlerimin üstünden. Hiç yüzüne bakamıyordum Lauren’in. Kafam yerde, yavaş yavaş arkamı döndüm. Yüzümde en ufak bi mimik yoktu, gözler kocaman açık, ağız da 1-2 cm keza öyle, armut gibi bakıyordum yere. Yürümeye başladım ağır adımlarla. Dokunsalar ağlayacaktım. Hiç bu denli `ne yapacağını bilmez` bi hale düşmemiştim daha önce. Aklıma en alakasız anılar, konular, saçma sapan diyaloglar geliyordu. Bi keresinde sevdiğim bi abim, gençlik yıllarındaki `silik karakterini` betimlemek için

şey demişti;

“Girdiğim hiç bir ortamda dikkat çekememeyi sorun etmedim ama, savaşırken herkesi avlayan en yetenekli keskin nişancının bile beni ıskalaması çok koydu bana.”

Hem gülerdik bu abimizin kendiyile barışık olduğunu kanıtlayan esprilerine, hem de üzüldük onun geçmişteki o haline. Bize hep uzak gelirdi o abinin yaşamı, sanırım o dönemlerde biraz hızlı, hareketli ve kalabalık bi yaşantım olduğundan falandı. Bilmiyorum. Ama bildiğim bişey var ve o da, benim de yavaştan, benden daha genç kardeşlerime anlatacak kötü anılar biriktirdiğimdi. Terk edilen, reddedilen, kovulan, sözleşme imzalanmayan, eski arkadaşları tarafından `çok değişmekle` suçlanan, çevresindeki yoğun kalabalık zamanla 1-2 kişiye düşen, spotlar altında yer alamayan, eskisi gibi röportaj teklifi gelmeyen, dayak yiyen, umursanmayan, merak edilmeyen, ciddiye alınmayan ve iltifatına karşılık bile alamayan bi adam olmaktaydım.

Hala bi muammadır işte içimde `nerde yanlış yaptığım` konusu.

Yapmamış da olabilirim gerçi. Çünkü ben başıma kötü şeyler geldiğinde, bunun veya bunların sebebinin 3 ihtimali olduğuna inanırım.

İlki; geçmişteki hatalarımın bedeli, ikincisi; gelecekteki güzel günlerimin bedeli veya üçüncüsü; yine gelecekte başıma gelecek kötü bi şeyin gerçekleşmemesi için ödenen bi bedel.

Ben hangi ihtimal sebebiyle hızla irtifa kaybediyordum yaşantımda bilmiyorum ama, olumsuz hava muhalefetine de bok atmadan duramayacağım sanırım yine.

Ancak kesin olan bi gerçek var ki, geceden sonra hep gündüz gelir. Yağmurdan sonra hep güneş açar. “Zıt kavramların biri bitince diğeri başlar” demekte bi seçenek, “Zıt kavramların biri başlayınca diğeri biter” demekte...

“Gino?”

Bardaktan boşalırcasına yağın yağmur bi anda dindi Lauren seslenince. Evin hemen karşısındaki müzik centerda çalan şarkı bitti ve kısa bi sessizlik oluştu. Gökkuşağı çıktı gökyüzünde 1-2 saniye içinde. Ona doğru dönerken aradan geçen 1 saniye, hayatımın en uzun 1 saniyesiydi. Ne diyecekti? Bana doğru gülen gözlerle bakıyordu. Nedenki? Bense ufak bir çocuk gibi gözlerimi kocaman açmış ve kaşlarımı olabildiğine yukarı kaldırmış bi şekilde “ne diyecek?” diye bakıyordum. Ve işte tam da o anda karşıdaki müzik centerda yeni bi şarkı çalmaya başladı. O günden itibaren `ikimizin şarkısı` olacak olan şarkı; B.o.B. feat. Bruno Mars - *Nothin' on you*.

İkimizin şarkısı oldu çünkü, Lauren'in söylediği şey bir başlangıç, bir merhaba tadındaydı, yeni bir hayata. Ve şarkının sözleri beni ona anlatır vaziyette çalınıyordu sanki kulaklarımıza. Büyülü bir söz söylüyordu Lauren o anda, ve bu şarkı da eşlik ediyordu Lauren'in o `merhaba`ına...

“Ben de seni seviyorum.”

Bana yeniden halaylar çektiren kadın

Aptallaştım.

Son zamanlarda yaşadığım olumsuzlukları o kadar içselleştirmişim ki, böyle olumlu bir durum karşısında kitlendim kaldım. “İnanamadım” mı desem, “İnandım ama ne tepki vereceğimi bilemiyorum” mu desem, ne desem bilmiyorum. Kısa süren şaşkınlığımın ardından bir saniyenin onda biri hızında bir hızda dudaklarımın iki ucu yukarı kaymaya başladı. Alık alık gülümsemeye başladım. Lauren tedirgin oldu bu halim uzun sürünce;

“Gino? İyi misin sen?”

Salak salak gülümseye devam ediyordum. Cevap veremedim.

“Ginoooo? Sana diyorum.”

“Ehe. Mehe.. kem..küm..”

Önce bi gülümsedi “Ay canım yaa” der gibi, ardından “Gel buraya salak çocuk” deyip yanına çağırdı. Güvercin gibi yürüdüm gittim yanına. Sarıldı boynuma. Şaşkınlığım devam ediyordu. Ben sarılamadım. Sadece gülüyordum. Ardından baktı bana şöyle bi Lauren, “Hadi git.” dedi yine gülerek, “...ben de dersimin başına döneyim.” diye de devam etti.

“Ta... ta..tamam... ben... gideyim o halde.. ehehe”

“Önüne bak yürürken.”

“Tamam tamam, bakacağım.” dedim ama o esnada geri geri yürüdüğümünden mütevellit ayağım taşa takıldı ve paldır küldür yere yuvarlandım.

“Ayyy! Amannnn... Dikkat etseneeeee, bi şeyin var mı?”

“Yok yok. Ehehehe.”

“Deli yaaa.”

“Hadi baş baş.”

Allahım, mutluluk... Mutluluk yaa mutluluk! Bi daha bana hiç uğramayacak sanıyordum, ne tatlı geldi böyle beklemediğim bi anda bi bilsen. Ne iyi geldi şu berbat ruh halime bi bilsen. Ama senden bi ricam var allahım, ne olur biraz uzun sürsün bu mutluluğum. Yani son kullanma tarihinden bi yıl veya bi ay daha uzun... Hatta 1 gün bile olur. 1 saat, 1 dakika... Konserve yiyecek gibi uzun ömürlü olsun mümkünse. Olur mu? Sanırım buna biraz ihtiyacım var da. Anlıyorsun di mi? İhtiyacım var geceleri huzurla uyumaya, sokakta hızlı adımlarla dolaşmaya, eğlenceli şarkılarla kopmaya... Kendim için de değil tüm bu isteklerim, içimdeki diğer ben için. O da benim için istiyor zaten. Ruh sağlığımızın selameti için. Hastalanınca hiç çekilmez oluyoruz da biz, zaten bakacak kimsemiz de yok. Tamam mı?

Bu olayı takip eden günlerde Matt ibnesiyle bi takım problemler yaşadık. Çok büyük problemler değil, ufak çaplı şeyler. Bağlarımızı tamamen koparmaya yetecek kadar ama. İşkillenmedim de değil gerçi bu durumdan, yumruk yumruğa gireriz diye tahmin ediyordum birbirimize. Kısa kesti nedense. Benim için de iyi oldu, zar zor edindiğim mutluluğun bu tarz şeyler sebebiyle zedelenmesi en son isteyeceğim şey olurdu zaten. Gerçi ben bu mutluluğumu Lauren'le değil de Curtis'le beraber kutluyordum/yaşıyordum. Çünkü Lauren hanımın sınav takvimi beni Curtis'e mecbur kılmaktaydı.

Günlerden bir gün, akşam saatlerinde Curtis'le beraber evde içki içip, televizyondan basket maçı izliyorduk. Jr. anacığının yanına geri dönmüştü, yalnızdık evde. Bebenin eksikliğini iliklerimize kadar hissediyorduk. Resmen evin neşesi olduydu kısa süre içerisinde. Utanmasam ağlayacaktım gittiğine. Ama o sessizlik, çalan kapı ziliyle bozuldu.

"Gino kapıyı açsana kız."

Açtım. Lynsey gelmiş. Nedense kapıda onu görünce biraz sevindim. Çünkü hakikaten çok sıkılmıştık o akşam Curtis'le ve Lynsey belki biraz bize renk katar diye düşündüm. Nitekim salak salak, boş boş konuşarak biraz olsun katıyordu. Yani en azından o gelmeden önceki `ölüm sessizliğinden` iyiydi. Saatler ilerledi ve uykumuz geldi, uyuduk.

Salonda uyudum o gece. Kanepede o kadar tatlı gelmişti ki hiç odama gitmeye tenezzül etmedim. Sabah Curtis'in antrenmana gitmek için hazırlanırken çıkardığı gürültüye uyandım. Ses yapmadan hareket etmesini rica ettim, "siktir git" tepkisini duyunca ayağımdaki kokuşmuş çoraplarımı attım yüzüne. Kapıyı vurup gidince de tekrar daldım uykuya.

Ardından bi şey oldu, yani uyanmama sebebiyet verecek bi şey ve birden uyandım. Malak gibi bakındım etrafıma önce bi anlamsızca. Hemen sağımda Lynsey yanı başımdaki kanepeye oturmuş bana bakmaktaydı.

"Lynsey?"

"Ayyy özür dilerim yaa, sessizce televizyon izleyecektim de. Koltuk çok gıcırdıyınca uyandım sanırım."

"Sen... sabah sabah... kaç oldu saat?" esneyerek soruyorum bunu.

"10 sanırım."

Uyanmıştım ama elimi yüzümü yıkamaya gitmeden şöyle bi uzanmaya devam ediyordum kanepede. Lynsey televizyonu açmıştı ve ona bakınıyorduk. Aslında bu `uyanmaya rağmen yataktan çıkmama` durumu benle pek bağdaşan bi durum değildi ancak malum, yeni uyandığım için sabah ereksiyonu yaşıyordum ve Lynsey'in gözünün önünden o şekilde geçmek istemiyordum. Gerçi o fark etmiştir, sonuçta ben uyurken gelmiş oturmuş yanıma ama işte... Sakinleşmesini bekliyordum aşağıdaki gibi.

"Gino?"

"Efendim?"

"Lauren'le çıkıyormuşsunuz, hayırlı olsun."

“Sen nerden biliyorsun be?”

“Bilirim ben.”

“Daha bi kere olsun buluşamadık gerçi.”

“Ay ama çok sevindim sizin adınıza, çok yakışıyorsunuz bence.”

“Hıııı, sağ ol.”

“Ya, sana bişey söyleyeceğim ben.”

“Efendim?”

“Ama bak, yanlış anlama tamam mı?”

Nooluyoruz lan? “Yok yok, söyle.”

“Ya, şey... Seth seni benle ilk tanıştırdığında şey olmuştu... şey...”

“Ney?”

“Ya uf anla işte yaaa, böyle şey..”

Ne diyeceğimi sapıttım. Ne alaka lan? Ne diyor bu kız?

“Sanırım yanlış bi zamanda tanıştık seninle Gino. Yoksa eminim her şey çok daha farklı olabilirdi.”

“Ehehehe..” tedirgin bi gülümseme.

“Gerçi bellide olmaz. Çok da geç değildir belki ha? Ne dersin?” deyip gülümsedi.

“Mehehe... Ben bi kahve falan koyayım.”

Tövbe tövbeeeeeeee. Ulan neyin peşinde bu kız? Zaten iradesiz bi adamım, bide vücudumun alt kısımlarında malum benden önce uyanıp kalkan başka şeylerim de var. Geceliğiyle oturmuş yanıma neler diyor... Tövbe estağfurullah yaaa. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra mutfakta kahve yapıyordum ki mutfağa geldi bu sefer de.

“Utandın mı sen?”

“Ne diyorsun be? Ne utanacakmışım...”

“Hadi hadiiii, anlarım ben... Ama içinden de şey diyorsun di mi `Keşke şimdi hayatımda Lauren olmasaydı` ? O zaman daha rahat davranırdın di mi?”

“Yaa kızım ne alakası var? Allah allaaaaaaaaah.”

“Alakası şu ki, bu niye hala inmedi?” dedi ve elini malum yerime götürdü. “Gurp” ettim sadece. İyice panik oldum. Ok yaydan fırlamak üzereydi çünkü. Otomatik fren sistemim falan yok benim, bi de şoför de gözü karartırsa kaza kaçınılmaz olur.

“Lynsey???? Yavrurum bak yapma... Tamam zamanında yapmıştık ama o zaman hayatımda Lauren yoktu. Başım bağlı benim artık.”

“Şşşştttt... İçindeki tutkulu çocuğu susturma Gino bu tip duygusal laflarla. Hem bak, o tutkulu çocuğun da akli şu an bunlarda.” dedi ve geceliğinin düğmelerini bi çırpıda açiverdi.

Elimdeki kahve fincanı yere düştü, yani yere değilde tezgaha düştü. Nutkum tutuldu. “Yapmaaa” diyebiliyordum sadece kısık bi sesle. Oturdu hemen karşıdaki tezgaha ve bana parmağıyla `gel gel` işareti yapmaya başladı işveli bi edayla.

“Yapamam.” diyordum ağlamaklı bi ses tonuyla ama çok net bi tavırla da diyemiyordum tabi. Ellerimle gözlerimi kapattım ama parmaklarımın arasından bakmadan da duramıyordum. Sonra ellerimle sanki memitolarını avuçlarmış gibi hareketler yapmaya başladım uzaktan ama bi yandan da ağlıyorum böyle. Çok tuhaf bi görüntüdeydim yani. Lynsey’de afalladı bu halime;

“Napiyorsun be?”

“Uzaktan beri okşuyom.”

Sonra hemen yine kapattım gözlerimi. Karşımda soyunan kişinin Lynsey değil de Mahmut Tuncer olduğunu düşünmeye çalıştım ama nafile (Mahmut başkan valla senle alakalı bi durum değil, kusura bakma)

Derken Lynsey yanıma geldi ve sarılmaya falan başladı. Öpücük konduruyor boğazıma böyle. Ben “yapma” deyip itiyorum bunu ama itemiyorum da bi yandan. Aygır gibi adamım halbuki, bi itsem duvara sümük gibi yapıştırırım ama yapamıyorum ki o böyle kucağıma çırılçıplak tırmanmaya çalışırken.

“Bak... Lynsey... ben hayatımda yeni kararlar almıştım... artık uslu duracaktım... ama sen...”

“Gino söz... söz, aramızda kalacak.”

“Söz mü?” dedim ama sonra hemen kendimi tokatladım `ne diyorum ben yaa!` diye.

“Gel.” dedi ve gözümün içine bakarak Joker gülümsemesi attı, elimden tutup götürmeye başladı bi yere. Mutfaktan çıkıp üst kattaki yatak odasına götürüyordu ki kurtuldum elinden ve koşa koşa kaçmaya başladım dış kapıya doğru. Ama merdivenlerden üçer beşer inerken dengem bozuldu ve paldır küldür yuvarlandım yere. Canım da yandı bu sefer, kalkamadım hemen ayağa. “ah uh” ediyordum yerde. Lynsey’de geldi oturdu yerde sırtüstü uzanan bendenizin kucağına. Artık itiraz etmeye takatim de kalmamıştı. Tamamen teslim olmak üzereydim.

“Gino...”

“Hı?”

“Senden çok hoşlanıyorum...”

Bu cümlesinden sonra nedense etkilendim lan. Bilmiyorum, etkilendim işte. Gözüme bi farklı gözüktü o an Lynsey. Ha bunda üstünde oturduğu şeye kalçasıyla baskı yapmasının bi etkisi var mıydı bilemem, ama gözüme çok çekici gelmeye başlıyordu yavaş yavaş.

“Tamam... Bi Dakka, bişey diyeceğim o zaman.”

“De canım.”

“Eğer bundan Lauren’in haberi olursa senin ananı avradını s.kerim.”

“Oha! Bu ne biçim bi tehdit yaaa!?”

“Pardon biraz ağır oldu sanırım, şey yaparım, uuuu, öldürürüm seni...”

“Nasıl?”

“Ananı avradını s.kerim, sıkboğaz etme adamı!”

“Tamam tamam, haberi olmaz merak etme.”

“Korunsaydık?”

“Var mı yanında?”

“Yok.”

“Aman boşver o zaman, dikkatli oluruz.”

O günden 1-2 gün sonra antrenörlük kursundaydım. Her zamanki gibi en arkaya oturmuş dikkatlice dersi dinleyip, hocanın dersi interaktif işleyebilmesine yardımcı oluyordum katılımlarımla. O esnada enteresan bi şey oldu. Telefonuma mesaj geldi ve çıkarıp baktığımda mesajın Lynsey’den geldiğini gördüm. Hayır, enteresan olan Lynsey’in mesaj çekmesi değildi, enteresan olan şey, benim ekranda `Lynsey` yazısını görünce içimde tuhaf bi heyecan hissetmemdi. Hani olur ya işte, hepinize olmuştur bu tip bi şey. Bana da ondan oldu, nedeni meçhul. Bilsem söylerdim. Eğitmeden izin alıp dışarı çıktım ve aradım Lynsey’i;

“Lynsey?”

“Bitanem..”

Ne? Bitanem mi??? Lan???

“Naber Lynsey?”

“İyiyim bitanem, senden naber?”

Allah allaaaaaaaah... Lan neden hoşuma gidiyor bu kız bana `bitanem` deyince lan!?

“İyiyim ben de, dersteydim.”

“Ne diyorsun peki mesajda söylediğim fikre?” mesajda `konsere gidelim` yazmıştı.

“Bilmem ki. Yani... şey...” her ne kadar bu ilgi hoşuma gitse de beni tedirginliğe sevk eden bi tarafı da vardı elbet. Dimyat’a pirince giderken, evdeki bulgurdan olmak istemiyordum her civan delikanlı gibi ben de. Aman ne civanım ya, neyse.

“Hadi hadiiii, kırma beni.”

Kırmak gibi bi niyetim yoktu zaten, kabul ettim. Hem ne zamandır konsere falan da gitmiyordum. Fena da olmaz hani. Ama her şeyi geçtim, ben niye böyle bi heyecan duyuyorum lan bu kıza karşı. Tövbe estağfurullah yaaa, başımıza taş yağacak.

Dersten çıktıktan sonra Lynsey’le buluşup konser alanına gittik. Mahşeri bi kalabalık. Girdik o kalabalığın içine. Ama arkadaş yok böyle sıkış tıkış bi ortam yaaa. Hiç de haz almam açıkçası

böyle daral ortamlardan. Ancak her nedense çok keyif alıyorduk Lynsey'le beraber, uzun zamandır hiç kimseyle bu kadar gülüp eğlenmemiştim. Nasıl da muhtaçmışım meğersem, belki de bu yüzden böyle saçma bir yöne kaymam. Kız bildiğin kendimi acayip iyi hissettiriyordu bana. Konser başladıktan sonra da ben klasik bir Türk misali, kıza kimse değdirmesin diye kendisini önüme aldım, ellerimle de yanlardan sarıldım. Kızı kilitledim yani her türlü fortçuya karşı. E haliyle atmosfer + müzik + adrenalin'in her geçen saniye dozunu arttırmasıyla beraber vücutlarımız daha da birbirine kenetleniyordu. Zaten bi süre sonra da şarkılara ayak uydurmayı bırakıp, ayak üstü öpüşmeye başladık. Etrafımızdaki o tıklım tıklım kalabalığı umursamadan, bildiğin 2 aşık gibi öpüşüyorduk. Şey gibi düşünün; bi film sahnesi, kamera kuş bakışı bizi çekiyor ve git gide bizden uzaklaşıyor. Etrafımızdaki insanlar da kadraja giriyor ve onlar deli gibi eğlenirken biz ortada kenetlenmiş öpüşüyoruz.

Konser bitiminde yakınlardaki bi parkta takılmaya devam ettik. Bira falan almıştık marketten, bi yandan onları içiyor, diğer yandan çok güzel vakit geçiriyorduk. Ta ki arkamda bi hırıltı hissedene kadar. Yüzüm buz kesildi ve ağır hareketlerle arkamı döndüğümde, hayatta en çok korktuğum canlıyla karşılaştım; köpek.

Köpek kıpkırmızı gözleri ve hırlayan nefesiyle bize bakıyordu. İçimden "Sikerim delikanlılığı" diyip koşmaya başladım. Lynsey "dur koşmaaa!" diye bağırsa da ayaklarıma söz geçiremiyordum. E tabi ben koşmaya başlayınca köpek de arkamdan bastı deparı. Allahım, adrenalinim hiç bu denli doruk noktasına ulaşmamıştı. Sanki arkamdan köpek değilde Azrail koşuyor gibi hissediyordum o an lan. Cırlaya cırlaya koşuyordum. Parkın içinde tel örgülerle çevrili basket sahası vardı, o sahanın etrafında dönüp duruyorduk köpekle. Bakın çok açık ve net söylüyorum ki, o an Usain Bolt'la yarışsam yine yenilirdim belki ama Usain hıyarını da nefes nefese bırakırdım allahıma. Yalnız baktım bu koşturmanın biteceği yok, daldım basket sahasına. Bildiğin kumar oynadım yani. Sonuçta tek bi kapısı var amk, kaçma ihtimalim azaldı. Ama aklımdaki plan potaya asılıp, tırmanarak panyaya çıkmaktı. Dünyanın en embesilce planıymış meğersem. Dediğim gibi sıçrayıp asıldım potaya, sonra da kendimi yukarı çekip panyanın tepesine oturdum. Sonra ne oldu? Köpek de potanın altına oturup beklemeye başlamasın mı? Baktım Lynsey kahkahalarla gülüyor bana oturduğu yerden.

"Yaa ne olur al şunu başımdan yaaa" diye cırladım, allahım utanç verici yaaa.

Lynsey de gitti az ilerde yine parkta takılan bi grup gençten yardım istedi. Bebelerden 2 tanesi taşak geçe geçe geldi. Köpeği aldılar allahtan. Bende "Madem o kadar rezil olduk, şuradan artistleme bi atlayış yapayımım da şeref golü tadında bişey olsun" diye mal bi düşünceye kapıldım. Yaklaşık 3.05'lik yükseklikten, hem de zıplayarak atladım.

Ve `daaaannnn`

Zaten sakat olan ayağım "gurk" diye burkulmasın mı...

Acı içinde kıvranmaya başladım yerde, Lynsey koluma girip kaldırdı beni yerden, "Gel seni hastaneye götürelim" dedi. Hemen köpürdüm "Hayır hayır hayıuuuuuuur!" diye. Doktor fobim var benim, kendi rızamla asla gidemem. Birinin döve döve götürmesi lazım anca.

"İyi o zaman gel eve gidelim" dedi.

Tam "Tamam" diyecektim ki aklıma birden Curtis geldi;

"Kızım Curtis evdedir. Senle beni... yani bizi... görmesin?"

"Neden? Ne alaka?"

"Yahu siz... ne bileyim... aranızda bi şey yok muydu?"

"Yooo, arkadaşız sadece."

"İyi de..."

Götürdü beni eve. İçeri girdiğimizde Curtis salonda televizyon izliyordu. İkimizi kol kola görünce bayağı bi afalladı önce. Ama sonradan da umursamaz bi tavra büründü. Lynsey; "Ben odaya geçiyorum" dedi ve Curtis'in yanında hiç durmadan geçti benim odaya. Ben de seke seke gittim oturdum Curtis'in yanına, ardından da gıdısına bi öpücük kondurdum.

"Heh! Öp öp! Beni de öp! Herkesi siktin, şimdi de gözü bana diktin di mi!?"

"Ahahaha yerim seni kız. Çok seviyorum ben seni."

"Oke. Hadi siktir git şimdi. Maç izliyorum ben."

"Curtis?"

"Ne var?"

"Bak olur da Lauren'e ağzından bi şeyler kaçırırsan gördüklerinle ilgili, senin o pambuk götcağızını çizerim, tamam mı bebeğim?"

"Lan banane amına koyayım! Ne bok yersen ye hıyar."

"Tamam. Hadi ben de geçiyorum odaya."

Dediğim gibi, Curtis umursamaz gibi takılıyordu ama yemezler. Nasıl şok olduğunu ben anlarım. Bu adamın içini bilirim ben içini. Cool takılmaya çalışıyordu ama esasında dumurlardan dumura koşmaktaydı.

Geçtim Lynsey'in yanına. Ben gelmeden ısıtmış yatağı. "Gel ayağına masaj yapayım" dedi işveli bi edayla, seke seke koştum yatağa. Masaj bahane, gecenin mutlu sonla noktalanması şahane.

Sabah olup uyandığımda Lynsey kafasını göğsüme koymuş bi şekilde uyumaya devam ediyordu. Birkaç dakika onu izledim, ve o an fark ettim ki ben `uyuyan kız fetişistiyim` Ne kadar tatlı oluyor lan öyle masumca uyuyan kızlar, ayyyy yerim.

Ve yeniden enteresan bi şey oldu o an, çok hem de. Telefonum çaldı, arayan Lauren idi. Hayır. Enteresan olan Lauren'in araması değildi. Enteresan olan, telefonu açmak istemememdi. Evet evet, açmak istemedim o an o telefonu. Aylardır araması için dualar ettiğim kız, aradığında telefonu açmadan önce halay çektiğim kız arıyordu yine ama bu sefer çekmiyordum halay. Sanırım göğsümde uyuyan kızı bi kaç gün önce Mahmut Tuncermiş gibi hayal etmekle hiç doğru bi şey yapmamıştım. Çünkü halayın ustası göğsümde olunca, esas halay çektiren kız ikinci

planda kalmıştı. Nasıl oldu, ne ara oldu, neden oldu inanm bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bu gidişin hayra alamet olmadığıydı. Tabi ben o zamanlar bunun o kadar da farkında değildim.

Çocukken kimsenin dinlemediği adamı dinlemek

Bi kaç dakika sonra Lynsey de uyandı zaten. "Günaydın aşkım" deyip yanağıma öpücük kondurdu. Bense sadece "günaydın" demekle yetindim. Kalktık beraber bi duş aldık ve duşta sevişmedik. Ama bu resmen duygusallığın habercisiydi. Masum masum birbirimizi şampuanladık sadece. Ardından duştan çıkıp kahvaltı ettik mutfakta. Curtis yoktu evde. Antrenmanda olsa gerek yine. Kahvaltıdan sonra Lynsey kahve yaptı bize ve terasta oturup manzaraya karşı yudumladık kahvelerimizi. Her şey, ama her şey çok durağan ve huzur vericiydi. "Kıllanmaya başlamadım" desem yalan söylemiş olurum. Benim hayatımda bu kadar durağanlık hayra alamet değil ki.

Derken Lynsey bi konu açtı ;

"Gino?"

"Efendim aşkı... aaa şey yani, efendim Lynsey?"

"Neee? Sen bana aşkım dedin."

"He? Yoo yoo, demedim öyle bi şey, yok yok, yanlış duydun sen."

"Ehehehe dedin dediiiiin. Neyse aşkım, boşver şimdi bunu. Söyle bakalım sen, ne hissediyorsun?"

"Nasıl yani?"

"Yani ben kendimi söyleyecek olursam, hayatımın en güzel 3-4 gününü geçirdim ve hala geçirmekteyim. Çok huzurluyum senin yanında."

"Ehehe, ne güzel." deyip kahvemi içmeye ve Lynsey'e bakmamaya çalışmaya devam ettim.

"Gino... Lütfen, ama lütfen dürüst ol... Sende mutlusun di mi?"

Ulan kız hakikaten haklı. Bak sen Allahın işine ya. (Lan hala başkasının işi olduğunun sanıyorsun, yuh!) Ben Lauren'e zil zurna aşığı, fakat Lynsey'in yanındayken de, en az Lauren'le birlikte olduğum zamanlarda ki aldığım keyif kadar keyif almaktaydım. Sanırım bu Lynsey'de bi şeytan tüyü var arkadaş.

"Tamam... Dürüst olacağım... Ben de senin hissettiğin gibi hissediyor olabilirim Lynsey. Ama tüm bunlardan önce sana sormak istediğim bi şey var. Sakın beni yanlış anlama ama."

"Neymiş o?"

"Lauren... Çok seviyorum onu, deli gibi aşığı hatta... Yani nasıl söylesem... Anla işte."

"Anlıyorum."

"Ama seninle vakit geçirmek de çok güzel. Yani inan çok keyif alıyorum seninle yaptığımız her

aktiviteden.”

“Allah razı olsun mu demem gerekiyor?”

“Dur bi dinle... Ama bu yaptığımız... yanlış be Lynsey. Yani, olmaması gerekiyor aslında. Haksız mıyım?”

“Yoo hayır, haklısın.” kalktı ayağa. Boş bardağını falan alıp, aşağıya mutfağa inmek için hazırlandı ve devam etti konuşmasına;

“O sebeple ben şimdi gidiyorum ve seni kendinle baş başa bırakıyorum. Ki rahatça kendini dinleyebil ve en doğru kararı ver. Unutma ki bi kalpte 2 kişiye yer yoktur Gino. Kendini nerde daha huzurlu hissedeceksen o tarafı seç. Kalbin ne diyorsa, ona kulak ver...”

“...” bişey diyemedim.

“ve şunu da bil ki, senin için her türlü fedakarlığı yapmaya hazırım ben.”

dedi ve dudağıma masum bi öpücük kondurup aşağıya indi. Sanırım sonra da giyinip çıktı evden.

Ah be Lauren! Ah be yavrum yaa!

Bak gördün mü!?

Sen “dersim var” deyip de sevgilini aksatmasaydın, sevgilin hiç bulaşmayacaktı ki bu kıza...

Ah tamam ulan vurmayın... ah... tamam tamam, kafam acıdı, ah... tamam yaaa.. demez olaydım öyle bi şey... ah...

Ama kızılmasın da bana çünkü `şu anki aklım` olsa, elbette yapmazdım böyle saçma sapan bişey. Hem allah aşkına hangimiz hayatının her evresinde `doğru` olanı yapıyor ki!? Benden de beklemesin kimse sürekli doğruyu seçmemi. Nitekim ben;

17 yaşında ailemden kopup gurbette büyümüşüm (17 yaşındaki bir insan hala çocuktur çünkü)

Çocukluk hayalimden çooooooooooooooooook uzaklaşmışım. (Hem de zamanında avuçlarımın içindeyken)

E anne ve babamı kaybetmişim ulan hepsinden öte!

Sorunlu bi adamım oğlum ben, sorunlu!

Evet... Lauren'e olan aşkım yavaş yavaş küçülüyordu o anlarda Lynsey'e olan tutkumun büyümesi sebebiyle. Şu an bunu yazarken bile utanıyorum kendimden ama maalesef o dönemde böyle olmaktaydı. Tam sopalanacak herifmişim, evet.

Etkilenmişim işte Lynsey'den. Görünüşünden, sohbetinden, sohbetindeki zeka kokusundan, espri anlayışından...

Ve belki de en önemlisi, benimle `gerçekten` ilgilenmesinden...

Ben de böyle bi insanım işte, alın size bi açığı daha vermiş olayım. Daha önce de demiştim, insanlar aslında Da Vinci'nin şifresi gibi saklarlar kendi açıklarını, kendi zafiyetlerini. Çünkü diğer insanların kendisini bu yönden sömürmesinden korkarlar. Ben de korkuyorum ama artık umrumda değil, başa gelecekse çekiliyor bazı şeyler ne de olsa. Zafiyetim de şu ki; bi insanın

beni kendine aşık etmesi çok kolay.

Benle ilgilensin,

beni iyi analiz edip, hayatımda o dönem neye önem veriyorsam sürekli onlarla ilgili içten sorular sorsun

ve esprilerime gülsün.

Bu kadar. Bunları yapan kişi ister dünya çirkini olsun, ister dünya kötüsü, yinede kendine aşık eder beni.

Hadi bi psikolog çözsün şimdi beni, çocukluğumda kimse beni dinlemediği için mi böyleyim ben?

Günlerimin çoğunu Lynsey'le geçiriyordum. Geziyorduk, eğleniyorduk, barlar, klüpler, sinema, ara sıra konser, akşam yemekleri...

Her şeyi yapıyorduk artık. Bildiğin sevgili gibi olmuştuk. Fakat aramızda bi anlaşma vardı; Lauren'e hiç bişey çaktırmayacaktık. Nedense Lynsey de Lauren'i `tamamen` silmemi istemiyordu benden. Normalde isterler ama di mi yani bu kadar şey yaşanınca. Lauren beni aradığında ya açmıyordum ya da yoğun olduğumu söyleyip buluşamayacağımızı belirtiyordum. Nitekim o da dersleri sebebiyle çok aramıyordu. Ve sonunda, bi kaç günü böyle `sorunsuz` geçirdikten sonra işler yeniden boka sarmaya başladı.

Bi akşam yine Lynsey'le eğlenceden eve döndük. Curtis hala uyumamıştı. Biz tam odamıza geçerken Curtis beni çağırdı. Lynsey'i "Sen git yatağı ısıt, geliyorum birazdan" deyip gönderdim odaya. Ardından da gittim Curtis'in yanına. Curtis ikimize de viski koydu önce ve "Geç, senle bişeyler konuşacağım" deyip bahçeyi gösterdi.

Çıktık bahçeye;

"Gino!!! Napıyorsun oğlum sen !!??"

Ben tabi gezmeden geldiğim için çakır keyifim ve bu sebeple biraz yavaşça konuşuyorum, "Napıyormuşum yaa??"

"Gino!!! Kendine gel bi!!"

Lan??? Curtis'i ömrü hayatımda ilk defa, evet evet ilk defa bu kadar ciddi görüyordum.

"Kendimdeyim ben dostum." hala yavaş yavaş gülüyorum ama.

"Bana bak, son zamanlarda ki halin hiç hoşuma gitmiyor. Beni bilirsin, eğer ben bile bunu söylüyorsam, bence bi ciddiye al derim bu lafları!"

"Ahahaha siktir git lan, seni mi ciddiye alacağım? Ahahaha"

"Ginoooo!! Bak hayatın her geçen gün daha da kötüye gidiyordu, ama umutsuz değildi. O yüzden sesimi çıkarmıyordum, fakat artık bi `dur` demenin vakti geldi sana."

"Ne diyorsun sen allasen yaa?"

“Gino bu Lynsey seni mahvediyor. Baksana bi kendine! Git bi aynaya baksana! Hem Lauren'e nooldu yavşak?”

“Sanane lan yavşak! Sen Lauren'in kankası mısın!?”

“Ginoooo!! Ben senin iyiliğin için konuşuyorum! Lynsey iyi bi kız değil!

Önce viskiyi fondipledim ve ardından sinirli bi şekilde kalktım oturduğum sandalyeden,

“Bana bak Curtis yavşağı! Kızı elinden kaçırdığın için kıskanıyorsun biliyorum, ama beni ondan ayıramayacaksın! Bana burda Laurendi maurendi masal okuma! Ben senin esas derdini çok iyi biliyorum kıskanç köpek!”

“Sen!!! Sen... Sen ne biçim konuşuyorsun lan göt! Ağzını topla! Kaç kere dedim `senin iyiliğin için konuşuyorum` diye lan!”

“Siktir git lan! Ben seni bilmiyorum sanki. Kaçırdın mis gibi kızı, şimdi kafanı duvarlara vuruyorsun.”

“Gino bak sikecem ama şimdi seni! Ben bu konuşmanın hiç böyle seyir edeceğini düşünmemiştim, pişman etme beni seninle, senin iyiliğin için konuşmaya çalıştığımı!”

“Lan ne iyiliği lan !? Ne iyiliği!? Uzun zamandır ilk defa mutluyum ve karşımda benim iyiliğimi düşünen birini değil, sadece bu mutluluğumu kıskanan bi adam görüyorum ben!”

“Sen sarhoşsun... Evet evet... Yoksa... yoksa böyle şeyler söylemezsin sen. Hadi git uyu sen!”

Adam konuyu mümkün olduğunca yumuşatmaya çalışıyordu ama benim yumuşamaya hiç niyetim yoktu. Keza ettiğim laflar yenilir yutulur cinsten değildi.

“Valla açıkçası sarhoş olsam da, olmasam da değişmeyen tek bi gerçek var Curtis, o da senin sahte bir dost olduğun. Kaç gündür zaten bi soğuktun bana karşı. Gelip yanına şımarıklık yaptığımda bile hep tersliyordun beni. Anlamlandıramıyordum ya da anlamlandırmak istemiyordum bu tavrını ama sonunda beni mutlu görmeye dayanamadığını düşünmeye başladım artık. Ve bugün de bu ettiğin laflar... Sen sadece Lynsey'i elinden kaçırdığına bozüksun di mi lan yavşak herif! Yoksa benim hayatımla ilgilenmen falan bahane...”

Curtis de bu laflarımın ardından köpürdü ve o da kalktı bir hışımla sandalyesinden;

“Lan bana bak! Ne diyeceğim biliyor musun?”

“?”

“Siktir git... ve de ne halin varsa gör...”

Curtis bana `siktiri` çekince sinirden gözüm döndü ve kendimi tutamayıp tam ağzının ortasına yumruğu patlattım. Baya sağlam geçirdim, öyle ki yumruğun şiddetiyle elindeki bardağı düşürdü Curtis,ama hiç karşılık vermedi. Dudağı patlamıştı. Bana baktı ve "yazıklar olsun" der gibi başını salladı sadece.

Ancak ne demişler; `yavuz hırsız ev sahibini bastırır`mış.

“Gidiyorum lan bu evden! Senin gibi kıskanç köpekle aynı evde kalamam daha fazla!”
diye bağırdıktan sonra Lynsey’i de aldım ve kapıyı vurarak çıktım evden.

Nasip değilmiş bonk6rluğu

Çok sinirliydim. Curtis'in kiskandığı için benle böyle konuştuğunu düşünüyordum çünkü. Gittik Lynsey'le karşıdaki parka. Lynsey kafamı okşayarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Biraz sakinleşince de ben, "Nereye gideceğiz peki?" diye sordu. Açıkçası bilmiyordum.

"Bu gecelik parkta, çardakta uyuyalım da, yarın ola hayrola" dedim..

Ertesi gün sabah olup uyandığımızda her yerimiz tutulmuştu. Bundan sonra nerede kalacağımızı düşündük. Lynsey'in evi en mantıklısı gibi gözüküyordu. Gerçi evde 2 tane ev arkadaşı da varmış. Ben bi ara Meksika'ya gitmeyi bile düşündüm. Alfredo "ne zaman istersen gel, ben buradayım" demişti. Hatta Lynsey'e de bahsettim ama, o "yok, saçmalama" dedi. Ben de vazgeçtim zaten sonradan. Yani son karar; Lynsey'in eviydi.

Curtis'in evde olmayacağı bi saatte eve gittim, mühim bi kaç eşyamı alıp geri kalanını da bıraktıktan sonra Lynsey'le beraber yeni evimize gittik. Ama bakmayın yani, aslında canım çok sikkindi. Sonuçta Curtis'le kavga edip hem onu hem de evi terk etmiştim. E Lauren'e de ihanet ediyordum bi yandan. Psikolojim biraz hırpalanmıştı yani. Ama işte öte yandan Lynsey'in o Şefkatli kollarında da huzur buluyordum. Hatta psikolojim o kadar allak bullaktı ki, 1-2 günde unutmıştum Curtis piçini falan. Yeniden gülüyordu yüzüm. Dertler mertler, peeeh, banane... Lynsey'in ev arkadaşları falan da çok sevmişti beni. Mutluydum lan işte, mutlu! Yazık amına koyayım bana. Yani Şimdi bakıyorum da buradan beri o zamanki hallerime, hakikaten yazık la bana. Mutluluğa nasıl böyle muhtaç hale gelmişim meğer.

Ve bir akşam, tüm bu enteresan(!) mutluluğumun yanına tuz biber eken, "sevinsem mi yoksa üzülsem mi?" diyeceğim bi haber aldım Lynsey'den.

O akşam ikimiz beraber dışarıda, bi restoranda yemek yiyorduk. Yine her zamanki hoşbeşler, espriler, hayatı ti'ye alarak eğlenmeler eşliğinde karnımızı doyuruyorduk yani;

"Gino?"

"Efendim aşkım?"

"Aşkım sana bi Şey söyleyeceğim ben."

"Dinliyorum tatlım."

"Ama önce bi ağzındaki lokmanı yut da, maazallah boğazına falan kaçmasın."

"Allah allah? Ne söyleyeceksin ki kız? Merak ettim bak Şimdi."

"Tamam. Önce elini ver bana."

"Kız çatlatmasana adamı yahu. Al tuttum."

"Hazır mısın?"

"Büyük ihtimalle evet."

“Ben hamileyim.”

Kafamın içinde iki farklı adam, iki farklı şarkı söylemeye başladı sanki o anda. Biri *The Rockafeller Skank*'ı söylerken, öbürü *Köyümün Yağmurları*'nı söylüyordu. Hangisine eşlik edeceğimi sapıtmıştım. Biri kafamdan aşağıya kaynar sular döküyor şarkısını söylerken, öbürü kalbimi sevinçle dolduruyor hummalı bir çalışmayla.

“Ne diyorsun Lynsey sen!? Ciddi misin sen?”

“Ya evet. Zaten şüpheleniyordum, test yaptım bugün ve şüphemi doğruladım.”

“E peki... Ne olacak? Yani... ne yapacağız? Yani...”

“Bilmiyorum... Açıkçası ben de biraz tedirginim ama... bilmiyorum.”

“Yaa hay allah yaa, daha okulun da bitmedi ki senin. Evli falan da değiliz. Bi de ne bileyim, çok erken yaa baba olmam için.”

“Öyle ama... Ne desem bilemiyorum işte.”

Garsondan alkol oranı en yüksek içkiden getirmesini istedim, getirdi, içtim ve neredeyse geberecektim. Midem nasıl yandı amk, allah belanı versin garson!

Ve en sonunda kafamın içindeki o *The Rockafeller Skank*'ı söyleyen adam sustu;

“Aldıralım bunu.”

“Bu derken? Bi de aldırılmak derken?”

“Yani şey... aldırmasak mı ki bebeği?”

“Bilmiyorum Gino yaa.”

Baktım bu böyle olmayacak, Lynsey'i eve bırakıp, sokaklarda yalnız başıma dolaşmaya başladım. Hayatımda bi çok karar aşamasından geçtim ama hiçbir zaman bi canlının yaşam hakkına karar verme aşamasından geçmedim. Hem de kendi canımdan bi parça olan bi canlının, kendi çocuğumun...

Özellikle son dönemlerde `büyük sorumluluklardan` hep kaçtım. Ya erteledim onları başka baharlara, ya da seçme şansım varsa küçük olanını tercih ettim. Aslında böyle bi adam değildim, şu anda da değilim(belki de öyleyim, anı yaşarken fark edemeyebiliyor insan) Sadece `o dönemde` öyleydim. Hayatımın o evresinde yemeğin çoğunu `üşengeçlik` yerd, ama hesap geldiğinde tuvalete kaçır ve her şeyi `nasip değilmiş`e kitlerdi.

Ama bu seferki karar, çok farklı bi kategorideydi. Bunun ertelenmesi, başka bi seçeneği falan yok.

Caddelerde boş boş dolanırken, kulağıma Mp3 çalarımın kulaklığını taktım ve *Bana bir masal anlat baba* şarkısını açtım. Ama bu sefer o şarkıyı ilk defa ben söylüyormuşum gibi değil de,

bana söyleniyormuş gibi dinledim. Çok garipti lan, kendime yakıştıramıyordum ki baba olmayı. Ama ağladım yine de. Sessiz sessiz. İnsanlara belli etmeden. Sanırım ben bi canlının yaşama hakkı konusunda bi karar veremem. Bu denli güçlü bi iradeye sahip değilim. Bu kararı dinsiz imansız Lynsey'e bırakmak en mantıklısı sanırım. Evet...

Tekrar döndüm Lynsey'in yanına. Mutfakta pasta yapıyordu. Ağzı burnu hep un olmuş, nasıl sevimli gözüküyordu anlatamam. Gittim önce sıkıca bi sarıldım arkasından beri ve ardından oturttum karşıma. Bu kararı benim vermek istemediğimi, daha doğrusu veremediğimi söyledim. Lynsey de net bi cevap veremese de, hal ve hareketlerinden bu çocuğu istediğini anlıyordum. Tam biz bunları konuşurken telefonum çaldı. Arayan Jereldi;

"Efendim Jerel başkan?"

"Gino? Nasılsın?"

"İyiyim abicim. Sen nasılsın?"

"İyi. Bana bak, ben Des Moines'e geldim."

"Heee. Öyle mi..."

"Evet. Nerdesin sen?"

"Abi şimdi dışarıdayım, işlerim vardı da, onları hallediyordum."

"Sen bi bırak o işleri bi yarım saatliğine de yanıma gel bakayım bi."

"Yaa abicim valla ama şu an... şey..."

"Kes lan! Taa nerden kalkmış gelmişim ben! Gel çabuk yanıma!"

"Ya... tamam... geliyorum birazdan..."

Lynsey'den müsaade isteyip Jerel'in çağırdığı yere gittim. Bi parka çağırdıydı, baktım tek başına oturuyor bi bankta. Hayırdır inşallah la, niye geldi ki bu?

"Hoş geldin Jerel, nasıls..." daha cümlemi tamamlayamadan Jerel'in sağ kroşesini ağzımın orta yerine yedim.

"Aaaaah... Abi napıyorsun yaa!?" derken bi yumruk daha ve ben yerdeyim.

"Abi dur! Napıyorsun!? Noluyor yaaa!?"

"Napıyorsun lan sen!"

"Napıyormuşum abi?"

"Curtis aradı beni bu sabah. Senin son hallerinden bahsetti uzun uzun!"

"Curtis?? Onun ben amına koyayım. Dedikoducu yavşak..."

Bi baktım hemen yanımızdaki ağacın arkasından elleri cebinde çıktı Curtis meydana;

“Dedikodu yapmıyorum amına koyduğumun salağı. Hala anlamadın di mi esas derdimi...”

“Anladım anladım... Kıskanıyorsun işte.”

“Lan Gino ne oldu oğlum sana yaa!? İçine şeytan mı kaçtı!? Ne biçim davranıyorsun oğlum bana!?”

“Yaa kes! Sikerim şimdi senin belanı göt!”

Ardından Jerel yine araya girdi;

“Ginoooo! Bak dinle beni bi...”

Hemen lafını kestim;

“Jerel kusura bakma ama seni de sikeyim. Dinleyip anlamadan vurdun yumruğu.”

“Lan seni öz kardeşim gibi gördüğümden, kendine gel diye vurdum lan!”

“Neyse ne artık. Bundan sonra bana abilik taslama sakın, çünkü ben senin kardeşin falan değilim artık. Git sen Curtis’ine abilik yap.”

“Sen gerçekten çok değişmişsin Gino.”

`Bu laf kayıt altına alınsın` demiştim di mi bunu ilk olarak Seth bana söylediğinde? Evet evet, demiştim.

Bu sözün üstüne daha da cevap vermedim ve oradan ayrıldım.

Jerel mi?

Artık öyle birini de tanımıyorum.

Düğünlerde hâla gençlerin masasına oturtulan adamın dramı

Tam gidiyordum ki aklıma bi şey geldi ve geri döndüm bu ikisinin yanına;

“Lan Curtis? Bana bak, Lauren geldi mi hiç eve bana bakmaya?”

“Geldi.”

“Ne dedin lan!? Nerde olduğumu söyledin mi!?”

“Hayır. Texas’da dedim.”

“İyi.”

Sonra da tekrar ayrıldım yanlarından. Yolda giderken düşünmedim de değil ama, ben bu Lynsey’le bişeyler yaşamaya başladığımdan beri elimde kalan az sayıdaki değerlerimi de kaybetmeye başlamıştım. Kötü günlerimde yanımda olan her şeyi, herkesi. Fakat dürüst olmalıyım, zerre sikimde miydi o an bu durum? Tinnnnnnnn... Ufacık bile umrumda değildi, azıcık bile. Lynsey’e her geçen gün daha da çok bağlanmıştım ve bağlanmaya da devam ediyordum. Hele hele bu çocuk mevzusunu da öğrenince daha da boş verdim bu kaybettiğim değerleri. `Lynsey bana yeter` diyordum kendi kendime. Diyorum ya, kızda şeytan tüyü vardı resmen. Eve geldiğimde kapıyı Lynsey açtı, “Dudağına ne oldu?” dedi korkuyla. Hiç cevap vermedim ve sarıldım sıkıca, ardından “İyi ki varsın” dedim sadece. Denize düşmüş olduğumu ve yılanı sarıldığımı bilemeden belki de.

“Kaçalım mı buradan Lynsey?”

“Nereye?”

“Hiçbir yere.”

“Uzakta mı orası?”

“Sen de gelirsen hayır.”

“Ya gelmezsem?”

“O zaman zaten ordayımdır.”

Sabah olduğunda antrenörlük kursu için çıktım yola. Yolda giderken olayları beynimde son bi kez analiz ettim, detaysızca ama. Yani zaten detaylısını bol bol ettiydim ve artık zaman, çemberi iyice daraltıp net bi karar verme zamanıydı.

Hayatımın son dönemlerinde olan varlıkları ve olguları düşündüm önce;

4 kız (Dorothy, Steph, Lauren ve Lynsey)

2 dost (Ryan ve Curtis)

2 sığınacak liman (Jerel ve Alfredo)

3 düşman (Seth, Matt ve Chris)

Bir yığın hata (Avrupa kariyeri hamlesi, orda gereksiz bi kavgaya karışıp müzmin sakat olmak, Steph uğruna basketbolumu boşlamak, Türkiye'den beni izleyip değerlendirmek için gelen federasyon yetkililerinin olduğu maçı umursamamak, Lynsey mevzuuyla beraber eklenen yeni hatalar vs vs vs)

1 tutku (Basketbol)

1 uğraş (Antrenörlük kursu)

ve 1 hayal (Mutlu olmak)

Sanırım elimde iyisiyle kötüsüyle sadece bunlar kalmıştı. Zaten bunları da çıkarırsak, Curtis'le kaldığımız evin bahçesindeki otlardan bi farkım kalmazdı sanırım. Aldığım her karar, yaptığım her şey, doğru da olsa yanlış da olsa tek bi şey içindi, mutlu olmak. Ama beni düşündüren şey şuydu; âni mi yaşamalı insan, yoksa yarınlar için anlık zevkleri ertelemeli mi?

Öyle bi haldeydim ki sanki hem ikisini birden yapıyordum hem de birini bile yapmıyordum. Haliyle sadece gençliğimi çürütüyordum. Yani en azından böyle hissediyordum. Aslında beni en çok korkutan şey de tam olarak buydu, akıp giden zaman. Her geçen gün, bi öncekinden bi tık daha fazla stres yaşamaya başlıyordum bu durumdan ötürü. Çünkü bu yaşadıklarım ve uğraştığım problemlerin seviyesinin daha genç adamlara uygun olduğunu düşünmekteydim. Yani nasıl anlatsam, benim yaşitlarımın hepsi üniversiteden mezun olmuş, çalışma hayatına atılmış, kimi ev kurmaya başlamış, kimi nişanlanmış, bazıları evlenmiş, bazıları artık düğünlerdeki `gençlerin masasına` oturtulmamaya başlanmış falan ama ben hala sonunda ne çıkacağı tam belli olmayan yollarda sürüyordum direksiyonumu. Yani önümde dağ gibi biriken dertlerimin hepsini çözümlensem bile, o diğer yaşitlarımla aynı seviyeye gelemeyecektim. Çünkü onlar şu anda, hayatlarının o evresi için olağan olan dertlerini çözmeye çoktan başlamışlardı. Bense daha bu dertlerimi çözeceğim de, ondan sonra biraz soluklanacağım da, ardından o olağan olan dertlerle boğuşmaya başlayacağım da falan filan, ölme eşeğim ölme. Gençliğim gidiyor lan!!!

ve sonunda bir karara vardım. Sanırım o güne dek aldığım kararlar arasında en radikal olanıydı bu karar. Anladım ki hem âni yaşamalıydım ruh sağlığım için, hem de ileriye dönük kararlar almalıydım yine ruh sağlığım için(!)

Antrenörlük kursu da radikal bi karardı, hem de bayağı bi radikaldi ama, bu seferkinin radikalliği bile, onu ezip geçmeye yetecek nitelikteydi.

Kursta o gün `spor psikolojisi` dersi vardı. Amına koyayım, zaten benim psikolojim olmuş arap saçı, siz neyin psikolojisinden bahsediyorsunuz bana!? Sıkıntıdan patladım derste. Dinlemedim de zaten eğitmeni, yolda gelirken aldığım karar hakkında düşündüm sürekli. Dersler bittiğinde, o

gün orda bulunan Koç Nick bu halimi fark etmiş olsa gerek ki geldi yanıma, "Konuşalım mı biraz Gino?" diye sordu. Hiç çekemezdim bi de koç dırdırı, "Acele işim var koç." deyip ayrıldım yanından. Eve gittim. Lynsey yoktu henüz. Duşumu aldım, en güzel takım elbisemi (zaten bir tane var) giyindim. Parfümümü sıktım ve Lynsey'i o halde beklemeye başladım. Lynsey eve geldiğinde, beni o şekilde salonda onu beklerken görünce bayağı bi şaşırıldı.

"Sen de en güzel kıyafetlerini giy Lynsey. Bu gece şehrin en güzel restoranında bir rezervasyonumuz var."

Ulan ama nerdeyse 90 dakika bekledim hanımefendinin hazırlanmasını. Gerçi o süre zarfında çıktım araba kiraladım falan da geçti zaman hızla. Nihayet hazırlanması bitince de atladım arabaya ve doğru restorana. Yemeklerimizi sipariş ettikten sonra da başladık sohbete;

"Ginooo? Nerden esti bu yemek yavrum yaa?"

"Ehehehe... Çocuğumun annesine bi sürpriz yapayım dedim."

"Ayyyy yerim seni beeeen. Dünyanın en yakışıklı baba adayı. Getireceğiz di mi dünyaya Ginoooo?"

"Neysel neysel dur şimdi.. Bu konuyu gecenin sonuna saklayalım, olur mu?"

"Neden?"

"Çünkü bu gece başka bi ana konumuz olacak konuşulacak."

"Ne ki o?"

derken siparişlerimiz geldi masaya ve ben yemek yerken konuşmayı pek sevmediğimden kapandı konu orda. Yemeklerimizi bitirince de şampanya istedim garsondan ve şampanyalarımız gelince de tekrardan açtım konuyu,

"Evet Lynsey... Şimdi beni iyi dinlemeni istiyorum hayatım."

"Dinliyorum bitanem..."

"Şimdi senin bu sene okuldaki son senen...artık mezun oluyorsun.. Yani ders bırakmazsan tabii."

"Evet."

"Benimde sertifika programımın ilk kademesi zaten bi kaç güne bitiyor, antrenörlüğe başlayacağım yavaştan."

"Evet bitanem."

"İııı şey... ben...ben biliyorsun ki çok acılar yaşadım Lynsey... çok sıkıntılar çektim son bi kaç ayda..."

"Biliyorum bitanem.."

"ve şimdi kendimi, yepyeni bi sayfa açmış, hayatımda ki tüm pislikleri geride bırakmış gibi hissediyorum. Bunların hepsi, ama hepsi senin sayende."

"Aşkiiiiiiiiim, seni yerim beeeeen"

derken ayağa kalktım Lynsey'in şaşkın bakışları arasında. Önce bir parmak şıklatma hareketiyle önceden ayarladığım kemancıyı masaya çağırdım. Kemancı uzaktan beri kemanını çalarak geldi masamıza doğru. Lynsey şaşkınlıktan bi kemancıya bi bana bakıyordu seri göz kaydırma hareketleriyle. Lynsey'in yanına yaklaştım ve tam önünde diz çöktüm. Ardından ceketimin iç cebinden bi kutu çıkarıp, kapağını açarak ona doğru uzattım;

“Lynsey, benimle evlenir misin?”

Garson! Bizim hesabı getir koçum

Bir gün...

Bir gün olurda güvendiğin dağlara , kar yağarsa ya bir gün... hiç düşündün mü ne yaparsın?

Hiç düşündün mü ayazın üstüne kar da eklendiğinde nerede sabahlarsın?

Ben düşünmemiştim işte, hem de hayatımın hiçbir evresinde. Zaten bu yüzden kaybettim ya hep karanlık çöktüğünde gündüzlerime...

Öyle yetiştirilmiştim belki de...

Annem... Babam...

Beni nasıl bi `güven ortamında` büyüttüyse artık. Beni nasıl bi `hoşgörü ortamında` yetiştirdiyse artık...

Bu sebepten olsa gerek ya bu düşünmeyişlerim..

Çünkü ben hiç bilmezdim küçükken, insanlar dedikodu yapar,

hiç bilmezdim, insanlar dolandırıcılık da yapar,

hiç bilmezdim, insanlar arkandan kuyunu kazar,

ve de hiç bilmezdim ki insanlar sadece kendi kârına bakar.

Halbuki `Brütüs` denen bi adam varmış vakti zamanında.

Belli ki bir çok torun bırakmış arkasında da.

Çok gezmiş belli ki ordan oraya,

tohumlarını ekmiş dünyanın dört bi yanına.

Ne bilsin annem, ne bilsin babam.

Cam fanusta büyütmüş onlar beni ömrü hayatımda.

Ne kötülük girmiş kanıma, ne de kahpelik aklımın odalarına.

Ve sanmışım ki `herkes benim gibidir elbet bu dünyada`

Çünkü öyleydi küçükken dinlediğim `Polyanna masallarında`

Ama dinlediğim o Polyanna masallarına inat,

bir gün geldi ve basketboluma kar yağdı kuvvetli fırtınalar eşliğinde.

Ömrü hayatımın en büyük şokunu yaşadım, karla kaplı o yüce dağı gördüğümde.

Ağlayıp sızlanmak da etki etmedi iş işten geçtiğinde.

Karları temizlemeliydim selam durmak için tekrardan güneşe.

Ardından pozitif çevirdim, negatif gibi gözüken bu durumu.

Bembeyaz bir sayfa saydım, karla kaplı basketbolumu.

Başladım yazmaya en baştan umudumu.

Nerden bilebilirdim ki önümüzdeki havanın durumunu.

Yine yağdı...

Hiç acımadan hem de...

Verdiğim emekleri, çabaları yoka saydı hadsizce...

Ağlamak geliyor sadece elimden istemesem de...

Öğrenmedim ki çocukluğumda `güvenmemeyi` tek bir hece..

Evlenme teklifi ettim, evet. Yaptım bunu. Harika bir karar mıydı? Hayır, olmayabilir. Ama daha önce de dediğim gibi, hangimizin her kararı harika ki zaten şu dünyada, ha?

Neden yaptım? Tam emin olmamakla birlikte, hayatımda gelişen son olaylara tepki olsun diye yapmış olabilirim belki.

Belki de huzuru bulduğumu düşünmüşümdür, ya da denize düşen yılanı sarılır misali bi şey işte belki. Bilemiyorum. Bildiğim tek şey, o an bunu yaparken bi an olsun pişmanlığa kapılmadığımdı.

Cevabı mı? Pek tabi ki `evet!` oldu. Sevindi bayağı, cırladı mırladı böyle. Hiç sevmediğim kızsal tepkilerden verdi yani. Yüzüğünü parmağına taktım, ardından dans ettik çalan keman ve restorandaki diğer müşterilerin alkışları eşliğinde. Bakmayın aslında, seviyorum o modumu. Yani o `gözü karartmak` dediğimiz durumu. Keşke hayatımın her anını o modda yaşayabilsem. Sayısaldan 10 hafta üst üste 6 tutturmaya bile değişirdim bu arzumu. O derece isterdim anlayacağınız hep öyle kalabilmeyi. Ama maalesef bu, karakterimde olmayan bi özellik. Ayda yılda bir gol atan `nöbetçi golcü`den , her sene gol kralı olmasını beklemek biraz insafsızca olur sanırım.

Ha peki her gözü karattığımda hayatımda olumlu şeyler mi yaşadım ki de böyle bi arzu içerisine girdim?

Hayır...

Misal bu `evlilik teklifi` akşamının ertesi gününe gidelim hemen,

Sabah uyandığımda Lynsey yanımda yoktu, sanırım okula gitmişti. Ben de kalktım kahvaltımı edip, dışarı çıktım. Önceki gece aldığım kararı, şu an kendisine çok kızgın da olsam Curtis'e

söylemek istedim. Bilsin pezevenk. Sanki bu kararımı millete duyurmazsam bi anlamı olmayacakmış gibi hissediyordum. Psikolojik bi çöküş işte...

Gittim, evinde yoktu. "Antrenmandadır" diye kulübün salonuna gittim, antrenman bitene kadar da bekledim. Bitiğinde salonun çıkışında karşısına çıktım,

"Ne işin var burda?"

"Sana sadece bişey söylemek istedim, fazla kalmayacağım."

"İyi, neymiş o söyleyeceğin?"

"Ben evleniyorum."

omzundaki çantasını şaşkınlıktan yere attı,

"Ne...n...ne diyorsun oğlum sen !!?"

"Neyse uzatma Curtis, bil istedim sadece."

yanıma geldi, ağlamaklı gözlerle yakalarımaya yapıştı ve beni silkmeye başladı,

"Ginoooooooo... Yanlış yoldasın oğlum !! O kızla evlenilmeeez!!!"

yakamdaki ellerini sert bi şekilde çektim ve,

"Bak Curtis! Bir daha Lynsey hakkında kötü bir şey konuştuğunu duymayacağım! Siz bişeyler yaşadınız ve bitti! Anladın mi beni ! O yüzden bu kızı artık kötülemeyi bırak!"

"Yaaa allahım yarabbim, ne diyor hala yaaa... O kız senin gözünü kör etmiş Gino, yapma!"

"Ben diyeceğimi dedim, hadi eyvallah.."

"Lauren? Lauren ne olacak lan peki!?"

tam ellerim cebimde arkamı dönmüş gidiyordum ki, hızla geri döndüm ve ellerimi cebimden çıkarıp yapıştım bunun yakalarına,

"Bana bak Curtis! O kız benim için hala çok değerli! Onun asla ama asla bu olaydan haberi olmayacak! Zaten biz Lynsey'le çok uzaklara gideriz bi süre sonra, ama sakın ağzından bu sana söylediğim şeyi kaçırıp da o kızın üzülmesine sebep olma! Lauren'in hiç bi günahı yok çünkü! Her şey benim hatam anlıyor musun!? Her şey!! Lynsey hamile, evlenmek zorundayım!"

"Neeeeeee??!?!?"

"Evet... Ve belki de bu bi işaret, tanrının bana yol gösterdiği bi işaret. Lynsey'de evlenince bulacakmışım demek huzuru ki, tanrı bana bu `bebek`le bi işaret yolladı."

"Lan ne işareti bebe, sen salak mısın!? Nasıl bi batıl inanç anlayışın, nasıl bi olayları analiz etme mekanizman var oğlum senin, geri zekalı mısın lan sen!?"

"Tamam kısa kes! Uzatma... Dediklerimi de unutma! Lauren'e en ufak bi şey belli etmeyeceksin! Zaten sessiz sedasız evleneceğiz, bi senin haberin var."

"Bana neden söyledin peki?"

“Geçirdiğimiz güzel günlerin hatrına söylemişimdir belki, bilmiyorum.. Hadi eyvallah.”

Ordan ayrıldıktan sonra, Lynsey aradı,

“Efendim hayatım?”

“Aşkınıım, nerdesin?”

“Dışarıdayım.”

“Tamam, her zamanki cafeye gel, bekliyorum seni.”

“Nooldu? Bi şey mi oldu?”

“Ay hayır, gel sen işte.”

“Peki.”

atladım gittim çağırdığı yere.

Mekana vardığımda Lynsey yalnız başına oturuyordu cam kenarındaki bi masada,

“Tatlım..naber?”

“Aaa hoş geldin hayatım. Gel gel otur.”

“Nooldu? Bi şey olmadı di mi?”

“Yooo... Hem aşk olsun, illa bişey mi olması lazım.”

Evet lazım. Çünkü pek hayra alamet değildi onun okul saatinde bi cafede buluşmamız. Neyse oturduk bişeyler içmeye başladık, “Birazdan anlarız” dedim içimden.

Nitekim;

“Gino?”

“Efendim tatlım?”

“Bi şey soracağım sana.”

“Sor tabi.”

“Sence bir insanın karnını doyurup da, para vermeden mekandan ayrılması ne kadar olasıdır ?”

Bi yandan kahvemi yudumluyorum, “Ödeyeceğim parasını merak etme, ehehehe”

“Hayır ben ciddiğim.”

“Nasıl yani? Tabi ki mümkün değildir.”

Lynsey önce bi bıyık altından güldü ve, “Di mi?” dedi psikopatça.

“Ne alaka bebeğim?”

“Pekiıııı, oldu da para vermeden kalktı bu adam...”

“Eeee?”

“Sence o zaman ne olur?”

“Adamı bulur ve yediklerinin parasını ödetirler sanırım, ama ne alaka tüm bunlar?”

“Yani diyorsun ki `her günahın bi bedeli vardır` di mi?”

“Ne günahı be? Noluyor???”

“Burda günah olan belki de bir haram lokmadır, kim bilir...”

Bi kaç saniye `wtf` bakışı attım buna ve ardından “Lynsey ne diyosun allasen yaa ?? Bi bok anlamıyorum şu an ama tatlım..”

Hiç bi şey demedi, sadece gülümsedi.

“Ben diyorum ki Lynsey, bi kaç haftaya şöyle gizli, sade bi törenle evlenelim.”

Susmaya devam ediyordu.

“Hooop, sana diyorum yaa, bi cevap versene!”

“Gino?”

“Nooldu?”

Tam karşımda arkasına yaslanarak oturuyordu ve önce yavaşça yerinden doğruldu, ardından dirseklerini masaya koyarak bana iyice yaklaştı,

“Sen hiç para vermeden mekandan çıkmaya çalıştın mı Gino?”

Ama öyle bi psikopatça tavırla sordu ki bunu, korkmadım desem yalan olur. Kendimi gerilim filmi setinde hissetmeye başladım tam o andan itibaren. Ama tabi bu durum canıma da tak ettirdi sonunda, elimdeki sigarayı daha bitmeden bi hışımla söndürdüm,

“Eeeeehhh!!! Canımı sıktı ama bu muhabbet...ne demeye çalışıyorsun sen Lynsey!?”

“Sadece düşün... hiç yaptın mı bunu?”

“Söylemek istediğin şey ne!?”

Kısık bir ses tonuyla “Dostlarını neden arkasından hançerledin Gino?”

“Ne? Ne dostu? Nooluyo yaa?”

“Sence de bu günah değil mi ??”

“Ne yaa? Noluyoruz yaa ??” Çok fazla ya’lı yu’lı konuşup, çok fazla soru cümlesi kurmuşum ama şaşkınlıktan olsa gerek tüm bunlar işte.

“Ha hesap ödemedi yemek yemişsin, ha arkadaşlarını sırtından hançerlemiştir. İkisinin de bir gün hesabı sorulmaz mı sence?”

Sanırım anlamaya başlıyordum. Hem zaten Lynsey'in bu konuyu açtığından beri gözlerinin şeytan şeytan bakmasından da anlamıştım biraz.

Sanırım... Evet sanırım büyük bi tuzağa düşmüştüm, oltaya gelmişim...
ve yem olarak da `Lynsey` kullanılmıştı..

“Nooldu bay Gino? Sence de borcunu ödeme vaktin gelmemiş miydi?”

“Nasıl yani ?? Her şey... her şey bi oyun muydu ??”

dediğim anda tam arkamdan biri "öhhöm öhhöm" diye ses çıkardı.

döndüğümde karşımda gördüğüm tablo, bana hayattayken cehennemi yaşattı.

karşımda 3 kişi vardı,

Seth, Matt ve ağlamaklı gözlerle bana bakan Lauren..

Süleyman Seba'nın elindeki rakı kadehi

Doğru söyleyenin başka köye sürgün edildiği ve kendilerine dokunmayan yılanların beslenildiği memleketimde, insan sevgisinden bahsedildiğini duyduğum anda göç etmişim buralara. Onlar beni sürmeden... besledikleri yılanlar sokmadan...

Bendeki aptallık; korkularımdan, endişelerimden, şikayet ettiklerimden kaçarak kurtulabileceğimi sanmaktı. Zamanla anladım ki insanın kaçmaya çalıştığı bi çok şey gölgesine benzermiş, nereye giderse gitsin peşinden sürüklenen.

Aslında çocukluğumda okul gezilerini bile sevmezdim ben. Ailemden, evimden, mahallemden, bildiğim caddelerden uzaklaşmak pek hoşuma gitmezdi. Yerel bi insanım ben, seyyahların vurdumduymazlığı garibime gider. Ama işte o dönemde bi deli cesareti gelmiş bünyeye belli ki, nitekim pişman da etmedi. Özellikle ilk seneler rüya gibiydi, ya da beni kandırmak için hayatın oynadığı bir illüzyondan ibaretti. Illüzyonu sanırım çünkü kaçtığımı sandığım korkularım, yeniden kafasını uzatmıştı caddenin sonundaki binanın arkasından. Bazıları diyordu ki *"Dibe vurduysan eğer, bundan sonra yükseleceksin demektir"*

Ne kadar saçma bi laf bu yahu!? Yerin altında daha kaç katman var bilmez misiniz siz?

Veya hiç mi dinlemediniz Ayna'nın bi şarkısındaki *"Kötünün kötüsü de var anla..."* diye devam eden sözlerini?

Gerçi orda *"anla..."* dedikten sonra *"...unutursun zamanla"* diye devam ediyor şarkı, nitekim bazıları da *"Geçer bu günler de, atlatırsın"* diyordu ellerini sırtıma dostça vurarak. Ve ekliyorlardı *"Kimler atlatmadı ki?"*

Öncelikle, kimlerin atlatıp atlatamadığı zerre umrumda değil. Hem sonra, istatistiklerin, `herkesin bi şekilde atlattığını` söylemesi de bi anlam ifade etmiyor benim için. Çünkü istatistikler geri kafalılığın ta kendisidir. Çoğu zaman doğruyu konuşuyor olsalar da, sürprizlere hiç inanmazlar. Misal, benim bugüne kadar uçmamış olmam, gizlediğim kanatlarımın aslında olmadığı anlamına gelmez. Belki de uçmaya değer bi yer görmemişimdir henüz(?) Hem bugüne kadar yüzlerce anı/olay/kişi unuttuğunu söyleyen o insan, unuttuğunu söylediği bunca şeyi nasıl hatırlıyor?

Evet farkındayım, bu insanlar da beni telkin etmeye çalışıyor ama ters bi adamdım ben işte. Uyanırken hayal kuran, rüyalarında gerçeklerle yüzleşen bi adamdım. İsim şehir oynardık herkesin memleketinin `Mersin` olduğu ortamlarda, `T` harfinden şehir bulurdum ben kolayca. Bu tersliğim, bazı durumlardaki aksiliğim nerden geldi tam olarak bilemiyorum. Babam mülayim bi insandı, anacığım da keza öyle. Ama yaşadığım toplumun etkisinde kalmış olabilirim belki bu terslik ve tezatlık konusunda.

Tuhaf bi toplumda büyüdüm çünkü ben..

Geceleri açlıktan karnım guruldardı, komşularım ise tok yatardı.

Gündüzleri o komşularıma *"Selamın aleyküm"* derlerdi, benim selamlarıma *"Aleyküm selam"* demeye tenezzül bile etmezlerdi.

Tuhaf bi toplumda büyüdüm ben..

Geceleri yine açlıktan karnım guruldardı, radyodaki spiker, ünlü futbolcunun yıllık 2 milyon dolar olan ücretine zam yapılmadığı için antrenmanda neşesiz olduğunun gözlendiğini söylerdi. Gündüz olunca internet kafeden o futbolcuya teselli mesajı atardım, ama bir *"Allah razı olsun"* bile duymazdım.

Tuhaf bi toplumda büyüdüm ben..

Sözde dinine bağlı olan insanlardı hepsi, ama dinin gerekliliklerini yerine getirmeyenlere *"allahın selamı üstünde olsun"* derlerken, yerine getirenlere bir *"eyvallah"* bile demezlerdi.

Kötü niyetli insanların saygı gördüğü, iyi niyetli olanların ise ezildiği bir toplumda büyüdüm ben. Sevenin sevildiği değil, sikenin sevildiği bi toplumda... Efendi abilerin değil, piç abilerin özenildiği bir toplumda... Dertlerine isyan etmeden durana değil, ağlayana meme verildiği bir toplumda... Okulda teoride öğrendiğim tüm değerlerin, pratikte fayda etmediği bir toplumda... Ticarete iyiliğin değil, acımasızlığın zengin olduğu bi toplumda... Karakersiz insanlar için özel giysilerin üretildiği ve onlar o giysileri giydiğinde diğer insanlar tarafından karakterli zannedildiği bi toplumda...

Bak şimdi geldi aklıma, allah aşkına bana bi göstersenize şu altın kafesteki bülbülü.

Ağzının ortasına iki tane çakasını geldi de.

İşte öyle yani, olaylara böyle ters açıdan yaklaşmalarımı garipsemiyorum ben pek. Çünkü olayların tersinin aslında doğrusu olduğunu gördüm toplumdan yıllarca. Yani en azından `onların` doğrusu olduğunu diyeyim. Çünkü demiştim taa en başta, "Benim doğrum yok" diye, tıpkı yanlışımın da olmadığı gibi. Kime göre doğru neye göre yanlış sonuçta, ha?

Bakma ama sen bana, elbette ezelden beri değilim böyle. Zamanla evrimleştim toplum içerisinde. Küçükken her denilene inandırdım mesela ben, aklına gelebilecek her şeye hem de. Doğru veya yanlış vardı benim için o zamanlarda ve bunları hep başkasının doğrularını ve yanlışlarını edinerek elde etmişim. Saf mı diyorsunuz böylelerine? Ha evet öyleydim öyleyse. Ama bu saflığım sebebiyle, kaybettiğim bazı değerlerim var geçmişimde;

Bana 20 yaşına kadar hep *"yaşından daha küçük gösteriyorsun"* dediler

20 yaşımdan sonra da büyük gösterdiğimi söylediler.

Senin anlayacağın `yaşayamadığım bi gençlik` var geçmişimde be adam, nasıl bi his bilir misin ki!?

Şimdi belki de o yaşayamadığım geçmişin özlemi sebeptir tüm bu hatalarıma.

Belki o yaşından küçük gösteren çocuğun evcilik oyunlarıdır bunlar, belki de yaşından büyük gösteren adamın kart zamparalık merakı...

Bilmiyorum...

Bildiğim tek şey Süleyman Seba'nın elindeki rakı kadehi gibiydim, hayatımda hep bi deprem. Bu depremler yüzünden kaçırıyordum çevremdeki insanları, yalnızlaşıyordum...

Mesela en büyük hayali `ünlü bir aktör olmak` olan, ama yıllardır bu hayale kavuşamayan insan, ansızın gelen `figüranlık teklifi` karşısında yüzü güler değil mi?

Hah, işte eğer en büyük hayali `görünmezlik pelerinine sahip olmak` olan ama yıllardır bu hayaline kavuşamayan biri varsa aranızda, benimle yer değiştirebilir. Sevaba girmiş olurum hem belki.

Bak ama daha önce de söyledim, pesimist bi insan değilim ben. Yaftalanmayı sevmem. Belki optimist de değilimdir, her ne kadar öyle olduğumu düşünsem de. Olduğumdan kesin olarak emin olduğum bi şey varsa, o da tutarsızım biraz, yani en azından çevremdekiler söylüyor öyle olduğumu. Ya da söylemiyorlardır belki, bilmiyorum. Ama merak etme, bi gece ansızın "pesimistim" ben diye ağlayarak itiraf etmeyeceğim kimseye. Sadece o dönem talihsizlikleri üst üste yaşıyordum ve bi şeylere bok atma ihtiyacı duyuyordum hepsi bu. E biliyorsun ki süttten çıkmış ak kaşığın ete bürünmüş haliydin ben. Tanımadığım coğrafyalarda gezer, ayağım boka basınca da ayağıma küfredirdim. O da bana isyan eder, karşılıklı münakaşa ederdik. En sonunda da suçlunun, bizi buraya sürükleyen fikirlerim olduğu konusunda anlaşırđık.

Ha peki suçu başkasına veya koşullara attığımda değişen bi şey mi oluyordu da sürekli bunu yapıyordum?

Hayır. Ama suç benim değilse neden üstleneyim ki?

Bak mesela çıkmaz yol da aslında yoktur. Zamanında varmış gibi konuşmuş olabilirim, tutarsızlığıma ver, ama yoktur. Neden biliyor musun? Çünkü insanoğlunun içinde inanılmaz bi manevra kabiliyeti ve inanılmaz bi dansöz kıvraklığı mevcuttur. Ve bu sayede ben her konuda ve her olumsuz koşulda bik bik ötebilirim. Suçu başkasına atıp, haklı gerekçeler sunabilirim. Ama bunlara (sunduklarıma) inanmadığımdan değil, öyle olsa bunları neden itiraf edeyim ki sana. Şu an bunları aktarmaktaki amacım gerçekten, ama gerçekten doğru ve yanlış kavramlarının olmadığıdır. Dostum yani ben yanlış bi şey yapmadım, anladın mı!?

Ne Lynsey'e evlenme teklifi ederken, ne Curtis'le Jerel'e posta koyarken, ne de Lauren'in arkasından iş çevirirken...

Ama anlayacağıın üzere doğru bi şey de yapmadım. Ben sadece ana hayalim olan `mutlu olmak` uğrunda ilerlediğim yolda sonradan anladığım(!) hatalar yaptım. Sonradan anladığım diyorum bak, çünkü onların o an da hata olduğunu bilemezdim. Evet... E bilemezdim çünkü belki de hata olmayacaklardı ve beni o hayalime ulaştıracaklardı. Saçma gelebilir sana, ona, buna, şuna. Nitekim şu an bana da saçma geliyor bu seçimlerle mutluluğa ulaşabileceğimi sanmak. Ama unutma, dünyanın en büyük icatları, icat edilmeden önce dünyanın en saçma fikirleri veya hayalleriydi. Ne alaka bunu söyledim bilmiyorum, sanırım manevra yeteneğim köreldi. Lauren'e yaptığım bu yanlış(!) kıvıramıyorum. Hayatımda ilk defa, bünyesinde `saf iyilik` bulunan bir insanla tanışmıştım ve onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Tabi böyle bi kızı hayal kırıklığına uğratmak, beni de hayal kırıklığına uğratmıştı. Nefsim ve benliğim ilk defa beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Hayatımda ilk defa suçu başka bi şeye atamaz olmuşum. İlk defa kendimden nefret etmişim. Ve sizin huzurlarınızda da ilk defa kendimi eleştirir olmuşum. Ama başkası eleştirmesin mümkünse, bokunu çıkaranlar oluyor maalesef. Çünkü eleştirmek ve bok atmak arasında ince bi çizgi vardır görünen, ama eleştiren insan ile bokunu yapan insan arasında ise

dağlar. Benim acım bana yeterdi o anda ve hatta acı stoku yapabilecek kadar da fazlası vardı elimde. Ya ben yanlış anlamıştım carpe diem felsefesinin özünü, ya da eşeğin bi taraflarına su kaçıra kaçıra yaşamıştım o anı. Dertlerimi 10 iken 20, derdime derman bulacak insanları ise 10 iken 0 yapmıştım. Mutsuzluğun dibinin beş katman daha aşağısındaydım. Öyle ki, mutsuzluk hakkında romantizm bile yapamıyordum. Duygusal şarkılarda kederlenemediğimde anladım bunu. Sanırım bu, durumumun vahimliğini sergiliyordu bana. Doğru sanılan bir yanlışı da öğrendim o dönemde; mutluysen zaman hızlı, mutsuzken de yavaş akmazmış. Zaman kumandası icat olmadı daha, götünüzden tespit uydurmayın. Size öyle gelmesinin sebebi, ya gelip geçen zamanın kıymetini bilmemenizdir, ya da umutlarınızın peşinden koşmadan kös kös oturmanızdır. Ota boka romantizm karıştırmayın amına koyayım!

Lauren bu sefer ağlamadan, tepki koymadan, bana sert bi bakış bile atmadan, yani kısacası `tınlamadan` arkasını döndü ve ayrıldı gördüğü o sahneden sonra. Ha gördüğü sahnede çok vahim bi durum da yoktu, Lynsey'le karşılıklı oturuyorduk ama mevzudan (Lynsey'le gizli ilişkimiz, evlilik teklifi vs) haberi vardı. Çünkü tüm o yaşananlar, yani Lynsey'le aramızdakiler, Seth, Matt ve Lynsey üçlünün bana oynadıkları bi oyundan ibaretmiş, sonradan öğrendim. Demiştim zaten bu Matt'in, Lauren'in dediği "*Başka biri var*" cümlesindeki `biri`nin `ben` olduğunu öğrendikten sonraki tepkisinin azlığından işkillendiğimi. Meğer master planları varmış benim üzerimde ve uygulamışlar onu sessizce.

Lynsey'in de "*Yemek yemek, hesap ödememek, ama bi gün ödetmek*" diye zırvaladığı şeyi de o iki piç ezberletmiş işte ona, sonradan öğrendim. Bebek meselesi? Yalanmış işte amk, ne bebeği...

Seth, Lynsey'in yanağına "*İyi işti kızım.*" diyerek bi öpücük kondurdu ve o hesap ödetme mevzusuyla ilgili bişeyler daha zırvaladıktan sonra üçü beraber çekip gittiler.

"*Yalnızlık nedir?*" diye sordu bi dış ses o anda,

"*Bu soruyu bile anca senden duyduğumu belirterek anlatmaya çalışmamdır*" diye cevapladım.

Ne yumruk atıp, türlü ithamlarla suçladığım Curtis'in omzu beni sabırsızlıkla bekliyordu o an, ne "Bundan böyle abim falan değilsin" dediğim Jerel kollarını açardı bana, ne de aldattığım kız saçımı okşardı...

Islıklarla kenara gelen oyuncunun psikolojisindeydim. Sahanın ortasında durup "Bütün suç benim mi amk!?" diye isyan edesim vardı. Ama evet benim... Kendi kaleme hat trick yaptım. Sanırım bütün suç benim.

Geceleri gürültünün eksik olmadığı bir otelde tek kişilik oda kiraladım kendime, ve sertifikamı alana kadarki 2-3 günü orda geçirmeye karar verdim. O tek kişilik oda çeyrek kişiliğe dönüşürdü geceleri, üzerime üzerime gelirdi duvarları bir mahalle kabadayısı edasında. Çıkış kapısı yok olurdu, ampulünün voltajı azalırdı. Kafamı suyun altına sokardım kendime gelebilmek için yarım metre karelik o banyonun içinde, musluktan su yerine çamur akardı. Uyumaya yeltenirdim göreceğim kabusların akıbetinden korkmadan, ama uyumak bile benim için bi ödüldü sanırım, izin vermezdi kendisinle bütünleşmeme halime aldırmadan. Yemek yemenin, hatta sigara

içmenin bile bi anlam ifade etmediği zamanlardı

Hayatımdaki, tarifi en zor zaman dilimiydi o 3 gün, ama elimden geldiğince kısa ve öz bi şekilde tarif etmeye çalıştım yine de.

Bitti tabi sonra. Bi şekilde, ama öyle, ama böyle... Atlattım o hatırlamak istemediğim otel maceramı da...

Elime, ne boka yarayacağını bilmediğim o sertifikayı verdiler ve beni onunla baş başa bıraktılar. Ben ona bakıyordum *"Sen kimsin amına koyayım!?"* der gibi, o da bana bakıyordu *"Esas sen kimsin amına koyayım!!?"* der gibi. İnanın tam kıvırmalık bi şeydi. Aklıma onunla ne yapabileceğim konusunda başka bi bok gelmiyordu. Çok zor tuttum kendimi onu kıvırmamak için, ama kıvırmadım. Valizimin ücra köşelerine koydum onu da diğer tüm eşyalarımı koyduğum gibi. Diğer tüm anılarımı koyduğum gibi. Umutlarımı, hedeflerimi, arzularımı, tutkularımı, orda geçirdiğim 4 seneyi...

Hepsini...

Ve o 4 senede hayatıma giren herkesin adına tek bi kişiyle kucaklaşıp vedalaştım. Otelin resepsiyonisti. Anlamadı mevzuyu ama beni öyle gözleri dolu dolu ve ellerimde bavullarla görünce sarıldı o da istemsizce. *"Her şeye rağmen ve de her şey için... teşekkür ederim size."* dedim ve omzuna 2 kere avcumun içiyle vurarak ayrıldım yanından, beni Türkiye'ye götürmek için bekleyen uçağıma doğru.

Boyumdan posumdan olsa gerek *"Basketbolcu musunuz siz?"* diye seslendi o resepsiyonist ardımdan.

"Evet. Hem de dünyanın en iyi basketbolcusu olma adayı bir basketbolcuyum"

"En iyi mi? Ben sıkı bir basketbol takipçisiyim ama seni daha önce hiç görmedim bile."

"Çünkü şu anda bi yerde oynamıyorum."

"E bu yaşta daha bi klüpte bile oynamayan bi adam, nasıl olurda dünyanın en iyisi olabilir ki?"

Fakirlik nedir bilmeyenler zenginliğin tadına tam olarak varamazken, mutsuzluğun en acısını tatmayanlar gerçek mutluluğun değerini kavrayamazken, benim dünyanın en iyi basketbolcusu olacağımı düşünmemin nesi tuhaftı ki?

"Haklısın. Kandırdım zaten seni. Terk-i diyar etmeden önce son bi şaka yapayım dedim sizlere."

"Neden gidiyorsun?"

"Bir resepsiyonist için fazla meraklısın dostum, şu anda beni şaşırtıyorsun. Hadi kaçtım ben."

"Hey bi dakika..."

"Söyle?"

"Günün en karanlık vakti, şafak sö..."

"Ama günün en aydınlık vakti de, karanlığın en yakın olduğu vakittir dostum. O sebeple bana o

laflarla gelme.”

“Hmmm... Bardağın hep boş tarafına bakanlardansın yani sen de ha?”

“Hayır dostum, alakası yok. Mesela ben şimdi yarın hiç yokmuş gibi çalışmasam ve de yarın hep varmış gibi ibadet etmesem, bardağın boş tarafına mı bakmış olurum yani? Belki de cebimde su alabilecek param yok, sordunuz mu hiç bugüne kadar onu?”

“Sen terk mi edildin dostum?”

“Henüz değil. Bi kaç saat sonra uçağım var, o zaman edileceğim sanırım.”

“Dertlerinden kaçarak kurtulmaya çalışman...”

“O konuyu biliyorum, boşuna anlatma. Haklısın, ama bu seferki farklı.”

“Dertlerinden kaçmıyor musun bu sefer?”

“Ringde bi boksörsen, ve üst üste yumruklar yediysen, rakibinden kaçarsın biraz, zaman kazanmak için. Ama ondan kurtulamazsın...”

“Tamam işte, ben de onu diyorum sana. Kurtulamazsın ki her nereye kaçıyorsan.”

“Ama rakibin seni artık yere serip nakavt ettiyse, vakit; o ringi terk etme vaktidir. Ve bunun adı kaçmak değil, yenilmektir.”

“Ama...”

“Bu kadar yeterli dostum. Artık gitmem lazım. Hadi benden sana son bi tavsiye; ya olduğun gibi görün, ya göründüğün gibi ol, ya da şu güneş gözlüğünü çıkar amk, kapalı mekandayız!”

“A...ben...farkında değildim...”

Tam o esnada başka bi müşteri geldi resepsiyona, bizim elemana kabaca davranıp işlemlerini halletti. Ama bizim ki kibarlığından ödün vermedi;

“Adın neydi senin dostum?”

“Franz...”

“Franz, senden bir de bi isteğim var gitmeden önce.”

“Nedir?”

“*“Nasılsınız?”* soruna sadece *“İyiyim”* veya *“Kötüyüm”* diye cevap veren adama sakın ne saygı göster ne de merhamet et. Hatta düşerse bi tekme de benim için at, olur mu?”

“Ama bu hizmet sektörü ve...”

“Sana saygı duymayana, sen de duyma. Kendine ve bu şehre iyi bak. Hadi eyvallah. Franz...”

“Peki abi... Eyvallah sana... Bi gün dönersen gittiğin yerlerden geri, beni de ziyaret et olur mu?”

“Merak etme... Ben inatçı bi adamımdır. Bi sonraki boks maçım için soluklanmaya gidiyorum varsay sen beni. Gidişim sessiz oluyor şimdi ama, dönüşüm muhteşem olacak be Franz...”

Son 4 yılda içimde biriktirdiğim acı-tatlı tepkileri, yaşadıklarımın bünyemde yarattığı etkileri, beni boğan veya bana nefes aldırın insanoğlu eylemlerini, gördüklerimi, düşündürdüklerini, tecrübelerimi, tespitlerimi, her şeyi... Her şeyi anlatmak ve öyle gitmek isterdim bu kıtadan. Hem de bunu, o güne kadar hayatıma girmiş olan herkesin yerine koyduğum ve henüz 2 dakikadır tanıdığım adama anlatmak isterdim. Hiç kimsenin bilmemesindense, en alakasız bi adamın bilmesi bir umut olurdu içimde, ardımdan iyi hatırlanma ihtimali sayesinde.

Ama yapamadım...

Nerden başlayacağımı bilemediğimden tutun da, Franz'ın git gide tedirginleşen surat ifadesine kadar bi çok faktör engel oldu sanırım buna. Bilmiyorum.

Zaten sonlara doğru da yine `sıkıntısını belli edemeyen adam` ruh halime büründüm ve gereksiz bi şekilde *"Bir gün elbet döneceğim."* laflarına giriştim. *"İyiyim aslında ben"* mesajı vermek için, lüzumsuzca...

Sessizce gittim havalimanına ve yine sessizce bindim uçağıma.

`Gümbür gümbür` diye tabir edilebilecek bi hayat yaşadığım bu kıtadan böyle ayrılmak??

Sana da çok yük olduk biliyorum ama, bu seferkini de sen ödesen olur mu be `nasip değilmiş`?

Meğer çoktan ödemiş zaten, ardımızda kimseye bi borç bırakmadan havalandık uçağıımızın içinde..

Solumda `nasip değilmiş` ve sağımda boş koltukta oturan `olmayan iradem` ile, el salladık pistte bıraktığımız 17 yaşındaki halime...